

Emperyalizme, siyonizme, gericiliğe karşı

Direnen Filistin halkıyla eylemli dayanışmaya!

İsrail savaş makinesinin Gazze'ye karşı başlattığı vahşi saldırı, üçüncü haftasında. Havadan F16 savaş uçaklarıyla, karadan uzun menzilli toplarla Gazze'yi bombalayan ırkçı-siyonist ordu, kara saldırısına eşlik eden tanklarla da Filistinliler'in evlerini rastgele bombalıyor.

Vahşette sınır tanımayan İsrail savaş makinesi ne yasa ne kural ne uluslararası anlaşma ne ahlaki değer ne insani ölçü tanıyor.

Filistin halkı ve direnişçi örgütleri ise İsrail barbarlığına karşı Gazze'de halen zorlu bir savaş yürütüyorlar. Emperyalizme, siyonizme ve gerici rejimlere karşı direnen Filistin halkı, özünde tüm Ortadoğu halkları için de direniyor. Bu çatışmada Filistin halkının zaferi de, bölge halklarının da zaferi olacaktır.

Bundan dolayı tüm ilerici devrimci güçlerin, gençliğin, sendika ve meslek örgütlerinin, Filistin halkının direnişine destek vermek için harekete geçmeleri şarttır. Filistin halkıyla dayanışma emperyalizme, Siyonizm'e ve gericiliğe karşı mücadeledir. **s.2**

Sorun burjuva cumhuriyetinin başına kimin oturacağı değil, onun nasıl yıkılacağıdır! **s.3**

Sınıfa karşı sınıf tutumunu ete kemiğe büründürelim **s.6**

"Kavganın bayrağı kızıldır, Kızıl Bayrak işçi sınıfının elindedir! - Hüseyin Güvenç **s.23**

Emperyalizme, siyonizme, gericiliğe karşı...

Direnen Filistin halkıyla eylemli dayanışma!

İsrail savaş makinesinin Gazze'ye karşı başlattığı vahşi saldırı, üçüncü haftasında. Havadan F16 savaş uçaklarıyla, karadan uzun menzilli toparla Gazze'yi bombalayan ırkçı-siyonist ordu, kara saldırısına eşlik eden tanklarla da Filistinliler'in evlerini rastgele bombalıyor.

Vahşette sınır tanımayan İsrail savaş makinesi ne yasa ne kural ne uluslararası anlaşma ne ahlaki değer ne insani ölçü tanıyor. 150'si çocuk, ezici çoğunluğu sivil halktan olan 700'e yakın Filistinli katleden, 4500 kişiyi yaralayan İsrail ordusu, onlarca ev ve işyerini de yerle bir etti.

Bu saldırı ile ırkçı-siyonist rejim, 2008'den bu yana üçüncü defa Filistin halkına karşı vahşi bir savaş yürütüyor. Emperyalistler ve bölgenin gerici devletleri tarafından desteklenen bu savaşların öncelikli hedefi, Filistin halkının direnme iradesini kırmaktır. Önceki saldırılarda hedefine ulaşmayan emperyalist/siyonist güçlerin hevesleri, bir kez daha kursatlarında kalacaktır. Zira 1948'den beri özgürlüğü için direnen Filistin halkına diz çöktürmek emperyalizmin de, siyonizmin de bölgesel gericiliğinin de haddini aşar...

Küresel gericiğin acımasız saldırısı

İsrail savaş aygıtının yürüttüğü saldırı, kapitalist/emperyalizmin gerici, zorba, vahşi niteliğini, somut bir şekilde gözler önüne sermektedir. Filistinliler'in evlerini rastgele bombalayan İsrail ordusu çocuk, kadın, yaşlı ayrımı yapmadan, toplu kıyım yapıyor. Bu vahşet dünyanın gözleri önünde cereyan ediyor. Buna rağmen batılı emperyalistler, Birleşmiş Milletler ve gerici rejimler, ırkçı-siyonizmde kayıtsız-şartsız destek sunuyorlar.

"Kıyımı gerçekleştiren cehalet" rolündeki İsrail devleti, Filistin halkı şahsında insanlığa karşı ağır suçlar işliyor. ırkçı-siyonist rejim, elbette işlediği toplu kıyım suçunun sorumlusudur ve bunun hesabını verecektir. Bu böyle olmakla birlikte, Filistin halkına karşı birleşen gerici güçler de, siyonist rejim kadar suçludur. Filistin halkına karşı işlenen ağır suçlar, kapitalist/emperyalist sistemin yasa/kural tanımazlık, gericilik ve barbarlıkta sınır tanımadığını, bir kez daha gözler önüne sermektedir. Her fırsatta demokrasi, insan hakları gibi konularda vaazlar veren sistemin efendilerinin bu fütursuz barbarlığa koşulsuz destek sunmaları, Filistin halkının direnişine ilkel bir kin beslemeleriyle izah edilebilir ancak...

AKP iktidarı, siyonistlerle işbirliğine devam...

Büyük Ortadoğu Projesi'nin (BOP) 'eşbaşkanı' olduğunu ilan eden AKP şefi Tayyip Erdoğan, Filistin direnişini tasfiye etmeyi hedefleyen bu proje için çalışarak, Washington'daki efendilerine sadık olduğunu gösterdi. Bu sadakatin önemli göstergelerinden biri, siyonist İsrail rejimiyle işbirliğinin hızla geliştirilmesidir. Son yıllarda yaşanan

bazı gerici güçlere rağmen, İsrail'le yapılan hiçbir anlaşma iptal edilmemiş, böylece siyonistlerle işbirliği, AKP iktidarı döneminde tarihinin en ileri noktasına ulaşmıştır.

Din istismarına dayalı politika izleyen dinci-gerici AKP iktidarı, İsrail saldırısını ilk on gün kayda değer bir açıklama yapmadan izledi. Siyonist vahşetin pervasızca devam etmesi ve buna karşı tepkilerin büyümesi üzerine, İsrail'i lafta eleştiren ama pratikte suya sabuna dokunmayan açıklamalar yapmaya başladılar. Katledilen Filistinli sayısının 500'e yaklaştığı günlerde ise, AKP iktidarı üç günlük yas ilan etti. Ancak yas ilan ederken bile İsrail'le işbirliğinin devam edeceğini de, pişkince açıkladılar.

Dinci-gerici iktidar, siyonist İsrail'le aynı dünyanın, kapitalist/emperyalist sistemin bir parçasıdır. Yani dinci-gerici iktidar İsrail'e Filistin'den çok daha yakındır. Bundan dolayı, AKP şefleri İsrail'e esip gürlerken bile ihtiyatı elden bırakmıyor, askeri ve ticari işbirliğini ise devam edeceğini, utanmadan ilan ediyorlar. Vurgulamak gerekmiyor ki, emperyalist/siyonist güçler gibi AKP iktidarı da, -Filistin dahil- ezilen halkların direnişine ilkel bir kin duyan güçler arasındadır.

Direnış kararlılığı güçleniyor

İsrail saldırganlığı, direnen Filistin halkını teslim olmaya ve böylece silahlı direnişini bitirmeye odaklanmış bir vahşet gösterisi olarak cereyan ediyor. ırkçı-siyonist rejimin bu taktiği yeni değil. Temmuz 2006 Lübnan saldırısı ile 2008'den bu yana Gazze'yi hedef olan üç savaşta da amaç aynı idi; vahşice yakıp yıkmak, sivil halkı katletmek yolu ile direniş, ama özellikle silahlı direnişini bitirmek...

Lübnan direniş hareketi karşısında ağır bir hizmete uğrayan siyonist rejim, ateşkes talep etmek zorunda kaldı. Gazze'ye dönük saldırıları da benzer bir akıbete uğradı. İşgalci İsrail ordusu saldırınca, -tıpkı Lübnan'da olduğu gibi- Filistin halkı direnişe yüz çevirmek bir yana, daha da kenetleniyor. İşgalci İsrail ordusuna karşı direnen mililitanlar ise, ölümlüne mücadele ediyorlar. Gazze halkı, ölüm pahasına da olsa, direnişin arkasında duruyor.

Halk/direnış örgütleri kenetlenmesi, siyonist işgalciyi açmazda alıyor. Zira süreç, hedeflenenin tersi

yönde ilerliyor. Nitekim direniş hareketlerinin liderleri, İsrail'in Mısır aracılığıyla önerdiği ateşkesi reddettiler. Direniş hareketlerinin liderleri ve alanda direnen mililitanlar, Gazze üzerindeki ablukayı ortadan kaldıran bir anlaşmaya varmadan, savaş bitirmeyeceklerini belirtiyorlar. Böylece ortalığı yakıp yıkan, insan kıyımı gerçekleştiren İsrail, bir kez daha siyasi olarak hezimete uğrayacak.

İsrail saldırısının 18. gününde, direniş tugayları halen Tel Aviv'e füze fırlatıyor; karadan Gazze'ye saldırın İsrail ordusu, tanklara rağmen mesafe katedemiyor. Zira her sızma teşebbüsleri sert bir direnişle karşılanıyor. Nitekim resmi açıklamalarda da, öldürülen İsrail askerinin sayısının 30'a ulaştığı, yaralıların ise 100'ü aştığı itiraf edildi. Bu arada çok sayıda asker ve subayın da Filistinli direnişçiler tarafından kaçırıldı.

John Kerry'nin Mısır'a gelmesi, ırkçı-siyonist rejim için bir çıkış yolu aramaya başladığına işaret ediyor. Zira İsrail vahşi yıkım ve katliamlar yapsa da, direniş zayıflatmadı. Siyasi olarak ise, hezimete uğrama noktasına geldi. Siyonizmin vahşetini tüm dünya görürken, İsrail ordusu ve istihbaratı için uydurulan efsaneler de yerle bir oluyor. İsrail vahşette sınır tanımaz, kıyım ve kıyımlar gerçekleştirir, ama direnen Filistin halkını yenilgiye uğratamaz. İsrail'in direniş kırılmak için giriştiği son dört vahşi savaşın sonuçları bunu göstermiştir.

Filistin halkıyla eylemli dayanışma!

Filistin halkı ve direnişçi örgütleri İsrail barbarlığına karşı Gazze'de halen zorlu bir savaş yürütüyorlar. Emperyalizme, siyonizme ve gerici rejimlere karşı direnen Filistin halkı, özünde tüm Ortadoğu halkları için de direniyor. Bu çatışmada Filistin halkının zaferi de, bölge halklarının da zaferi olacaktır.

Bundan dolayı tüm ilerici devrimci güçlerin, gençliğin, sendika ve meslek örgütlerinin, Filistin halkı ve direnişine destek vermek için hareket geçmeleri şarttır. Filistin halkıyla dayanışma emperyalizme, siyonizme ve gericiliğe karşı mücadeledir. Bu gerçeğin farkında olmalı, işçi ve emekçileri bu bilinçle donatmalı ve emekçilerin katılımıyla eylemli dayanışma süreci örmelidirler.

Sorun burjuva cumhuriyetinin başına kimin oturacağı değil, onun nasıl yıkılacağıdır...

Çözüm devrimde, sosyalist işçi-emekçi cumhuriyetindedir!

Gündemde cumhurbaşkanlığı seçimleri ve üç aday var: AKP'nin hırsızlığı tescilli Tayyip Erdoğan, CHP ve MHP'nin ortak adayı Tayyip'lerden devşirme Ekmeleddin İhsanoğlu ve HDP'nin adayı Selahattin Demirtaş.

AKP, şefi Tayyip Erdoğan'ı "başkanlık" yetkileriyle tahkim edilmiş cumhurbaşkanlığı koltuğuna oturarak gerici-faşist iktidarını tahkim etmek istiyor. Böylelikle "2023 hedefi"ne doğru emin adımlarla yol almak istiyor.

CHP ve MHP ise İhsanoğlu ile AKP'yi durdurmanın hesaplarını yapıyor. Tayyip'lerin eski çalışma arkadaşlarını aday yapmaları onların siyasal ve sınıfsal bakımdan AKP'den bir farklarının olmadığını gösteriyor. Emperyalizme ve teklici burjuvaziye hizmette AKP ile aynı konumdadır.

Bu iki ana taraf kurulu burjuva cumhuriyetinin başına hangisinin geleceğiyle ilgili gerici bir iktidar mücadelesi yürütüyorlar. Her ikisi de bu çürüyen, dökülen emekçi düşmanı cumhuriyetin bayrağını taşıyor.

Üçüncü adayı çıkaran HDP'nin ana sloganı ise: "Barışçı Türkiye", "Demokratik değişim." HDP'nin bir yanıyla bu sloganlarla özetlendiği üzere kurulu cumhuriyetin burjuva sınıf özü ve egemenliği ile ilgili bir sorunu bulunmuyor. Bu temeller üzerinde onu siyasal bir reforma tabi tutma istek ve niyetinin ifadesi olarak "demokratik cumhuriyet" bayrağını yükseltiyor. "Demokratik değişim" sloganı ise aşırılıklarından arındırılmış mevcut burjuva cumhuriyete ulaşmanın barışçıl yolunu gösteriyor. Aslında bulunduğumuz bölge ve dünya düşünüldüğünde gerçekleşmesi mümkün olmayan bir hayali öne sürüyor. Ama bu platformun son derece gerçekçi hedefleri olduğu da biliniyor. Çünkü tüm hesaplar İmralı merkezinde yürüten müzakerelere göre yapıyor.

İşte bu seçimlerde toplumun önüne sürülen seçenekler bundan ibaret. Yinelemek pahasına özetlersek, iki aday kurulu burjuva cumhuriyette iktidar olmanın kavgasını verirken, üçüncüsü bu cumhuriyeti aşırılıklarından arındırma ve burjuva niteliğine dokunmadan onu demokratikleştirmenin hayalini kuruyor, "demokratik cumhuriyet" bayrağını yükseltiyor.

İşçi sınıfının bağımsız devrimci konumundan ve çıkarlarından bakıldığında bu seçenekler aslında bir seçenek değil. Çünkü işçi sınıfının sorunu cumhurbaşkanlığı koltuğuna kimin oturacağı değil bu cumhuriyetin burjuva sınıf niteliğiyle ilgilidir. Öyle ya işçi sınıfı 90 yıldır koltuklarında oturanlar değişse de bu burjuva cumhuriyetin kapitalist çarkları altında ezilmekte, cumhuriyetin yönetici makamlarında oturanları da bu çarkların sorunsuzca devamı için çalışmaktadır. Emperyalizme ve sermayeye hizmette ortaklaşan AKP, CHP, MHP ya da diğer düzen partileri bu cumhuriyetin rengiyle, siyasal olarak kimin başında oturacağıyla ilgilidir. İşçi sınıfı açısından bunlardan birini desteklemek demek çarkları sırtında acımasızca dönen nice kuşaklarını tüketen bu cumhuriyetin

olduğu gibi sürmesine destek olmak demektir.

İşçi sınıfı esasta bir sınıf egemenliği sistemi olan bu burjuva cumhuriyetin bu temelleriyle bir sorunu olmayan, onu reforme ederek sürdürmekten ibaret "demokratik cumhuriyet" platformunu destekleyemez. Çünkü gerçek bir toplumsal eşitliğin olmadığı yerde demokrasi de olmaz, onun pek "demokrat" başkanları da bir işe yaramaz. Bunun için işçi sınıfı için tek gerçek ve olanaklı kurtuluş cumhuriyetin burjuva sınıf temelleriyle hesaplaşmaktan, bu haliyle gerçekte onu yıkmaktan ve yerine yeni bir sınıf egemenliği sistemi, yani yeni bir cumhuriyet kurmaktan geçiyor. Bu kurulu burjuva cumhuriyeti yıkarak sosyalist bir işçi-emekçi cumhuriyeti kurmak demektir. Gerçek çözüm budur ve bu çözüm ancak devrimci bir yoldan olur.

Bu halde işçi sınıfının bağımsız devrimci çıkarlarını esas alan sınıf devrimcileri, işte bu seçim sürecinde burjuva cumhuriyetinin ana temsilcileri ile birlikte ve onu reforme etmekten başka bir anlamı olmayan demokratik cumhuriyetçilerin temsilcilerinin karşısına sosyalist işçi-emekçi cumhuriyetinin bayrağını yükseltiyor. Böylelikle tüm gerici seçim oyunu ile birlikte küçük-burjuva reformizmin yaydığı hayallerin karşısına çıkıyor.

Tarihsel ömrünü doldurmuş olan bu burjuva cumhuriyetinin olduğu kadarıyla kuruluşunda yaratılan kazanımlarını korumak, öleni yeniden diriltmek gibi nafil bir çabadır. Mevcut burjuva cumhuriyetin sınıfsal özü ve egemenlik ilişkilerine dokunmadan onu demokratikleştireceğini iddia etmek boşuna hayal kurmaktır. Gerçek çözüm ve işçi sınıfı ile emekçilerin gerçek bir kurtuluş ve demokrasi ancak sosyalist bir işçi-emekçi cumhuriyetinde mümkündür. Böylelikle emperyalizme, sermaye ile onun gerici ve köleci sınıf egemenliği sistemi yıkılarak milyonların siyasal bakımdan da eşit ve özgür yaşayabileceği koşullar yaratılabilir.

İşçi sınıfı işte bunun için kendi bağımsız devrimci

yolunu çizmelidir. Gerici burjuva siyasetinin kurulu düzeni pazarlayan bezirganlarına kanmamalı, bu düzen zemininde mümkün olmayan hayallerle gerçek sorunlardan ve sınıf mücadelesinin gerçeklerinden alıkoyanlardan yolunu ayırmalıdır. Bunun için de bu adayların üzerini çizmeli, kendi bayrağı altında birleşmeli, sınıf mücadelesinde safları sıklaştırmalıdır.

Sınıfın devrimci öncüsü de işte bu bakışla, cumhurbaşkanlığı seçimlerinde işçi sınıfı ve emekçilere bu gerçekleri döne döne anlatıyorlar. Asıl sorunun adaylar değil cumhuriyetin sınıf niteliği olduğunu gösteriyor, çözümün bu çürümüş burjuva cumhuriyetinin başına kimin oturacağına karar vermek değil onu yıkmakta, kurtuluşun ise sosyalist bir işçi-emekçi cumhuriyetini kurmakta olduğunu anlatıyorlar. Bunu hem tarihten hem bugünkü düzenin temel gerçeklerinden yola çıkararak etkin bir biçimde yapıyorlar. Öte yandan ise en büyük enerjilerini de bu hedefi olanaklı hale getirecek olan işçi sınıfının örgütlenmesi ve siyasallaşması için harcıyorlar.

İşte bunun yanında seçimlerde oy sandığı ile ilişkili olarak işçi ve emekçilere ne söyleneceği sorunu bir bakıma önemsizleşiyor. Devrimci öncü sandıkla bir ilişki kurmuyor, devrimci mücadele zemininde kavgasını veriyor ve geniş yığınları da bu konuma çağırıyor.

Ama öte yandan işçi sınıfının ana gövdesi ve emekçiler, henüz devrimci mücadele zemininden epeyce uzak duruyor. Bunun için seçim oyunu bir biçimde işlerken, sandığa gitmemek işçi ve emekçiler açısından siyasal bir edilgenlik dışında bir sonuç üretmiyor. Oy vermenin bu biçimde siyasal işlevini koruduğu bir durumda devrimci öncünün illa da sandığa gidecek olan işçi ve emekçilere çağrısı, kurulu cumhuriyetin gerici ve reformcu tüm seçeneklerinin üzerini çizmeleri ve sosyalist işçi-emekçi cumhuriyeti umudunu yazmaları olacaktır.

AKP'nin dilinde Filistin, aklında özelleştirme var!

İşçi ve emekçilerin aklı ve kalbi Gazze'deyken, AKP fırsattan istifade özelleştirme saldırısını sürdürüyor. Yüzlerce Filistinlinin İsrail Siyonizmi tarafından katledildiği şu günlerde, AKP tarafından bu durum konumunu güçlendirmek için siyasi malzeme yapılıyor. Ancak bu işin bir kısmı. Zira milyonlarca işçi ve emekçi İsrail zulmüne odaklanmışken, sermaye sınıfının çıkarına yeni saldırılar devreye giriyor. Meclisten çıkarmak için vekillerin aralıksız çalıştığı torba yasa bu saldırılardan biri. Asıl önemlisiyse sınıfa yönelik kapsamlı bir saldırıda adım adım yol alınıyor olması. Maliye Bakanı Mehmet Şimşek, özelleştirmede geçen yıl tarihi bir başarıya imza attıklarını ve 2014 yılında daha büyük adımlar atacaklarını söyledi.

Şimşek yaptığı açıklamada, 2004 ve 2009 yıllarında hazırlanan strateji belgeleri ile öncelikle elektrik dağıtım sektörünün özelleştirilmesini ve bunun ardından üretim tesislerinin özelleştirilmesini esas alan bir uygulama planını öngördüklerini belirtti.

Termik santrallerin özelleştirilmesinde yol haritası hazır

Geçtiğimiz günlerde konuya ilişkin Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanı Taner Yıldız'ın da katıldığı bir toplantı yaptıklarını söyleyen Şimşek, Yatağan işçilerinin yaptıkları eylemlerle engellemeye çalıştığı termik santrallerin özelleştirilmesi konusunda yol haritasının belirlendiğini ifade etti. Şimşek, bahsi geçen toplantıda, toplam kapasitesi 1500 MW olan Tunçbilek, Orhanlı ve Soma termik santrallerinin özelleştirilmesinin kararlaştırıldığını ve kısa zaman içerisinde Özelleştirme İdaresi Başkanlığı'na iletileceğini kaydetti. Şimşek, Çan Termik Santral'i'nin özelleştirilmesinin ise daha sonra görüşüleceğini bildirdi.

Soma ve Tunçbilek termik santrallerinin kullandığı kömür madenlerinin sorumluluğunu Türkiye Kömür İşletmeleri (TKİ) bünyesinde kalacak şekilde bir özelleştirme modeli üzerinde çalıştıklarını ifade eden Şimşek, "Bu iki santral kullandığı maden sahasında ihtiyaçlarının fazla kömür var. Bu ilave kömürün yeni santral yapılarak kullanılmasını hedefliyoruz" dedi.

Kaynaklar yabancı sermayenin de iştahını kabartıyor

Özelleştirilmesi düşünülen yeraltı kaynaklarının yabancı sermayenin de iştahını kabartıyor olmasından duyduğu memnuniyeti anlatan Şimşek, "Santrallerin özelleştirilmesine ilgilerini her fırsatta belirten yabancı yatırımcıların bu ilgilerini devam ettirmeleri için üretim özelleştirmelerinde geri adım atılmaması ve yola kararlı bir şekilde devam edilmesi büyük önem arz ediyor" diyor. Böylece AKP'nin özelleştirmek için neden ısrarlı olduğu da anlaşılıyor oluyor. Zira efendilerin bu zenginliklerde gözü var.

'Özelleştirmelerde 2014 rekor yılı olacak'

Hatırlanırsa kısa bir süre önce Milli Piyango İdaresi'ne ait "şans oyunları düzenleme" lisansı, 2 milyar 755 milyon dolarla 10 yıllığına Net Şans-Hitay Ortak Girişim Grubu'na verilmişti. Odukları karlı bir alan olan ve adına "şans oyunları" denilen bu sistemin özelleştirilmesi de sermayenin öncelikli hedeflerinden biriydi. AKP ve sermaye 5. büyük özelleştirme denilen bu adımla özelleştirme saldırısında bir yol daha kat etmiş oldu.

Şimşek, tüm bunların üzerine özelleştirme gelirlerini de açıkladı. Geçen yıl "tarihi bir başarıya imza atarak" 12.5 milyar dolar tutarında özelleştirme uygulaması gerçekleştirildiğinden bahseden Şimşek, "Bu yıl ise daha şimdiden 10 milyar dolara yaklaşmış durumdayız. Enerji alanında yapılacak özelleştirmelerle 2014'ün, rekor yılı olacağını düşünüyoruz" diye konuştu.

Özelleştirmeye karşı söz sırası işçi ve emekçilerde!

Şimşek özelleştirme saldırısıyla ilgili sendikalarla nasıl bir mutabakat içinde olduklarını şöyle anlatıyor: "Sendikalarımızın taleplerini titizlikle değerlendirdik ve Özelleştirme Uygulamaları Hakkında Kanun ile İş Kanunu hükümlerinin elverdiği ölçüde söz konusu taleplerin tamamına yakınını kabul ederek, ihale şartnamelerinde gerekli düzenlemelere yer verdik."

Yani bu saldırının tüm ayaklarından sendika konfederasyonlarının haberinin olduğunu söylüyor. Greif işçilerine şanlı direnişlerinde ihanet eden, Cam işçilerinin grevi kırıldığında sessiz kalan, Yatağan işçilerini direnişlerinde yalnız bırakan, Soma Katliamı'nın ardından cılız ve göstermelik eylemler yapan DİSK, Türk-İş ve Hak-İş konfederasyonlarının pratiği fazla söze gerek bırakmamaktadır.

İşçi sınıfı ve emekçiler, Filistin kan ağlarken arsızca pervasız saldırıların hesabını yapan sermaye sınıfından ve onun hizmetçisi AKP'den hesap sormalıdır. Ancak bu mücadeleyi verirken güvenebilecekleri tek şey kendi güçleri ve örgütüllükleridir.

Greif işçilerinin yaktığı "İşgal, grev, direniş!" ateşiyle, Yatağan işçilerinin öfkesiyle ve Somalı madencilerin sorulacak hesabıyla kuşanıldığında, özelleştirme saldırısına dur demek imkansız değildir.

MİT TIR'larında füze ve roket vardı!

MİT'in Suriye sınırında yakalanan TIR'larına ilişkin tutanaklar açıklanarak taşınan silahların füze, roket ve bomba gibi ağır silahlar olduğu teyit edildi.

CHP Genel Başkan Yardımcısı Bülent Tezcan, TBMM'de basın toplantısı düzenleyerek Adana'da durdurulan 3 TIR'a ilişkin tutanakları açıkladı. TIR'lara ilişkin verilen bilgide "Birinci TIR'da birinci sandıkta açılmışlar 25-30 adet füze ve roket. 15 sandıkta yaklaşık 300'e yakın 450'ye yakın bomba atar mühimmat. İkinci sandıkta 20-25 adet füze roket" dendi.

19 Ocak'ta Adana'da gerici çetelere silah nakliye ihbarıyla durdurulan TIR'ların MİT'e ait olduğu ve MİT ajanları eskortunda götürüldüğü açığa çıkmıştı. Soruşturma kısa sürede kapatılırken bugün Bülent Tezcan tutanakları açıklayarak gizlenen bilgileri teşhir etti.

Füze, top mermisi ve roket

TIR'larda 3, 3, 2 metre ebatlarında 2'şer saç sandık bulunurken bu 6 sandıktan ilk açılında 25-30 adet füze ve roket bulundu. Ayrıca bulunulanlar şöyle sıralandı: "30, 50 milimetre ebatlı füze ve roket hassas tapaları. 40, 30, 15 santimetre ebatlı yaklaşık 15 ahpas sandık içerisinde her sandıkta 24 civarında bomba atar mühimmat yani 15 sandıkta yaklaşık 300'e yakın 450'ye yakın bomba atar mühimmat."

İkinci sandıkta arama önüne engel çıkarıldığı için yüzeysel arama yapıldığı, bu nedenle sayıların tahmini olduğu belirtildi. 2. sandıkta 20-25 adet füze roket, içeriği bilinmeyen 40, 30, 15 santimetre ebatlarındaki ahpas sandık bulunuyor. 25-30 adet ahpas sandık içindeyse 60 milimetre çapında havan mühimmatlarının bulunduğu ve 5-6 çuval içinde de uçaksavar mühimmatı olduğu aktarıldı. Ayrıca aynı TIR'da 90-100 adet top mermisi de çıktı.

3. TIR'da hiç arama yapılmadığı belirtilen toplantıda buradaki sandıklarda çap ve miktarı tespit edilemeyen gelişigüzel konulmuş mühimmatlar olduğunun yazıldığı söylendi.

TIR'lara yükleme Ankara'da yabancı uçaktan

Tutanaklarla birlikte aktarılan bir diğer bilgiyse bu TIR'ların Ankara'da Esenboğa Havaalanı'ndan yüklendiği oldu. Açıklamada yüklemenin kaynağına ilişkin şunlar ifade edildi: "19 Ocak günü sabaha karşı saat 02.30'da Esenboğa Havaalanı'ndan yükleniyor ve yabancı uyruklu bir uçaktan yükleniyor. Ve yine şoförün beyanına göre tırlar Reyhanlı'ya götürülüyor. Reyhanlı'da sınıra kadar şoförler götürüyor. Sınırdan sonra şoförler tırları MİT elemanlarına teslim ettiklerini ifade ediyorlar. MİT elemanları sınırdan geçirip Suriye'ye El Kaide ya da İŞİD militanlarına teslim edip silahları taşıyor. Şoförler bunu daha önce de birkaç kez yaptıklarını söylüyorlar."

Sermaye hükümetinin TIR'ların ilk yakalandığı andan itibaren örtbas etmeye çalıştığı, soruşturmayı kapatarak yok saydığı bilgiler tutanaklarla somutlanmış oldu.

Rojava ve Filistin'e destek eylemleri

İstanbul'da Filistin için İsrail'e Karşı Boykot Girişimi, 18 Temmuz günü, İsrail'in Filistin'e yönelik saldırıları ve gerçekleştirdiği katliamlara karşı Taksim'de eylem yaptı.

Tünel'de toplanan kitle Filistin ve FHKC bayraklarıyla Galatasaray Lisesi önüne yürüdü. Girişim adına basın açıklamasını okuyan Züleyha Gülüm, "Türkiye, Filistin halkının katiliyle ilişkilerini hemen kesmeli! Bu kadar da değil, İsrail'in askeri gücüne ve İsrail ordusunun Filistin halkı üzerindeki şiddete dayanan tahakkümüne büyük katkısı olan İsrail üniversiteleriyle Türkiye üniversiteleri arasında ilişkiler devam ediyor. Türkiye'nin akademisine sesleniyoruz. İsrail ile ilişkileri kesin!" dedi.

FHKC adına yapılan konuşmada ise İsrail'e yönelik eylem ve konsoloslukları işgal etme çağrısında bulunuldu.

Kadıköy Yoğurtçu Parkı Forumu'nun çağrısıyla Boğa'da toplanan kitle Caferağa üzerinden İskele Meydanı'na yürüdü. Basın açıklamasında İsrail'in katlettiği ve yaraladığı Filistinliler hakkında bilgi verildi. İsrail Siyonizmi'ni ile AKP hükümetinin işbirliği içerisinde olduğu vurgulandı.

Avcılar Gezi Dayanışması 21 Temmuz günü Avcılar Marmara Caddesi'nde Filistin ve Rojava halklarıyla dayanışma eylemi gerçekleştirdi.

Marmara Caddesi girişinde başlayan yürüyüş, Avcılar Belediyesi önünde sona erdirildi. Yürüyüşün ardından yapılan basın açıklamasında Rojava'da İŞİD çetelerinin gerçekleştirdiği katliamların aynı döneme denk gelmesinin tesadüf olmadığı vurgulandı. Eyleme BDSP'de destek verdi.

Ankara Dayanışması'nın çağrısı ile Güvenpark'ta oturma eylemi gerçekleştirildi. Basın açıklamasını okuyan KESK dönem sözcüsü Fevzi Yılmaz, "Emekten, barış ve özgürlükten yana olan herkesi, işçi sınıfı ve emekçileri, gençleri, kadınları Rojava ve Filistin halklarının haklı ve meşru direnişlerini desteklemeye ve dayanışma içinde olmaya çağırıyoruz" dedi.

Eylemciler, gözlerine siyah bantlar bağlayarak, Rojava ve Filistin'de yaşananlara göz yummama çağrısı yaptı.

Mamak'ta BDSP, Halkevleri, Kaldıraç ve ÖDP'nin örgütlediği eyleme İsrail'in Gazze'ye yönelik başlattığı saldırıları ve İŞİD'in Kobanê'yi hedef alan saldırılarını protesto edildi.

Tekmez Parkı'ndan Tuzluca Meydanı'na yürüyen kitle burada bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Açıklamada, "Filistin halkı da Rojava halkı da emperyalistlere ve işbirlikçilere direndikleri için yıllardır baskılara, zulme ve katliamlara maruz kalıyorlar" denilerek, Ortadoğu halklarının direnişine sahip çıkılması gerektiği vurgulandı.

Aliğa Emek ve Demokrasi Platformu, Ortadoğu'da yaşanan katliamları kınamak ve protesto etmek için basın açıklaması yaptı. Demokrasi Meydanı'nda yapılan basın açıklamasını Eğitim-Sen Aliğa temsilcisi Meltem Turan okudu. Turan, "Bizler Aliğa Emek Ve Demokrasi Platformu olarak; İsrail'in Filistin halkına, İŞİD çetelerinin Irak Türkmenlerine ve Rojava halkına yönelik olarak başlatmış olduğu saldırıları kınıyor, lanetliyoruz." dedi.

Basın açıklamasına Petkim, Tüpraş, Star, Ravogo işçileri de katılarak destek verdiler.

Adana'da 17 Temmuz günü KESK Şubeler Platformu'nun çağrısı ile toplanan ilerici ve devrimci güçler, 5 Ocak Meydanı'ndan İnönü Parkı'na yürüdü.

Basın açıklamasını okuyan BES Adana Şube Başkanı Sabahat Mutluay, başta Erdoğan olmak üzere, geçmişte Filistin halkının mücadelesini istismar ederek iç politika malzemesi yapanları teşhir etti. Mutluay, "Gezi Direnişi'nde hayatını kaybeden gençleri terörist

olarak suçlamaktan geri durmayan, 15 yaşında polis terörüne kurban verilen Berkin Elvan'ın annesini mitinglerde yuhalatan Başbakan'ın eli kanlı İŞİD çetelerini ise "İŞİD unsurları olarak tanımlaması İŞİD'e verilen desteği gösteren politikardan sadece bir tanesidir." dedi.

Gever'de KESK ve DİSK temsilciliklerinin çağrısı ile toplanan kitle, Cengiz Topel Caddesi'nde yürüyüş gerçekleştirdi.

KESK Şubeler Platformu Dönem Sözcüsü Tahir Tekinalp, Rojava ve Filistin'in tüm dünyanın gözleri önünde insanlık dramı yaşadığı belirtti. Ortadoğu coğrafyasının her tarafında süren çatışma ve çelişkilerin, emperyalist politikalarından bağımsız olmadığı, işgal, böl-yönet politikaları ile bölgenin kaynaklarının talan edildiği ifade edildi.

Kayseri Emek ve Demokrasi Platformu, İsrail Siyonizmi'nin Gazze katliamını ve İŞİD saldırılarını protesto etmek için basın açıklaması yaptı. Platform adına basın açıklamasını okuyan KESK Dönem Sözcüsü Ulaş Apaydın, "AKP iktidarının yaşanan katliam karşısında İsrail'i incitemeyecek diplomatik açıklamalarla yetinmesi İŞİD'in Irak'ta saldırılarının etkisiyle de Musul Kerkük petrol boru hattından Türkiye üzerinden İsrail'e satılan petrollerden elde edilen ve halk bankasına yatırılan dolar akışının devam etmesi içindir. Filistin halkının değil, silah anlaşması yaptığı pilotlarını Türkiye'de eğittiği İsrail'in çıkarlarına uygun bir dış politika izlendiğinin açık kanıtıdır." dedi.

Bursa'da Savaş Karşıtı Platform'un çağrısıyla Filistin'deki siyonist katliama karşı eylem gerçekleştirildi.

Setbaşı'nda kortej oluşturan kitle, Heykel'de sona eren yürüyüşün ardından basın açıklaması yaptı. Açıklamada, Filistin ve Rojava'daki gerici saldırılar kınanırken AKP'nin bu saldırılardaki rolüne dikkat çekildi ve Ortadoğu halklarının dayanışmasının önemli vurgulandı.

Eyleme BDSP'nin yanısıra ÖDP, HKP ve DİP de kendi dövizleriyle katıldı. Cam işçilerinin oluşturduğu "Sıkıntılı Adamlar Topluluğu" da eyleme "Çocuklar uyrunken susurlar ölüren değil" yazılı pankartla katıldı.

Sınıf devrimcileri İsrail saldırılarını teşhir etti!

Kartal BDSP, Siyonist İsrail devletinin, Filistin halkına karşı başlattığı kara saldırısını protesto etmek için eylem gerçekleştirdi.

İntiba önünde toplanan BDSP, "Emperyalizm yenilecek, direnen halklar kazanacak!" şiarlı pankart açarak, Bankalar Caddesi üzerinden Çay Bahçelerine yürüdü. BDSP adına yapılan basın açıklamasında gericiğe teslim olmayan, Filistin ve Rojava halklarının onurlu direnişine sahip çıkmak, onların sesine ses katmak gerektiği dile getirildi. Açıklama, "Çözüm devrimde, kurtuluş sosyalizmde!" sloganı atılarak bitirildi.

Gezbe'de 20 Temmuz günü BDSP'nin çağrısıyla bir araya gelen işçi ve emekçiler, Filistin halkıyla

dayanışma eylemi gerçekleştirdiler.

Eski Çeşme önünden başlayıp Kent Meydanı'na yapılan yürüyüşün ardından BDSP adına açıklama yapıldı. BDSP temsilcisi, emperyalizmin ve Siyonizm'in Ortadoğu halklarına saldırılarını teşhir etti. Aynı dönemde İŞİD'in Irak ve Suriye'de İsrail'in ise Filistin'de katliamlar gerçekleştirdiğini ifade etti. Türk sermaye devletinin İsrail'le olan askeri, diplomatik ve ekonomik ilişkilerinin son bulmadığını da hatırlatarak Filistin'i bombalayan İsraili askerlerin Konya'da eğitim gördüğünü vurguladı.

İşçilerin fabrikalarda, atölyelerde birlik olması ve mücadele etmesi gerektiğinin altı çizilen açıklamanın ardından tekrar Eski Çeşme önüne yürüdü.

Sınıfa karşı sınıf tutumunu ete-kemiğe büründürelim!

İşçi sınıfının hak alma mücadelesine her geçen gün yeni direnişler, grevler ekleniyor. Her gün yeni bir direnişle, grevle uyanıyoruz. Bu dönem gerçekleştirilen işçi eylemleri tek başına ekonomik haklar gündemli yaşanmıyor. Sendikal bürokrasiye karşı eylemler olarak da yaşanıyor.

Greif Direnişi, Soma işçilerinin mücadelesi... İşçi sınıfının bürokrasiye karşı eylemli tutum geliştirmesini tetikleyen etkenlerden bazıları olarak yaşandı. Düne kadar sendikal bürokrasiye karşı söylenmenin ötesine geçemeyen sınıf bölükleri bugün sınırlı da olsa bu ağa takımına karşı tepkisini eylemli bir biçimde ortaya koyuyor. Gelişmeler gösteriyor ki önümüzdeki dönem işçi ve emekçi kitleler karşı karşıya kaldıkları sorunlara karşı daha güçlü ve kitlesel bir mücadele vereceklerdir. Onlarca yılın birikimi olan sorunlara "artık yeter" diyecektir. Bu sorunların kaynağı olan sermaye sınıfının işçi sınıfı içindeki uzantısına dönüşen sendikal bürokrasiyi aşmak içinde bir çaba sarf edecektir.

İşçi sınıfının tahammül sınırları artık fazlasıyla aşılmıştır. Her geçen gün hayata geçirilen yeni baskı ve kölelik uygulamaları tahammül sınırlarının daha fazla aşılmasını sağlamaktadır.

Sınıfın eylemine öncülük hayati bir halkadır!

Son birkaç ay içerisinde çok farklı sektörlerde sınıfın eylemlerinde artışlar yaşanıyor. Bu eylemlerin bir kısmı sendikal bürokrasiyi kısmen de olsa aşma iradesi gösteriyor. Bir kısmı ise bürokrasinin denetiminde pasifize edilmeye çalışılıyor. Patronların kendi yasalarını dahi tanımayan saldırıları karşısında sınıfın fiili-meşru mücadelesini geliştirmekten korkan bürokrat takımı mücadelenin ileri biçimler kazanmasının önünde engel olarak duruyor. İşçi ve emekçilerin kendi inisiyatifleri ile geliştirdiği fiili-meşru tutumlar ise sermaye sınıfı ve düzeninden önce sendika ağaları tarafından itibarsızlaştırılmaya, engellenmeye çalışılıyor. Greif Direnişi, Feniş Direnişi, Bacağ Direnişi... Sendikal bürokrasinin uğursuz rolünü açıktan görmemiz yeterlidir. Şişecam grevinde de sendikal bürokrasi mücadelesinin önünde engele dönüşmüştür. Hükümetin aldığı keyfi grev yasağına işçilerin uyması için yasaları öne süren Kristal-İş yöneticileri cam işçisinin öfkesini boaltmak için pasif eylemlere başvurmuştu. Böylelikle "bakın biz elimizden geleni yaptık ama olmadı" gibi demagojilerle mücadeleciler pozlar vermeye çalışacaklardır. Benzer tutumlar sendikal bürokrasinin işçilerin öfkesi karşısında sürekli başvurduğu yöntemlerdir. Bir diğer pasifize etme yöntemi ise grev ve direnişte olan işçileri fabrika önünde hiçbir eylem ve etkinlik programı oluşturmadan bekletme anlayışıdır. Bu anlayış daha çok "patronu sinirlendirmeyelim, biz iyi niyetimizi gösterelim, yoksa bizimle inatlaşır" vb. biçimde kendini ifade etmektedir. Sendikaların gerçekleştirdiği grev ve direnişlere genellikle bu anlayış hakimdir. Sınıfın eylemini pasifize etmek için hayata geçirilen yöntemleri daha da çoğaltabiliriz.

İşçi eylemlerini ve direnişlerini pasifize eden

uygulamaların arkasındaki asıl neden sınıfa öncülük etme iddiasındaki kesimlerin dünya görüşleridir ve buna bağlı olarak geliştirdikleri mücadele anlayışlarıdır. Sendikalara çöreklenmiş anlayışların ağaların hiçbirini bugün sınıfa karşı sınıf bilinci ile hareket etmemektedir. Bu kesimler sınıf uzlaşısını sendikal anlayış olarak benimsemişlerdir. Onun içindir ki sınıfın en ufak ilerici çıkışı patronların uzantısı olan bu ağa takımının kudurmasına neden olmaktadır. İşçi sınıfı bu ayak bağlarından kurtulmalıdır. Aksi takdirde sınıfın ileri çıkan her eylemi bastırılmaktan kurtulamayacaktır.

İşçi sınıfın kurtuluşu için sınıfa karşı sınıf mücadelesi

İşçi sınıfının en ufak hak alma mücadelesini dahi sınıfa karşı sınıf bilinciyle vermesi gerekir. Bugün sermayenin ve uzantılarının karşısına bu bilinçle çıkmayan işçi kitlelerinin kazanımları zamanla patronlar ve hizmetindeki hükümetler tarafından yok edilmektedir.

İşçi sınıfının sınıfa karşı sınıf bilinciyle mücadeleye katılmasını bugünün sendikaları ve sendikalara hakim anlayışlar sağlayamaz. Bu anlayışların en ilerici bile düzenin çizdiği sınırları aşma anlayışından yoksunlardır. En fazla düzenin çizdiği sınırları zorlamakla yetinmektedirler.

Kendiliğinden gelişen bazı işçi inisiyatifleri sınıfın devrimci mücadelesini temsil ettiklerini iddia eden anlayışları fazlasıyla aşmaktadır. Her şeyden öte Greif gibi bir çıkışın karşısındaki tutumları bu anlayışların sınırları göstermeye yetiyor.

Bugün için yapılması gereken sınıf bölüklerinin ilerici çıkışlarını kucaklayacak adımlar atmaktır. Sınıfın öncü kesimlerini işçi sınıfının devrimci programına kazanmaya çalışmaktır. İşçi ve emekçilerin ilerici eylemlerine bilinçli bir kimlik kazandırmaktır.

Sınıfın eylemine kimlik kazandırmak için taban inisiyatifleri...

İşçi ve emekçilerin eylemlerini sınıfa karşı sınıf tutumuna dönüştürmek için taban inisiyatifleri olmazsa olmazlardır. Bununla beraber işçi ve emekçilerin öncü bölüklerinin sağlam bir sınıfsal eğitimden geçirilmesi gerekir. Bu eğitimlerin özellikle eylemli süreç başlamadan yapılması gerekmiyor. Eylemin içinde de fazlasıyla yapılabilir. Hatta eylemli süreçler sınıfın anlama ve algılamada daha açık olduğu dönemlerdir. Çünkü dönün önyargılarının bir kısmını eylem içinde kendiliğinden aşmış

Sınıf devrimcileri sınıfın ilerici eylemlerini sınıfsal bir bakış ekseninde şekillendirmekle görevlidirler. Açığa çıkan eylem ve etkinliklere kaba bir yaklaşımla yaklaşılmamalıdır. Direnişlere grevlere her gidiş planlı-programlı olmalıdır. Buradaki durumumuzdan konusmamıza, taşıdığımız araçlardan yayınlara kadar eylemdeki işçiyi eğitici ve taban inisiyatifini doğrultusunda yönlendirici bir tutum sergilenmelidir.

oluyorlar.

Sınıf eylem ve örgütlülük içinde eğitilerek kimlik kazanır. Taban örgütleri bunun için gereklidir. Taban örgütleri öncü-bilinçli işçilerin devrimcilerin müdahalesi ile oluşabildiği gibi sınıfın yaşadığı sorunlar karşısında kendiliğinden bir biçimde de ortaya çıkabilir. (kendiliğinden ifadesi öncü, devrimci zannenin müdahalesinin olmaması anlamında kullanılmıştır.) Bunlara örnek verecek olursak Greif ve Kimberly Clark direnişlerini gösterebiliriz. Greif direnişinde devrimci işçiler yaşanan sorunların çözümü için adımlar atarak tabanın inisiyatifini açığa çıkarmışlardır. Greif'ta açığa çıkan taban örgütlenmelerine nazaran çok daha esnek ve şekilsiz olmasına rağmen Kimberly Clark işçileri de taban inisiyatifini yaşadıkları sorunlara müdahale etmek için açığa çıkmışlardır. İlk olarak sendika temsilcilik seçimlerine müdahale üzerinden şekillenen inisiyatifle istedikleri işçileri seçmişlerdir. Bunun yarattığı etki ile mevcut toplu sözleşmenin hazırlanmasına etkide bulunmuşlardır. Bu sürecin bir ürünü olarak grev kararı alınarak hayata geçirilmiştir. Buradaki inisiyatifin şekilsizliği direnişin sınırlarını da belirlemektedir. Bu gibi durumlarda yapılması gereken müdahale sınıfın kendiliğinden inisiyatifine kimlik kazandırmaktır. Bunun yolu da sınıfa karşı sınıf tutumunu yarıdan bir eğitimle mümkündür.

Benzer bir örnekte Kocaeli'nde ağaç işçilerinin gerçekleştirdikleri eylemlerdir. Bu eylemlerin en önemli yanlarından biri aynı şubeye bağlı farklı fabrikaların sendikal ihanete karşı ortak eylem yapmalarıdır. Bu gelişmeler sınıf hareketi için önemli gelişmelerdir. Geleceğin daha güçlü mücadele dinamiklerini açığa çıkaracak nüveleri barındıran çıkışlardır.

Sınıf devrimcilerinin görevi sınıfın devrimci çıkışını örgütlemektir

Sınıf devrimcileri sınıfın ilerici eylemlerini sınıfsal bir bakış ekseninde şekillendirmekle görevlidirler. Bugün açığa çıkan eylem ve etkinliklere kaba bir yaklaşımla yaklaşılmamalıdır. Direnişlere grevlere her gidiş planlı-programlı olmalıdır. Buradaki duruşumuzdan konuşmamıza, taşıdığımız araçlardan yayınlara kadar eylemdeki işçiyi eğitici ve taban inisiyatifini doğrultusunda yönlendirici bir tutum sergilenmelidir. Bu adımları atarken işçilerin bilinç düzeyleri ve hassasiyetleri gözletilmelidir. Eylem içindeki işçinin kafasında önyargılara neden olacak tutumlardan sakınılmalıdır. Anlatılan her konu kullanılan her materyal gerekli açıklığı sunmalıdır. Kaba ve sığ olmamalıdır. Örneğin sendika bürokratlarını eleştirirken "bunlar bürokrat, boş verin bunları" gibi ifadeler yerine "bunlar neden bürokrattır, işçi sınıfının mücadelesi önündeki uğursuz rolleri nelerdir, neden sendikaları bunlardan temizlemeli ve bunu nasıl yapmalıyız..." gibi açıklayıcı ifadeler kullanılmalıdır.

Bu alanlarda yol aldığımız durumda sınıfın öncülerini devrimci çizgiye kazanmanın güç ve olanaklarını da yaratmış oluruz. Sınıfın devrimci çıkışını sağlayacak sınıfa karşı sınıf tutumunu eteklemişe büründürmüş oluruz. Sınıf devrimcilerinin önündeki en önemli görev bugün için budur.

Bunun içindir ki sınıfın en ufak eylemini önemsemeliyiz. Sınıfa karşı sınıf tutumunu örgütlemek için tüm güç ve olanaklarımızı seferber etmeliyiz.

Sınıfın talepleri Soma'da ya mücadelesi...

Soma katliamının ardından maden işçilerinin biriken öfkесinin açığa çıkması ile birlikte yeni mücadele kanalları zorlanıyor. İlk anda ihanetçi sendika bürokratlarının şube yönetiminden kovulması ile yansıyan tepki giderek belli talepler etrafında sürekli bir süreçte yayıldı.

Sendikal alandaki parçalanmışlığa rağmen Somalı madencilerin talepleri tek. Çalışma koşullarının iyileştirilmesi, iş cinayetindeki tüm sorumluların cezalandırılması, taşeron sisteminin madenlerde uygulanmaması, özelleştirmeye karşı kamulaştırma, iş sağlığı ve iş güvenliği önlemlerinin alınması...

Soma'da maden işçilerinin bu talepler ekseninde yürüttüğü mücadele aslında bugün için ülkenin dört bir tarafında işçi sınıfına dayatılan köleliğe karşı yükseltilen ortak talepleri ifade etmektedir. İşçi sağlığı ve iş güvenliği önlemlerinden taşeron çalışma düzenlemesine kadar... Soma maden işçilerinin talepleri tüm sınıfın talepleri olarak görülmelidir. Fakat taleplerin ortaklığı açık olmasına rağmen mücadelesi hala lokal düzeydedir. Bugün sınıfın direniş eğiliminin güçlenmesiyle birlikte birçok bölgede talepler ortak olmasına rağmen mücadele yerel mevziler üzerinde devam ediyor. Somalı madencilerin bir yanda Şişecam, Kent Gıda, Kimberly Clark grevcileri diğer yanda... Yatağan ve Seyitömer işçileri bir yanda sendika hakkı için direnen Deva, M&T Reklam, Sütaş işçileri diğer yanda...

Somalı madencilerin mücadelesi sadece Somalı madencilerin mücadelesi olarak görülmekte ve böylece mücadele fiilen yalnızlaşmaktadır. Fakat tam da sınıfın ortak taleplerinin sahiplenilmesi konusundaki bu boşluk, o talepler için mücadeleyi de sınırlandırmaktadır. Böylece Soma'da maden işçilerinin mücadelesi protesto düzeyinden öteye taşınmamaktadır. Sendikal bürokrasi mücadelenin ortaklaşmasının önünde birer engele dönüşmüş bulunuyor.

Somalı madencilerin katliamın ardından AKP

temsilcilerinden tahrip ederek Erdoğan'ı yuhalayıp kovması, sendika bürokratlarını protesto ederek istifaya zorlaması taşıdıkları mücadele potansiyelinin göstergesidir. Fakat bu potansiyele rağmen Somalı madenciler önlerine dikilen sendikal bürokrasiyi aşacak bir örgütlülüğe, bir bakışa ve araçlara sahip değiller.

Sendikal bürokrasinin ihanetçi ve uzlaşmacı çizgisi Soma'nın talepleri için mücadele görevlerini ortada bırakırken Şişecam'da, Yatağan'da ve diğer sınıf bölüklerinin yürüttüğü mücadeleyi de kaçınılmaz olarak sınırlıyor. Oysa Somalı madencilerin öne çıkardığı taleplerin tüm direniş ve grevlerin ortak talepleri olarak öne çıkarılmasının yolu öncü işçilerin bu talepler ekseninde mücadeleyi ortaklaştırma konusunda sorumluluk üstlenmelerini zorunlu kılmaktadır. Şişecam'da, Kent Gıda'da, Yatağan'da direnen işçilerin mücadelesine vurulan zincirleri parçalayacak olan ortak taleplerle mücadele ateşini harlamak ve taban örgütlülüklerini yaratmaktan geçmektedir.

Saldırlara karşı talepleri yükseltmek

Sınıfın örgütsüzlüğünden güç alan sermaye hükümeti güya Somalı madencilerin taleplerini karşılama iddiasıyla hazırladığı torba yasanın getirdikleri bu mücadelenin önemini daha da artırmaktadır. Esasında sermayenin ihtiyaçlarına yanıt vermek için yapılan bu düzenlemeler sınıfın çalışma ve yaşam koşullarını daha da çekilmez hale getirmektedir. Bugün Soma'nın talepleri için yükseltilecek ortak mücadele işçi sınıfına yönelik saldırılara karşı bir savunma kalkını olarak da önemli bir politik misyona sahiptir. Somalı madencilerin taleplerinin ortaklaştırılması ve bu talepler için mücadelenin birleşik bir eksende örgütlenmesi AKP iktidarının en büyük korkusu olacaktır.

Kent Şeker grevi kararlılıkla sürüyor!

Kent Şeker grevinde işçiler kararlılıkla mücadeleyi sürdürüyor.

Kent Şeker yönetimi grevin 3. günü olan 17 Temmuz'da da sözleşme masasına dönmedi. Tek Gıda-İş Sendikası brüt ücret teklifinde 435 TL'den brüt 390 TL'ye gerilemiş olmasına karşın yönetim karşılık vermedi.

Gündüzleri çeşitli fabrikalardan ziyaretler ve halaylarla hareketli bir şekilde devam eden grevde, geceleri yaklaşık 30 işçi nöbet tutuyor. Evleri yakın olan işçiler ise nöbette olan arkadaşlarını yalnız bırakmıyor.

Fabrika 1. temsilcisi Seyfullah Keskinoglu sözleşme sürecine ilişkin *Kızıl Bayrak*'a şunları ifade etti:

“Sözleşme döneminin başında taslağın hazırlığı için her bölümden iki işçi katılımı ile toplantılar gerçekleştirdik. Arkadaşlarla taslağı hazırladık, işverene verdik. Daha sonra şube başkanımızın ve genel başkanımız da katılımı ile bilgilendirme toplantıları yapıldı. Hepsi buraya kadar iyiydi. İşveren özellikle ücretler konusunda taleplerimizi kabul etmedi. Son gün ayın 14'ünde gece biteceğini düşündüm. Ama olmadı. Olmasını çok isterdim. Çünkü her iki tarafında zararına. İşçinin sigorta primi bu grev dönemi boyunca yatmayacak, maaşları yatmayacak. Diğer tarafta ise üretim olmayacak. 40 yıldır grev yaşamamış bir fabrika. Bu yüzden her birimizin deneyimsizlikleri vardı. Bakacağız, göreceğiz. Umuyorum bir an önce kazanırız.”

Grev sınıf dayanışmasıyla devam ediyor

5. gün fabrikanın diğer kapısından beyaz yakalı personelin mesai bitiminde protesto gösterisi yapıldı. E-5 yan yolun trafiğe kesilmesiyle diğer kapıda protestodan sonra yine yol keserek geri döndü.

Kristal-İş'in Levent'teki eyleminden dönerken feribotta da pankart açan Gebze ve Bursa Şişecam

işçileri de eyleme katıldılar. “Yaşasın sınıf dayanışması!”, “Kent Şeker işçisi yalnız değildir!”, “İşgal, grev, direniş!” sloganları coşkulu bir şekilde atıldı. Bursa Şişecam işçileri “Cam işçisi Kent İşçisinin Grevini Destekliyor” pankartı açtı. Birlikte çekilen halayların ardından cam işçileri grev alanından ayrıldı.

Ardından iki gündür sınıf kardeşlerini yalnız bırakmayan Lipton-Knor işçileri grev alanını ziyaret etti.

BDSP grevin **6. gününde** fabrika önündeydi. Sınıf devrimcilerinin dayanışma ziyareti sırasında Çarşı grubu, CHP ve ÖDP de destek için geldiler.

8. günde sendika ve patron arasında ortak bir karar sağlandığı açıklandı. Kararın kabulü için işçiler arasında referandum yapıldı. İşçiler “Grev devam!” dedi.

Sendika yönetiminin pazarlık masasından kalktığında anlaşma için işçilere sunduğu koşullar şöyle duyurulmuştu: “Üyelerimizin EVET demesi halinde; 1. Yıl ilk altı ay 1500.00 TL'nin altında olanlara 50+200TL seyyanen, ikinci altı ay 110TL olmak üzere toplam ücret artışı bir yıllık seyyanen 360TL 1500.00TL. ve üzerine ise. 200+110TL seyyanen 310 TL ücret artışı gerçekleşerek GREV sona erecektir.

2. yıl ücret zammı enflasyon ve sosyal haklarda da enflasyon üzerinde önemli artışlar sağlanarak telafi çalışma sorununa kalıcı çözüm getirilmiştir.

Referandum sonucu geline aşamaya HAYIR kararı verilmesi halinde GREV devam edecektir.

Tüm üyelerimize kararlarının ve sonuçlarının şimdiden hayırlı uğurlu olmasını ve üyelerimiz için fitre bayram yaşatacak güzel sonuçlarla sürecin tamamlanmasını diliyoruz.”

Kent Şeker işçileri, yapılan grev oylaması sonucu “Grev devam!” diyerek mücadele kararlılıklarını sürdürdüler.

BDSP'den Kent Gıda grevcilerini ziyaret

BDSP'nin çağrısıyla bir araya gelen işçi ve emekçiler grevin 6. gününde (20 Temmuz) fabrika önünde toplanarak “İşgal, grev, direniş! Yaşasın Kent Şeker grevimiz!” pankartını açarak sloganlarla yürüyüşe geçtiler. Grev alanına doğru yürürken “Yaşasın Kent Şeker grevimiz!”, “Yaşasın sınıf dayanışması!” sloganlarına grevci işçiler de güçlü bir şekilde katılarak grev meydanını inlettiler.

Grev alanına girildiğinde ise Tek Gıda-İş Sendikası tarafından BDSP'nin bütün işgallerde, direnişlerde, grevlerde işçileri yalnız bırakmadığı söylenerek alana geldiği duyuruldu.

Haklar için birleşik ve militan mücadeleye!

Alana girildikten sonra BDSP temsilcisi burada grevci işçilere seslendi. İsrail'in Filistin halkına yönelik saldırılarını lanetleyerek sözlerine başlayan BDSP temsilcisi, ardından ise Ortadoğu'nun emperyalist- kapitalistler tarafından işgal edildiğini söyleyerek “işçilerin birliği, halkların kardeşliği” için mücadele edilmesi gerektiğini ifade etti. Türkiye işçi sınıfının yaşadığı genel sorunlara da değinen temsilci, Şişecam grevinin yasaklandığını hatırlatarak işçilerin kazanmak için birleşik, militan mücadeleye hazırlanması gerektiğini ifade etti.

BDSP temsilcisi konuşmasının sonunda Kent Gıda grevcilerini tekrar selamladıktan sonra yalnız olmayacaklarını söyledi. Bu esnada grevci işçilere bu yıl 20. yılına giren sinifin, devrimin ve sosyalizmin sesi *Kızıl Bayrak* gazetesinden onlarca grevci işçilere dağıtıldı.

Grevci işçilerle dayanışma ziyaretleri

Bu sırada başka ziyaretler de gerçekleştirildi. CHP'nin eski sendikacı milletvekili Süleyman Çelebi ve CHP Gebze İlçe Örgütü geldi. Süleyman Çelebi uzun bir konuşma yaparak grevin “destekçisi” olduğunu söyledi.

Bektaş Çarşı taraftar grubu da “Zafer direnen emekçinin olacak!” sloganını atarak ve meşalelerle desteğe geldi.

Sloganlarla alana gelen ÖDP adına ÖDP Eş Genel Başkanı Alper Taş grevci işçilere seslendi.

Sık sık sloganların atıldığı alanda Kartal Üç Fidan Gençlik Kültür Evi Şiir Topluluğu da okuduğu şiirlerle grevcilere kısa bir şiir dinletisi sundu. Şiir dinletisinin ardından halaylar çekilerek, sloganlar atılmaya devam edildi.

Ziyaretin sonunda BDSP'ileri alkışlarla uğurlayan Kent Gıda işçileri grevle dayanışma çağrısında bulundular.

Yıldız Sunta işçileri ihanete karşı direniyor!

Sendika bürokratlarının ihanetine karşı mücadele yürüten Yıldız Sunta işçileri, yaptıkları eylemlerle kararlılıklarını gösteriyorlar.

Sendika bürokratlarının ihanetine uğrayan Yıldız Sunta işçileri direnişlerini sürdürüyorlar.

Kocaeli'nin Kartepe İlçesi'nde Laminant Parke ve MDF Kapı gibi ahşap ürünler üreten Yıldız Sunta fabrikasında çalışan işçiler, sendikandan kendilerinden habersiz Toplu İş Sözleşmesi imzalamasına karşı 11 Temmuz'da başlattıkları eylemi fabrika önünde sürdürüyorlar.

Kızıl Bayrak'a konuşan işçiler kendilerine sorulmadan imzalanan bu sözleşmeyi kabul etmediklerini, şube yöneticilerinin ve işçilerin muhatap alınarak kendi belirledikleri taleplerle TİS imzalanana kadar mücadeleden kaçmayacaklarını belirttiler.

400 işçinin çalıştığı Yıldız Entegre fabrikasında işçiler Hak-İş'e bağlı Ağaç-İş Sendikası'nda örgütlüler. Sendikandan genel merkez işçilerden habersiz patronla sözleşme imzaladı. Bu satış sözleşmesiyle işçiler 2.5 yıllığına toplam yüzde 4 zammı mahkum edilirken, ayrıca her işçiden aylık 80 TL aidat kesilecek.

İşçiler fabrika önünde bir haftadır davul zurna eşliğinde hem Yıldız Sunta patronunu hem de satış sözleşmesi imzalayan bürokratları protesto ediyorlar. İşçilerin yanında eyleme katılarak destek verdiğini söyleyen Ağaç-İş Sendikası Kocaeli Şube Başkanı Şener Furuncu ise şu açıklamayı yaptı:

"11 Temmuz tarihinde sendika ve işveren kendi aralarında bir sözleşme yapmışlardır. Burada 2.5 yıllığına yüzde 4 zam ve sendika her işçiden aylık 80 TL aidat alacağı yönünde anlaşma yapılmıştır. Biz bu anlaşmayı kabul etmiyoruz. Biran önce de yanlıştan dönüşmesini istiyoruz. İşçiler burada 900 TL ile 1100 TL arasında maaş alıyor. Biz sadece insanca yaşayacak koşulların bize verilmesini istiyoruz. Yapılan zammı az buluyoruz. Eşit işe eşit hak istiyoruz."

Ağaç-İş Genel Merkezi, sendikaya bağlı eylem yapan 730 işçinin telefonuna mesaj göndererek işçilere, *"Değerli üyelerimiz, imzalanmış olan toplu iş sözleşmesinden sendikamızın tüm birimlerinin haberdar olduğunu ve onların bilgisi doğrultusunda imzalandığı en doğru gerçektir. Kocaeli Şube Genel Kurulu başlangıcından bugüne kadar hep aynı oyun ve senaryolarla sendikamızı yıpratmaya çalışmaktadır. Durumdan vaziyet çıkarmak isteyenler başarılı olamayacaktır"* denildi.

Kocaeli'de hak gaspi Akhisar'da cinayet!

Ağaç sektöründe tekellerden biri olan ve "iş kazaları" ile bilinen Yıldız Entegre'nin Akhisar fabrikasında bir işçi yaşamını yitirdi.

Akhisar Organize Sanayi Bölgesi'nde faaliyette gösteren Yıldız Entegre fabrikasında 24 yaşındaki Aziz Erten üzerine suntaların devrilmesi ile yaşamını yitirdi. Erten'in ölümünün ardından "İşyerinde uyuya kalması sonucu" hayatını kaybettiği iddia edilerek işçi sağlığı ve güvenliği önlemlerinin olmamasının üstü kapatılmaya çalışıldı.

İş cinayetinin ardından Kocaeli'deki direnişçi işçiler

eyleme çıktı. Alikahya OSB içinde fabrikanın yönetim binasına doğru yürüyüşe geçtiler. Eylemde patronun dalkavukluğunu yapan melamin bölümü amiri İhsan Özkan'ın yaptığı ihanetler teşhir edildi. Ayrıca Yıldız Entegre patronuna ait olan Yonga Levha'da makinadan zımparalanak otomatik bir şekilde istiflenen yaklaşık 5 tonluk MDF paketinin altında kalarak can veren Aziz Ertem'de anıldı.

16.00-24.00 vardiyasında çalışan işçilerin bir kısmı servislerle bir kısmı da kendi imkanlarıyla fabrika önünde bekleyişlerini devam ettirdiler. Servislerle gelen işçilerin neredeyse tamamı fabrika içine girmeyip pankartların arkasına geçtiler. İşçiler "Kahrolsun İsrail!" sloganını atarak Filistin halkını da unutmadılar. Ayrıca bekleyiş esasında çevreden geçen işçi servisleri ve diğer araçlardan da korna ve alkışlarla destek geldi.

16.00-24.00 vardiyasının girmesinin ardından 08.00-16.00 vardiyasında çıkanlarla eylem devam etti. Vardiyanın tamamen çıkmasıyla birlikte işçiler yürüyüş korteji oluşturarak yönetim binasına doğru yürüyüşe geçtiler. İşçilerin çıkış yaptığı kapının arkasında olan yönetim binasına yaklaşık yarım saat yürünerek varıldı.

"Gerekirse fabrikayı işgal ederiz!"

Yönetim binası önüne varıldığında ise işçiler burada İhsan Özkan isimli patron dalkavuşunun "Bu işçilerin arpası fazla geldi!" demesi üzerine bir poşet arpayı giriş kapısının önüne serptiler. Bu protestodan sonra ise bu şahsın bir işçi hakkında uydurma gerekçelerle tutanak tuttuğu duyuldu. Bu saldırılara karşı ise Şener Furuncu her yeri eylem alanına çevireceklerini, buna yöneticilerin evlerinin önünde gerçekleştirecekleri eylemlerle başlayacaklarını söyledi. Ayrıca bugüne kadar eylemlere yasalar çerçevesinde yaptıklarını fakat fiili-meşru eylemler yapmaktan da çekinmeyeceklerini

19 Temmuz 2014 | Kocaeli

19 Temmuz 2014 | Kocaeli

söyledi. Şube başkanı Şener Furuncu "Bu iş böyle bitmez, fabrika işgaline kadar eylemlerimiz devam ederiz" diyerek kararlılıklarını gösterdi.

Furuncu'nun yaptığı konuşmanın ardından ise Yong Levha'da ölen Aziz Erten için dini tören yapıldı.

Kızıl Bayrak / Kocaeli

Şişecam işçileri: Eylemlerimizi sürdüreceğiz!

Grev yasağına karşı tepkilerini sürdüren Şişecam işçileriyle konuştuk...

- Greviniz Bakanlar Kurulu'na yasaklandı. Bu sırada işten çıkarıldınız. Talepleriniz için eylemlerinizi sürdürüyorsunuz. Düşüncelerinizi alabilir miyiz?

Tamer Balcı: Hükümet için düşüncelerimiz ayrı işveren için düşüncelerimiz ayrı. Ama hepsini de toptasanız 'salatalık' kelimesi kadar etmeyecekler. Haksız bir şekilde işten çıkarıldım. Yirmi üç günü geride bıraktık. Bu haksızlıkların giderilmesi gerekiyor. Geçen günlerde sendika baştemsilcimize yönelik işveren vekilinin hakareti oldu. Sıkıntılar giderek büyüyor. Tabandan işçilerin tepkileri çoğalıyor. İşveren bu kadarını göze alır mı bilmiyorum.

- Siz hangi sebeple işten çıkarıldınız?

Tamer Balcı: İnternette paylaştığım bir yazı ve çalıştığım bölgeye "Zafer direnen emekçinin olacak" yazısından dolayı işten çıkarıldılar. Hiçbir disiplin kurulu oluşturulmadan, direkt İş Kanunu'nun 25/2 maddesinden çıkarıldım.

- Baştemsilcinize yönelik tutumundan dolayı işveren vekili bir ceza aldı mı?

Tamer Balcı: İşçiler için Disiplin Kurulu birlikte oluşturulmuş. Fakat işveren vekilleri için firmanın kendi ayrı kurulu var. Ne olduğunu bilmiyoruz. Bu bile demokrasinin olmadığını gösteriyor. Üstelik yönetimden destek almış olmasa, bir şef 5800 kişilik işçi grubuna baskı yapma ve hakaret etme cesareti bulabilir mi?

"Daha keskin olduk, bitmedik bütünlüştük"

Kadir Tekin (Yenişehir): Danıştay aleyhimize yönelik bir karar verdi. İşin enteresan yanı 2004 yılında sağlığı etkiliyor bahanesini belirten Danıştay, o zaman serum, ilaç işçileri o zaman grevdeydi. Fakat şimdi

çalışıyorlar. Bu sefer de 'milli güvenlik' bahanesi ortaya çıkarıldı. Bir algı eksikliği var. Biz İŞİD değil işçiyiz, emekçiyiz. Nasıl milli güvenliği tehdit ediyoruz. Ürettiğimiz camlarla evlerimiz hırsızlardan korunuyor. Ürettiğimiz kurşun geçirmez camlarla patronlar korunuyor. Bunları biz işçiler üretiyoruz. Ama şunu söyleyeyim. Cam işçisini kırdılar, daha keskin olduk. Süreç içerisinde bitmedik, daha da bütünlüştük. Gerekli eylemlerimizi yapacağız. Grev hakkı varken yasalarda ve biz bunu yapamıyorsak, bu grev hakkına yönelik yapılan bir darbedir. 12 Eylül cunta yasaları bunlar. Ankara'da yaptığımız eylemde sendikamızın anahtarını bakanlığa verdik, 'Buyurun biz yönetemiyorsak siz yönetin' dedik. Açıkçası şuna kızıyorum: Biz federasyon olarak Türk-İş'e bağlıyız. Türk-İş Türkiye'de büyük bir işçi kitlesini yönlendiren bir kuruluş. Bunlar duyarsız kalmamalı. 'Bu sadece Şişecam değil tüm işçilerin namusudur' diyerek, milli mücadeleyi başlatmalıyız. Sloganlarımızda atıyoruz, 'İşçiler birlik olsa dünya yerinden oynar!' diye... Bizim tek hedefimiz, emeğimiz, haklarımız. Onun için buralara geldik. Biz toplumla birlikte eylemlerimize devam edeceğiz. Arkadaşımız Tamer Balcı'nın işe geri dönmesi için de elimizden geleni yapacağız.

Mersin'den bir işçi: 19 yıldır Şişecam'da sendikacı olarak çalışıyorum. Toplu sözleşme görüşmelerinde anlaşılamayan maddelerden dolayı greve çıktık. Grevimiz ertelendi. Hükümet emeğimize ve haklarımıza saygı göstermiyor. Zorlu bir süreç bekliyoruz bizi. Mücadelemizi sürdüreceğiz.

Murat Yıldız (Mersin Paşabağçe): Bizleri perişan ettiler. Şişecam yönetimi perişan etti. Bir yandan devlet vuruyor, bir yandan Şişecam vuruyor. Bundan sonra da süreci takip edeceğiz. Eylemlerimiz devam edecek.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Zefalet zammı ve grev yasağına karşı yürüdüler!

Türkiye'nin dört bir yanından İstanbul'a gelen Kristal-İş üyesi Şişecam işçileri, grev haklarının engellenmesine karşı yürüdüler. Yüzlerce işçi, öfkeli sloganları ile Şişecam yönetiminin yanı sıra AKP'nin grevi yasaklaması lehine karar veren Danıştay 10. Dairesi'ne de tepki gösterdi.

Grev hakkı için buluştular

İş Kuleleri'ne gerçekleştirilecek yürüyüş için Levent'te bulunan Kanyon AVM önünde buluşmaya başlandı. Buluşma noktasına ilk olarak Mersin Şişecam işçileri gelirken, ilerici ve devrimci kurumların da katılımıyla diğer illerden gelecek işçiler beklendi.

DISK ve Türk-İş yöneticilerinin katıldığı eylemde, Türk-İş'e bağlı Genel Maden-İş, TÜMTİS ve Deriteks üyesi işçiler de sınıf dayanışması için yerini aldı.

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP), Metal İşçileri Birliği, EMEP, UID-DER, SDH, EHP ve TKP katıldı.

Diğer illerden gelen işçiler, yolu keserek ve coşkulu sloganlarla buluşma noktasına yürüdüler. Gebze, Trakya, Eskişehir ve Bursa fabrikalarından işçilerin gelmesiyle yürüyüş başlatıldı.

Polisin yoğun koruma altına aldığı İş Kuleleri önüne gelindiğinde Şişecam yönetimini yuhalayayan kitle, sloganların coşkusuyla daha da arttırdı. Polis barikatının biraz daha geri çekilmesi üzerine İş Kuleleri önünde basın açıklaması gerçekleştirildi.

AKP sermaye ve paranın yanında!

Basın açıklamasını okuyan Kristal-İş Genel Başkanı Bilal Çetintaş, "Dünya devi bir şirkette, sürekli büyüyen, kârına kâr katan bir şirkette çalışıyoruz. 60 derece sıcaklıkta, gecemizi gündüzümüze katarak çalışıyoruz. Tezgah başlarında gençliğimiz tükeniyor" dedi.

Şişecam'ın TİS'te kendilerine sadece 93 kuruşluk bir zam dayattığına vurgu yapan Çetintaş, buna boyun eğmediklerini ve grev bayrağını dalgalandırdıklarını söyledi. Grev ertelemesinin AKP'nin gerçek yüzünü gösterdiğini söyleyen Çetintaş, AKP'nin sermaye ve paranın yanında olduğunu kaydetti.

Çetintaş, bundan sonrası Danıştay Genel Kurulu ve Anayasa Mahkemesi'ne başvuracaklarını söyledi. Basın açıklamasının ardından sendika yöneticileri İş Kuleleri'nin duvarına "93 Kuruş" yazılı çelenk bıraktı.

İşçiler eylemin sona ermesine rağmen tepkilerini sürdürdüler. Slogan ve yuhalamalarına devam eden işçiler, ellerindeki dövizleri kuleye doğru fırlatarak tepkilerini dışa vurdular.

İşçiler daha sonra otobüslerine geri dönerek, geldikleri şehirlere hareket ettiler.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Bakaç işçileri saldırılara ve sessizliğe rağmen direnişte!

Hırsız patron Serdar Çengelöğlü tarafından maaşları ve kıdem tazminatları gasp edilen Bakaç Reklam işçileri, direnişlerini sürdürüyor.

Bakaç'ın hırsız patronu Çengelöğlü, 'hırsızlık' ithamında bulunarak işçileri karalamaya çalışırken, öte yandan da fabrikadan kaçırıldığı makineleri semt semt gezdirmeye devam ediyor. Çelik-İş Sendikası'nın ise işçilere ne bir maddi yardımı var ne de dışı dokunur bir faaliyeti.

Çelik-İş Sendikası İstanbul 1 No'lu Şubesi'nin örgütlü olduğu Bakaç Reklam fabrikasında, 15 Haziran'dan bu yana direnişlerini sürdüren işçiler, patronun yeni saldırılarıyla karşılaştılar. Patron Mehmet Serdar Çengelöğlü, 200'e yakın işçinin toplamda 4 milyon TL'yi bulan maaş ve tazminatlarını vermediği gibi işçileri 'hırsızlık'la suçladı.

'Yavuz hırsız ev sahibini bastırır'

Haklarını arayan işçileri polise şikayet eden Çengelöğlü, şirketin işçiler tarafından işgal edildiğini ve fabrika içerisinden bizzat kaçırıldığı makinelerin işçiler tarafından alındığı beyanında bulundu.

Çengelöğlü'nun polise verdiği yalan beyanın ardından polis eşliğinde fabrikaya gelen şirket avukatı ve mali işler sorumlusu Hatice isimli şahıs da işçileri 'hırsızlık' ve 'işgalcilik'le suçladı. İşçiler ise gasp edilen kıdem tazminatlarını ve maaşlarını hatırlatarak, asıl hırsızın Serdar Çengelöğlü olduğunu söyledi. Polis eşliğinde gelen avukat ve mali işlerden sorumlu Hatice isimli şahıs, fabrikadaki belgeleri kaçırma emellerine ulaşmadan fabrikadan ayrılmak zorunda kaldı.

Hırsız Çengelöğlü İstanbul'u geziyor

Çengelöğlü şebekesinin faaliyetleri bununla da sona ermedi. İTO kayıtlarına göre 20 Mayıs tarihinde işyeri değiştirme bildirimini yapan şirket, 15 Haziran günü fabrikadaki makineleri Global Reklam ismiyle

açtığı paravan şirkete taşıymıştı. Beylikdüzü'nde bulunan şirketin işçiler tarafından tespit edilmesi üzerine makineleri buradan da kaçırılan Serdaröğlü'nun son durağı ise Kartal oldu.

Makinelerin en son Kartal'a götürüldüğünü öğrenen işçiler, makinelere el koymak için Kartal'daki adrese gittiler ancak hırsızlık şebekesine dokunamayan polis, mesele patronun mülkiyeti olunca işçileri engellemekten geri durmadı.

Bakaç, Çengelöğlü'na borçlu!

Çengelöğlü'nun bir başka hamlesi ise başka bir paravan şirket üzerinden kaçırıldığı makineler için icra takibi başlatmak oldu. Fibula İnşaat adıyla kurulan paravan şirket Bakaç Reklam'a icra takibi başlattı. Fibula, Çengelöğlü'nun anlaşmalı olarak boşandığı eşi Filiz Korum'un kardeşi üzerine görünüyor, ancak yine Çengelöğlü'na ait.

Çelik-İş, ne işe yarar?

10 yıldır örgütlü olan bir fabrikada tüm bunların yaşanması ise 'Çelik-İş Sendikası ne işe yarar?' sorusunu bir kez daha akıllara getirdi. Geçtiğimiz yıl

Serdaröğlü şebekesine satılan fabrikada adeta geliyorum diyen vurguna karşı Çelik-İş Sendikası'nın hiçbir girişimi olmadı.

Çelik-İş Sendikası, işçilerin ikramiyeli hakları gasp edilirken, ücretler sürekli olarak geç yatırılırken hiçbir ses çıkarmadığı gibi, son 2-3 aylık ücretler gasp edildiğinde ve patron makineleri söküp giderken de hiçbir girişimde bulunmadı.

İstanbul'un ortasında bulunan bir fabrikada 200'e yakın işçinin 4 Milyon TL'ye varan hakları gasp edilmişken, kamuoyunda bir aya yakın durum ile ilgili hiçbir haber yer almadı. Sendikanın bu süreç içerisinde yaptığı tek olumlu etkinlik Serdaröğlü'nun avukatlığını yapan Haldun Berkin'in ofisi önünde eylem gerçekleştirmek oldu.

Bundan sonraki süreçte klasik söylemlerle süreçten bihaber olan işçiler oyalanmaya çalışıldı. Fabrikada yapılması planlanan iftar etkinliği dahi iptal edildi.

Feniş işçilerini karalamaya çalıştılar

İşçilerin yılların ürünü emeğine sahip çıkamayan, "makinelerin çıkmasına izin vermeyelim" diyemeyen sendika, işçileri *Kızıl Bayrak*'a karşı uyarmakta ise gecikmedi. İşçiler, *Kızıl Bayrak*'la konuşmalarını için uyarıldığı gibi sınıf dayanışması için Bakaç'a gelen ve "yanınızdayız" diyen direnişçi Feniş işçilerine yönelik karalayıcı söylemlerde bulunuldu.

10 yıldır sendikaya aidat veren işçiler, bir de sendika avukatlarının kıdem tazminatlarından pay koparma girişimiyle karşı karşıyalar.

İşçiler can, avukatlar pay derdinde

Çelik-İş Sendikası, 1 ayı aşkın bir süredir direnişte olan işçilere hiçbir maddi yardımda bulunmazken, avukatlar ise işçilerin alınteri üzerinden yüzdelik pazarlıklar içerisine girdi.

İşçiler, Çelik-İş 1 No'lu Şube'nin eski yönetimi sırasında sözleşmelerinin Beyoğlu'nda kurulan raki masalarında imzalandığını söylüyorlar. Bir işçi o dönem imzalanan sözleşmelerle ilgili "3 sene boyunca zam almadan kuru sözleşme imzalandı" dedi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

BELTAŞ işçileri grev çadırı kurdu

DİSK Genel-İş üyesi BELTAŞ işçileri işten çıkarmalara karşı belediye önünde greve başladı.

Beşiktaş Belediye Başkanı Murat Hazinedar tarafından işten çıkarılmak istenen DİSK Genel-İş üyesi BELTAŞ işçileri, iş fesih bildirimlerinin geri çekilerek toplu sözleşme haklarını kullanmak ve başka bir taşeron firmaya geçmeden BELTAŞ işçisi olarak çalışmaya devam etmek için greve başladılar.

22 Temmuz'da parkta toplanan işçilerin yanına gelen Beşiktaş Belediye Başkanı Murat Hazinedar, iş garantisinin yazılı olarak verilmesinin söz konusu olmadığını, ihaleyi alan firmanın işçilerle çalışmaya devam etmesi için çaba sarf edeceğini, ancak şirketin kısıtlamaya gitme yolunu seçmesi söz konusu

olduğunda yapabilecek bir şeyinin olmadığını ve bu işçilerin tazminat ve diğer haklarının verileceğini söyledi. Hazinedar ayrıca yazılı bir belge olamayacağını ve bu yazılı belediyenin resmi sitesine koyacağını söyledi.

İşçilerse bu açıklamanın ardından belediye binası önünde çadır kurarak grev yapma kararı aldılar. Genel-İş Sendikası'nın önlüklerini ve şapkalılarını takan işçiler, sloganlarla belediye binasının önüne geldiler.

Burada şube başkanı konuşma yaptı. Daha sonra belediye binası önüne "Sendika hakkımız engellenemez - Beltaş İşçileri" ve "DİSK Genel-İş Sendikası" pankartlarını asarak grev çadırını kurdular.

“İşçiler el ele verdiği sürece kazanan taraf olacaktır!”

Sendikal örgütlülükleri için direnen DEVA ilaç işçileriyle mücadeleleri üzerine konuştuk...

- Direniş sürecinizi anlatır mısınız?

Osman Dursun: 19 gündür burada direnişteyiz. 5 yılını doldurdum 6. yılıma girdim burada çalışıyorum. Daha huzurlu, refah bir yaşam, maddi olarak da bağımsızlığımızı kazanabilmemizden geçiyor. Bu sebeplerden dolayı sendikaya üye oldum. Deva tarihinde ilk direnişimiz.

Levent Çıkrıkçı: 6 senedir burada çalışıyorum. Daha önce burada sendika vardı. 2010 yılında sözleşmeyi yenilemedi. 2010 yılı sonunda bitiyordu bizim sözleşmemiz, yeni bir sözleşme imzalamak üzereydik. Sendikamızın yetkisi olmadığından dolayı herkesi bireysel sözleşmeye davet etti. Daha sonrasında dört yıl bu şekilde çalıştık. Daha sonrasında biz sendikamızı geriye getirmek istedik, eski haklarımıza sahip olmak istedik. Güzel haklarımız vardı fakat işveren hiçbir zaman buna izin vermedi. Daha önce iki arkadaşımızı sendikalaştığı için işten çıkarmıştı. Tabii çıkartırken farklı sebepler öne sürdü. Fakat bu sebeplerin doğru olmadığı apaçık ortadaydı. İşten çıkartılan arkadaşlarımız için hiçbir şey yapmadı. O zaman farklı bir yönetim vardı. Şimdi farklı bir yönetim var. Şimdi sendikal çalışmada 8 işçi işten atıldı ve bu yönetimle beraber direniş kararı alındı. Çadır kuruldu direnişe başladık. 19 gündür de direnişteyiz.

- İşlerdeki çalışma koşulları nasıl?

Osman Dursun: 8 saat, üç vardiyaya üzerinden çalışma sistemi var. Sosyal hakta gelince; sadece bayramlarda ve sonbaharda bir kez iki yüz milyon kadar para veriliyor. Bunların dışında fabrikanın bize sağlamış olduğu sosyal haklarımız yok.

- Daha önce direniş deneyiminiz oldu mu?

Osman Dursun: Daha önceden Sel Hortumları'na 2006'da girmiştim orada üç yıl kadar çalışmıştım. 2008 yılında ekonomik kriz sebebiyle işten çıkarılmıştık. Orada yine Petrol-İş Sendikası'na üye olarak çalışıyordum. Bu bağlamda sendikamızın insanlara, çalışanlarına, topluma getirisini önemini o fabrikada sendikamla beraber bu anlayışı kazanmıştık. Bu sebepten dolayı sendikal örgütlenmemiz hala devam ediyor içinde çalışan işçi arkadaşlarımız bize destekleri sürüyor. Niyetimiz, amacımız tamamen sendikal bir şekilde çalışıp daha güvenli ve huzurlu mutlu bir gelecek düşündüğümüzden dolayıdır.

Levent Çıkrıkçı: Daha önce Sanovel ilaç'ta çalıştım. Sanovel ilaç'ta 190 işçi işten çıkartıldı. 2007 yılında 97 gün kapı önünde çadır kurduk direniş gerçekleştirdik. Fakat o zaman iyi örgütlenme olmadı ilaç sektöründe örgütlenmek biraz zordur. Nedeni ise ilaç mümessillerinin kalabalık olmasıdır. Biz işçiler olarak sendikaya üye sayısının %95'ini oluşturursak da yasalar bunu kabul etmiyor. Yasalar beyaz yakalılarla beraber sayıyı kabul ediyor. Yasalar işverenden yana olduğu için olmadı. Ama herkesin hakkı olan tazminatlarını almasıyla sonuçlandı.

- Bu süreçte Kent'te, Sütaş'ta, Fen-İşte, Kimberly Clark fabrikalarında süren direniş ve grevler var, buradan işçi arkadaşlara neler söylemek istersiniz?

Osman Dursun: Ekmek için yapılan bütün mücadele onurlu mücadeledir. Onurlu olan her türlü mücadeleyle birlikteyiz, beraberiz. Bu onurlu mücadele içinde olan arkadaşlarıma önce Allah'tan yardım diliyorum ve emeğini alintleriyle kazanan işçi arkadaşlarımızla dayanışma çok büyük önem taşıyor. Birlik ve beraberlik çok önemlidir. Bütün arkadaşlarımızı direniş ve grevlerle dayanışmaya çağırıyorum.

Levent Çıkrıkçı: Bu direnişlerde işçiler birlik ve beraberlik olduğu ve işçiler el ele verdiği sürece kazanan taraf olacaktır. Önemli olan bu birliği beraberliği bozmamak, el ele tutuşmak. Aksi halde birlik beraberlik olmazsa bir sonuca varılmaz.

- İleriye dönük ne tür planlamalarınız var?

Levent Çıkrıkçı: Daha direnişe devam ediyoruz. Diğer fabrikalardan da gelen destek var. İçerden de destek var. Bu direnişe hep beraber devam edeceğiz. Biz sabah geliyoruz, akşam gidiyoruz. Arkadaşlarla direnişe devam ediyoruz. İşveren bize dönük karar vermedi henüz bir şey belirtmedi. Biz devamını getireceğiz, direne direne kazanacağız arkadaşlarımızla. Burada sohbet ediyoruz, misafirlerimiz var.

Direniş süreci işçiye birlik beraberliği, arkadaşlığı, zor zamanında birbirine yardımcı olmayı, hayati öğretiyori, tecrübe kazandırıyor. Tek başına insan hiçbir şey yapamaz ama üç kişiyle, beş kişiyle, on kişiyle, yüz kişiyle daha fazla şeyler yapabilir. Güzel dostluklar oluşuyor. Birlik oluyor, birlikten de kuvvet doğuyor.

Kızıl Bayrak / Trakya

Deva Holding'de işçi kıyımı devam ediyor

Çerzeköy'de bulunan Deva İlaç Fabrikası'nda Petrol-İş Sendikası'na üye oldukları için 20 Haziran'da işten çıkarılan 5 işçi direnişlerini sürdürüyor. Deva Holding, son olarak 3 işçinin daha işine son verdi. Böylece işten atılan işçi sayısı 8'e yükselmiş oldu.

Fabrika önünde direnişe devam eden işçiler, sendikalaşma konusunda kararlı olduklarını ve haklarını alana dek direnişi kararlılıkla sürdüreceklarini ifade ediyorlar. Fabrikada üretimi sürdüren işçilerse vardiyalı çıkışlarında direnişçi arkadaşlarına alkışlarla destek veriyorlar.

Deva Holding, 2010 yılında sendikasılaştırma operasyonu ile Petrol-İş'in yetkisini düşürdü. Sendika ve işçi düşmanı tavrına devam eden Deva Holding, sendikasılaştırma operasyonunun ardından işçilerin ikramiyelerini maaşlarına yansıttı ve 4 yıldır işçilerin maaşlarına zam yapmadı.

HEMA'da işçilerin eylemi sonuç getirdi!

TTK Genel Müdürlüğü önüne yürüyerek 20 işçinin işten çıkarılması kararını protesto eden Hema A.Ş. işçileri, eylemlerini 17 Temmuz'da Zonguldak Valiliği önünde sürdürmüştü.

Valiliğin önüne gelen işçilerden oluşan bir heyetle birlikte Genel Maden İşçileri Sendikası Genel Başkanı(GMİS) Eyüp Alabaş, Vali Ali Kaban ile problemim çözümünü konuştu. Valiye görüşmelerinin ardından işçilerin karşısına çıkan Alabaş, şirket sahibiyle yaptığı görüşmelerde, iş akdi feshedilen işçilerle ilgili tebligatların durdurulduğu ve geri çekildiğini açıkladı.

Alabaş, kararın 'yetkililerle görüşme' ile masabaşında çıkmasını olumladığı konuşmasında yaptıkları görüşmede sorunu çözümünü noktasında bir ortaklaşma sağlandığını ifade etti.

İşçiler valilik önüne gelen servislerle evlerine döndü. Sendika bürokratlarının eylemi görüşmelerde endekslenmesi ve alınan vaatlerle saldıryı geçiştirmesi işbirlikçiliklerini gösteriyor. İşçilerin eylemi tepkisi görüşme masalarında içi boşaltılıp enerjisi boşa harcanarak dizginlenmeye çalışılıyor. HEMA'da patronların sendika bürokratlarından değil işçilerden çekindiğiyle eylemin etkisinde bir kez daha görülüyor.

Jandarma saldırısının emrini Sütaş patronu verdi!

Sendikalaşma mücadelesinde 98 günü geride bırakan Sütaş işçileri, 21 Temmuz'da İstanbul'da yaptıkları eylemle jandarma saldırısını ve emri veren patronu protesto ettiler. Sütaş patronuna seslenen işçiler, mücadeleyi Türkiye'ye yayacaklarını açıkladılar.

İstanbul Küçükbakkalköy'de bulunan Sütaş Genel Müdürlüğü Binası önündeki eyleme, Bursa Sütaş işçileri ayaklarından birbirlerine zincirlenmiş olarak katıldılar. Jandarma saldırısını hatırlatmak için yaptıkları zincir bağlamanın yanında üzerlerine giydikleri tişörtlerde Sütaş'ı boykot çağrısı yer aldı.

Sütaş işçilerini, kitleselliği ve coşkusuyla grevdeki Kent Gıda işçileri, TÜMTİS, ÖDP, EHP, DİP ve Tek Gıda-İş Sendikası'nın yöneticileri yalnız bırakmadı. Oldukça coşkulu olan eylemde halaylar çekildi, sloganlarla tepkiler ve talepler dile getirildi.

Bir saat boyunca sürdürülen eylem boyunca sloganlar kesilmekten İsrail'in Filistin'deki katliamı kınanarak, Filistinliler selamlandı.

Muharrem Yılmaz saldırıyı helikopterden izlemiş

Eylemde işçiler adına basın açıklamasını Tek Gıda-İş Sendikası Genel Başkan Danışmanı Örgütlenme Sorumlusu Suat Karlıkaya okudu. Sütaş patronunu

uyarmak için İstanbul'a geldiklerini belirtilerek, sendika düşmanlığını, işçilere dönük jandarma saldırısını ve baskıları doğrudan Sütaş patronu Muharrem Yılmaz'ın verdiği ifade edildi.

Açıklama şu sözlerle sürdürüldü: "Jandarmanın 15 kişiye yapacağı müdahaleyi bile helikopteri ile izlemeye gelen patron şunu iyi bilmelidir ki Sütaş bu günlere geldiye önce işçisinin özverili çalışması sonra da halkımızın Sütaş markasına gösterdiği teveccüh ile bu günlere gelmiştir Ancak artık Sütaş işçisi anlamıştır ki bu patronlar işçiler ne kadar çalışırsa çalışsın onların hakkını vermeyecektir."

Muharrem Yılmaz'ın işçilere yönelik baskılarını halen sürdürdüğü belirtilen açıklamada, ayrıca Sütaş ürünlerinin üretim koşullarının da da sağlıklı olmayan uygulamalar olduğu ve artık kamuoyuyla paylaşılacağı söylendi.

Açıklamada, Çalışma Bakanlığı ve Sağlık Bakanlığı greve çağrıldı.

Sütaş ürünlerini boykot etme çağrısı yapılarak kamuoyunun destek vermesi istendi.

Açıklamanın ardından Bursa Sütaş işçilerinin ayaklarında bulunan zincirler çıkarılarak, Sütaş binasının önüne atıldı. Bu sırada Sütaş görevlilerinden birisi işçilere saldırmaya çalıştı. Kısa süren arbede, görevlinin uzaklaştırılması ile son buldu.

[Kızıl Bayrak / İstanbul](#)

Şantuk Tekstil'de işçi kıyımı

Gaziosmanpaşa-Arnavutköy yolu üzerinde bulunan ve 400 işçinin çalıştığı Şantuk Tekstil'de işçi kıyımı devam ediyor.

Teksif Sendikası'nda örgütlendikleri için işten çıkarılan işçi sayısı 20 oldu. İşçiler işten atılmalarının devam edeceğini düşünüyor. İlk önce akraba olan ve sendikadan istifa etmeyen 3 işçiyi işten atan Şantuk Tekstil patronu, diğer işçileri sendikadan istifa ettirmeyi başaramayınca işten atma saldırısını devam ettirdi. Son olarak Eyüp Yiğit isimli işçiyi sendikadan istifa ettirmeyi başaramayan patron, bir cemaate yakınlığıyla bilinen işçiyi "senin tuttuğun oruç oruç değildir, senin kıldığın namaz namaz değildir" diyerek işten attı. Eyüp Yiğit ise "daha önce 100 TL avans verdiniz bunun için mi bunları söylüyorsunuz" diyerek, kendisine verilen 100 TL'yi yüzlerine fırlatarak hiçbir şey imzalamadan çıktığını ifade etti.

Eyüp Yiğit, Şantuk Tekstil'de asgari ücrete ve yoğun mesailerle çalışma olduğunu bu nedenle sendikalaştıklarını söylüyor. Yiğit, sendika toplantılarına katılan ve henüz kim olduğunu öğrenemedikleri birinin ihbarı sonucu işten atıldıklarını ifade ediyor.

[Kızıl Bayrak / Esenyurt](#)

Feniş işçisine baskılar sürüyor

Sular İdaresi, borçlarından dolayı sularını kesmek için 17 Temmuz'da Feniş Alüminyum'a gittiler.

İki minibüs dolusu çevik kuvvet ve sivil polislerin de desteğiyle gelen sular idaresi görevlileri işçilerin kararlı duruşu sonrasında geri çekildiler. Kapıya yığılan işçiler buna müsaade etmeyeceklerini söylediler. Gelen görevliler sendikaya sorduklarını, artık buranın sendikayla ilişkisinin kalmadığını öğrendiklerini söylediler.

Sendika hatta "ne yaparsanız yapın" demiş. Direnişte olan işçileri marjinal ilan eden Çelik-İş Sendikası'nın Gebze Şubesi'ne giden işçiler durumu teyit ettiler. Şube Başkanı Şerafettin Koç'un açık hedef gösterdiği işçiler, toplu bir şekilde sendika şubesine giderek ihanetlerinin ucu arkası olmayan ve hala o koltuklarda oturan şube başkanını sert bir şekilde uyardılar.

Kendilerine marjinal diyen sendikaya karşı, onurlu duruşun ne demek olduğunu, direnişin başında birçok söz veren, en son ayrılanın kendisi olacağını ilan eden Şerafettin Koç, Fırat Güneş gibi hainlerin her yerde teşhir edileceğini söylediler.

[Kızıl Bayrak / Gebze](#)

Somalı işçilere sendika seçimi cezası!

Sermaye hükümeti AKP, katliamın ardından üretimi durdurulan Soma Holding'e işçilere ödeme yapması için kaynak aktardı. Verilen paralar, Maden-İş seçimlerinde patronların istediği listeyi kabul etmeyen işçilere verilerek işçiler cezalandırıldı.

İşçilere söz verilen maaşlar belirtilen tarihten geç ödenirken bazı işçilereyse ücretler hala ödenmiş değil.

Gürmin Makine işçilerine ceza!

Soma Holding bünyesinde bulunan Gürmin Makine işçilerinin maaşları aradan geçen zamana rağmen yatırılmadı. Maaşları yatırılmayan işçilere Soma'daki işçilere yapılan yardımlar da verilmiyor.

İşçiler bunun nedenini, maden faciasının ardından istifa etmek zorunda kalan Maden-İş Sendikası şube yönetiminin ardından seçimdeki muhalif tutumlarına bağlıyor. İşçiler, patronların sunduğu listeyi kabul etmeyerek kendi temsilcilerini seçmişlerdi. Yaklaşık 100 işçi bu nedenle hem hükümetin verdiği primleri hem de şirketin yatırması gereken maaşlarını alamadıklarını belirtiyor. Katliamın ardından ihanetçi sendika bürokratlarını istifaya zorlayan işçiler kendi adaylarını seçip patronların listesini desteklemedikleri için cezalandırılıyor.

Bu da bir kez daha işçilerin tabandan örgütlenmesinin önemini gösteriyor. İşçilerin maaşları yatırılmayarak baskı uygulanırken buna karşı eylemli bir mücadele hattı açmak sadece ihanetçi bürokratların koltuklarından atılmasıyla sağlanamıyor.

“En az yüzde 50 zam, 35 saatlik çalışma haftası!”

150 bin metal işçisini kaderini belirleyecek MESS Grup TİS süreci başladı. İşçilerin beklentileri yüksek fakat Türk Metal’e zerrece güvenleri yok. Coşkunöz’den bir metal işçisi çalışma ve yaşam koşullarını bizlerle paylaştı.

**“Sendika ve patron arasında
danışıklı bir dövüş var”**

**- MESS Grup Toplu İş Sözleşmesi süreci başladı.
Beklentilerin neler?**

- Bana göre Toplu İş Sözleşmesi danışıklı dövüş. Ben sendikanın bastırarak bir şeyler koparttığına inanmıyorum kesinlikle. Amaç sendikacıların işçilerden aldığı aidatlar kesilmesin. Çok fazla da bir zam isteyemeyiz zaten, patronla da ters düşmeyelim... Ama yerimizden de olmak istemiyoruz. Ne oluyor, burada patronla işçi arasındaki şeyi yumuşatmaya çalışıyorlar. Yoksa bastırarak, kopartarak işçiyi savunma gibi bir dertleri yok. İşçinin rahat edebileceği bir zam alabileceklerine de kesinlikle inanmıyorum. Bana göre yalandan bir oyun yani.

Yüzde otuzla masaya oturuyorlar, yüzde 5 alıp zafer kazandık deyip geri geliyorlar.

“Ücretlerimiz eridi”

- Toplu İş Sözleşmesi’nden beklentim, olmayacağını biliyorum ama beklentim, yani olması gereken... Bu patron, bu işveren artık kendini üçe, beşe katladı. Bir fabrikası olan bunu üç yaptı. Eğer o kazanıyorsa benim de kazanmam lazım. Eğer o büyüyüp de ben hala aynı yerimde sayıyorsam, küçüldüysem ben işte bir terslik var. Ben neden hak ettiğim bir hayatı yaşamayayım. Daha huzurlu daha refah seviyesi yüksek bir hayat yaşamayayım. Ben kazandırıyorum bu patrona. Benim ortaya koyduğum emek sayesinde kazanıyor. Tamam o da yatırım yapıyor, bir şeyler koyuyor ortaya, ben emek veriyorum birlikte bir şeyler oluyor ama sonuçta benim emeğim olmasa onun yaptığı hiçbir yatırım işe yaramıyor. O yüzden bana göre minimum yüzde elli bir zam almaları gerekir ki şu 2002’den beri kaybettiğimiz alım gücünü yakalamamız lazım. Çünkü benim 10 yıl önce alabildiğim şeylerle şimdi alabildiğim şeyler arasında fark var. Benim aldığım maaştan elim 5 kuruş bile kalmıyor. Eridi gitti.

**“Çalışma saatleri azaltılmalı,
ailemize vakit ayıramıyoruz”**

- İşçilerin ücret dışında da olmazsa olmazları var mı?

- Evet var. Neden dersiniz; çünkü ben Avrupa’da tam 8 ülkede çalıştım. Hiçbir yerde görmediğim kadar ağır çalışma yükü Türkiye’de var. Avrupa’da herkes 5 günlük, 35 saatlik çalışma haftasının doldurur. Cumartesi-Pazar tatil yapar. Hafta sonu tatili yapmayanlar, özellikle gece çalışanlar haftada sadece üç gece çalışırlar. Üç gece gelir, 4 gün tatil yaparlar. Fabrikanın Cumartesi-Pazar çalışması gerekiyorsa yalnızca iki gün çalışıp beş gün tatil yaparlar var.

Tekrar söylemek istiyorum benim TİS’ten beklentim en az yüzde 50 zam ve çalışma saatlerinin haftalık 45 saatten 35 saate düşmesi. İnsanlar aileleriyle yeterli

kadar vakit geçiremiyor, düşük ücret aldığından bu sefer kalan zamanını da mesai ile kapatıp aldığı ücreti yükseltmeye çalışıyor. Ücretlerin yükseltilmesi de bu yüzden gerekli. Çünkü bu işçinin eline yeterli kadar para gelirse bu sefer parayı az bulmayıp hafta sonunu da ailesine ayıracak. Düşük ücret aldığı için hafta sonunu ailesine ayıramıyor, sürekli mesailerle hayatını çürütüyor.

Türkiye’de işverenin tek istediği yaşamak için çalışan değil çalışmak için yaşayan insanlar topluluğu.

- İşçilerin kendilerine atılan bu kazığa karşı yeter deme zamanı gelmedi mi?

- Bunun zamanı geldi de geçiyor. Sendika artık işlevselliğini yitirdi. Bir işe yaramıyor. Bulduğum işyerinde de çatlak ses olarak ben insanları zaman zaman kıskırtıyorum. Sendikacılar da işverenin köpeği olmuş.

- Sendikaların üstünde baskı kurabilecek bir taban örgütlenmesi olabilir mi?

- Özellikle bizim işyerimizde gençler, işçilerin hakkının ne olduğundan dahi habersiz. Onları örgütlemek gerekiyor. Onlar bilinçlendirilmeli. Senin amirinin, müdürünün her kafasına estüğünde seni çıkartıyorum diye tehdit edemeyeceğini bilmeliler. Ya da ben neden bu kadar düşük ücrette çalışıyorum diye sorgulayan bir gençlik yok. Neden daha fazla alayım demiyor da işçi diyor ki, beni işten çıkarmasın, sigortam devam etsin. Artık koyun sürüsü değil de bilinçli bir işçi sınıfı olmalıyız.

**“İşçilerin kendi öz inisiyatifini
kullanma hakkı!”**

- Geçtiğimiz ay cam işçilerinin grevi bir haftanın ardından hükümet tarafından yasaklandı. Hükümet metal işçisi greve giderse benzer bir tutum olabilir...

- Çünkü neden biliyor musun? Biz Çinlilerle de çalıştık. Artık dünyanın ucuz iş gücü olarak gördüğü yer Çin değil. Eskisi gibi artık Çin’de 50 dolara, 100 dolara insanlar çalışmıyor. Maaşlar en az 500-600 dolar. Türkiye hem Avrupa’ya yakın hem de işçileri bedavaya

çalıştırıyorsunuz. Devlete baskı yapıyorlar “ücretler kesinlikle yükselmeyecek” diye. Devlet de bu konuyu kontrol altında tutmaya çalışıyor. Artık grev silahımızı kullanamaz duruma geldik.

Buradan çıkış yolu olarak işçilerin kendi öz inisiyatifini kullanma hakkı var.

- Haklarını elde etmek için işçi sınıfının atması gereken adımlar neler?

- İşçiler artık boynu bükük, işverenin ona iş verdiğine şükreder halde durmamalı. Zaten o işin karşılığını emek sarf ederek, hayatından bir parça vererek veriyor işçi. Orada hiç kimse karşılıksız bir şey vermiyor. İşçiler üstüne düşeni fazlasıyla yapıyor. Emeğini veriyor, zamanını harcıyor ve onun karşılığında ücret alıyor. Ama bu ücret eğer onu ay sonuna kadar idare etmeyen, rahat rahat pazara, markete gidip gelmesini sağlamayan bir ücret ise onu nasıl iyileştirebilir diye düşünen bir işçi sınıfı olmasını istiyorum. Korkak değil, titrek değil.

- Önümüzde hakları için fabrikalarını işgal eden bir Greif örneği var. Nasıl değerlendiriyorsun?

- İzledim, yakından takip ettim. Greif çok doğru bir örnek. Yasal olmayan bir yasallık bu. Bizlere zorla dayatılan kurallar var. “Sen bu çerçeveden dışarı çıkma, senin kafan çalışmaz her şeye, biz düşünürüz” mantığı var. Hayır artık düşünen bir işçi sınıfı olsun istiyorum.

Dünyanın hiçbir yerinde bizim ülkemizdeki kadar işçiyi hor gören ve çok çalıştırılan bir yer yok.

Fransa’da bir fabrikada bir amir işçiyeye kesinlikle hakaret edemez. O çalıştığı hatta bütün herkes işini durdurur, o adam orada barınamaz. Ya başka bir bölüme gönderilir ya da işten çıkarılır. Bir işçi işinden olduğu zaman “bana ne ya beni ilgilendirmez” demezler. Hepsi birden iş bırakırlar. Arkadaşlarına sahip çıkarlar.

- Teşekkür ederiz...

- Gönlümüz hep yürekli emekçi kardeşlerimizde. Sizlerin sonuna kadar arkanızdayız. Artık işçi sınıfı uyansın diyorum.

Metal İşçileri Birliği

İhanete geçit vermemek için TİS komitelerinde örgütlenelim!

Türkiye'nin en büyük 500 büyük şirketi geçtiğimiz haftalarda açıklanmıştı. İşçilerin alinteri üzerindeki büyüyen 500 şirket arasında Türk-Metal'in yetkili olduğu tam 63 şirket var. Tarihi işçilere ihanetle patronlara hizmetle dolu olan bu sendika bu başarıda en büyük pay sahiplerinden biri olarak kendilerini görüyor. Bunu "üreterek, kazanarak, kazandırarak" diye formüle ettikleri biliniyor. Ayrıca bu başarının gerisinde patron işbirlikliğini yaptıklarını da açıklamaktan geri durmuyorlar.

İşçi kanı ve alinteri üzerinden büyüyen bu işletmelerin bu kadar palazlanmasında, her kriz döneminde kârları katlamasında bu ihanet şebekesinin büyük bir payı olduğunu inkar etmek mümkün değil. Örgütlü oldukları fabrikalarda işçilerin yaşadıkları sorunları çözmek yerine patronların kârlarını artırmakla övünüyorlar. Kölece çalışma ve yaşam koşullarını derinleştiren patron saldırılarını karşılamak yerine bu alçaklar takımı işçilerin tepkilerini dizginlemekle uğraşıyorlar. Bu süreçlerde sesini çıkaran, itiraz eden işçilerin isimlerini patronlara vererek işçilerin işten atılmasına neden oluyorlar. Esnek çalışma koşullarının fabrikalara uygulanması için patronlarla kafa kafaya vererek çözümler arıyorlar. "Taşeronla çalışmıyoruz" diyerek işçilerin yüzlerine baka baka yalan söyleyip örgütlü oldukları fabrikalarda taşeron firmaların ya sahipleri ya da ortakları olarak işçilerin sırtından bir de böyle kâr elde ediyorlar. Fabrikalarda yaşanan iş cinayetlerine sessiz kalarak işçilerin ölümlerine katledilmelerine de ortak oluyorlar.

Aslında Türk Metal'in patronlar için daha birçok icraatlarını sayabilmek mümkün. Ama bu kadarı bile Türk-Metal gerçeğini ortaya koymaya yetiyor. Böyle bir Türk-Metal gerçeğinin olduğu bir dönemde bir Toplu İş Sözleşmesi süreci daha başlamış oldu. Türk Metal Sendikası bu süreci Ankara'da düzenledikleri Toplu İş Sözleşmesi gündemli bir toplantı gerçekleştirerek başlatmış oldu. Bu toplantıyı da yarım asrı aşkın sendika tarihinde bir ilk olarak ortaya koydular. Normal şartlarda zaten işçilerin hakkını alma mücadelesinde, sınıfın temel hak ve taleplerini genişletmek isteyen bir sendikanın bunu yapması kadar doğal ne olabilir? Ama misyonu işçi sınıfına, metal işçilerine ihanet etmek olan, işçileri fabrikalarda satmak olan bir sendika olunca bu durum gerçekten de bir ilk oluyor, kuşkusuz göstermelik bir ilk! Bu toplantıda biraraya gelenler ise fabrikalardaki "işyeri temsilciliği" adı altında patronlara yalavaklık ve hizmet eden temsilciler ile sendika bürokratlarından oluşuyor. Bu toplantı hiçbir biçimde biz işçileri temsil etmeyen bizlerin taleplerinin, haklarının tartışılmadığı, TİS konusundaki düşünce ve önerilerimiz alınmadığı bir toplantı olarak gerçekleştirildi.

Yine ilk olmakla övünen bu ihanet şebekesi, örgütlü olduğu fabrikalarda hiçbir biçimde bir Toplu İş Sözleşmesi sürecine uygun hazırlık yapmıyor. Türk Metal-İş Sendikası biz işçileri bu süreçte dair bilgilendirmiyor. Hiçbir hazırlıktan, bilgilendirmeden tabandan örülen bir süreçten bahsedebilmek mümkün değil. Ne çalıştığımız fabrikada ne bir bilgilendirme ne de bu süreci tartışacak, fabrikadaki TİS sürecini işçilerin iradesiyle örececek bir TİS komitesi kuruluyor. Zaten patronların kârları büyütmeyle övünen bu patroncu sendikadan da böyle bir tutum beklemek hayal olur biz işçiler için.

Bizlerin sırtından kazandıklarını kendilerine lüks oteller ve tatil mekanları yaptırın, hiçbir iş yapmadan milyarlarca lira maaş alan, TİS süreçlerinde bizleri satan bu alçaklar takımından hesap sormak, hakkımızı söke söke almak Türk-Metal'de örgütlü olan biz işçilerin boynunun borcudur. Tam da Türk Metal çetesinin işçinin iradesine dayanmadan ama alttan alta da metal işçilerini satmaya hazırladığı bir dönemde sendikadan bağımsız TİS komiteleri kurarak satış sözleşmesinin önünü kesebiliriz. Bu açıdan biz duyarlı işçiler olarak bulunduğumuz fabrikalarda bu tablodan rahatsız olan tekkili olan işçileri örgütleyip biraraya getirerek metal TİS sürecine müdahale edebiliriz. Biz metal işçilerinin katıldığı, söz yetki ve kararın biz işçilerde olduğu, kendi taleplerimizi tartışabildiğimiz bir TİS olabilmesi için bu zemini yaratabilmeliyiz. Başka türlü ihanet ve satış sözleşmesinin önünü kesemeyiz.

Çerkezköy'den Türk Metal üyesi bir işçi

“Alinterimizin karşılığını istiyoruz!”

BŞH'da çalışan işçilerle metal TİS sürecini konuştuk...

- Sendikamız TİS sürecine nasıl hazırlanıyor?

1. işçi: Hiçbir hazırlıktan bahsetmek mümkün değil. TİS görüşmelerinden hiçbir işçinin haberi henüz yok. İşçilerin haberi olmadan yürüyen bir görüşme sürecinde de bir hazırlıktan bahsetmek mümkün değil.

2. işçi: Ben on sendir bu fabrikada çalışıyorum, on senedir hiçbir şekilde bizlere sendikacılar gelip "bakın arkadaşlar biz TİS görüşmelerine başladık, ne yapabiliriz, sizler ne istersiniz?" diye sordular. Bu zamanlarda da hiçbir şey yapmadılar. Bazen süreç tıkanmış gibi gösterip biz işçilerin tepkisini azaltmak için yalandan eylemleri saymazsak hiçbir şey yapmadılar. İşin kısası bir hazırlık yok.

- Fabrikamızda TİS'e dair neler yapılıyor?

1. işçi: Şu anda TİS görüşmelerine dair kimsenin bir bilgisi yok, ne yapıldı ne yapılacak bir muamma. Zaten örgütlü olduğumuz sendikanın Türk-Metal'in böyle bir tutumu hiç olmadı. TİS görüşmelerine dair fabrikalarda ne bir bilgilendirme toplantısı, ne de bir süreci biz işçilerle örececek bir komite kurulmadı. Kurulduysa bile bu kendi patron yalakası temsilcileriyle kurulmuştu. Bunun da görevi bu süreci kazasız-belasız işçileri nasıl kandırıyor diye düşünmektedir. Daha önce de başka örgütlü olduğu fabrikada da çalıştım orada da aynı durum söz konusuydu.

2. işçi: TİS görüşmelerine dair bir hazırlık yok. Zaten bu patron yalakası, ortağı sendikanın görevi biz işçileri satmak, bizlerin var olan haklarımızın elimizden alınması patronla işbirliği yapmak. Biz işçilerin yaşamını, çalışma ortamlarını, aldığımız ücretleri düzeltmek gibi bir niyeti yok. Bu yüzden TİS sürecinde de bir şeyler yapmasını beklemiyoruz. Hayal kurmaya gerek yok, gerçek ortada da.

- Peki ne istiyorsunuz?

1. işçi: Biz işçilerin isteyecek çok şeyi var. Çalışma alanlarımız bizlere çalışma koşullarında yoğun sömürden kaynaklı cehennem dönmüş durumda. Ağır sanayide çalışmamıza rağmen çok düşük ücret alıyoruz. Bizler daha iyi insanca çalışma ve yaşam koşulları istiyoruz. Bunun için de tüm esnek çalışma yöntemlerine son verilmesini, çalışma sürelerinin kısaltılmasını istiyoruz, insanca yaşayabileceğimiz bir ücret istiyoruz.

2. işçi: Biz işçiler ne isteyeceğiz. Döktüğümüz alinterin karşılığı olacak iyi bir ücret istiyoruz, insan olduğumuzu anlayacağımız çalışma ortamları istiyoruz.

Kızıl Bayrak / Trakya

Devrimci Gençlik B

(Ekim Gençliği II. Yaz Kampı'nda 11 Temmuz günü Devrimci Gençliği Birliği üzerine yapılan sunumun kayıtlarından oluşmaktadır...)

Sınıf devrimcileri ve genç komünistler olarak uzun bir süredir Devrimci Gençlik Birliği üzerinden gençlik hareketine yönelik politik müdahalenin sorunlarını tartışıyoruz. Bugün burada yürüteceğimiz tartışma, bugüne kadar yaratılan toplam birikimin, toplam tartışmaların bir özeti olacağı gibi kamp boyunca gerçekleşen sunum ve değerlendirmelerin de bir toparlanması olacak. Dolayısıyla bu oturumun ardından DGB politikası ekseninde açıklıklar yaratmayı ve soru işaretlerini kaldırmayı esas alan tartışmalar yürütmek fazlasıyla önemli bir yerde duruyor.

Burada yapılan konuşmalarda sık sık vurgulandı: "Gençlik toplumun en dinamik, en hareketli kesimini oluşturuyor" diye. Biz bu kamp sınırları içerisinde bile bunu çok açık bir şekilde görebiliyoruz. Örneğin dün DLB tarafından gerçekleştirilen sunum üzerinden ortaya çıkan dinamizm ve enerji, toplantımda bütün kampı etkiledi. Buna hep beraber tanıklık ettik. İşte liseli gençliğin bu potansiyelini biz en yalın haliyle, en somut haliyle kendi yaşam alanlarımız üzerinden dolaysız olarak görebiliyoruz. İşte bir toplumsal kategori olarak gençlik; sınıflar mücadelesinde her zaman önemli bir yer tutmuştur. Şöyle söyleyeyim, her sınıf kendi geleceğini toplumun genç kesimlerinde görür, tam da bu nedenle gençliği kazanmak için büyük bir çaba ortaya koyar. Dolaysız olarak biz sınıf devrimcileri de, toplumun o en diri kesimini kazanmayı yaşamsal bir sorun olarak ele alırız. En genel anlamda gençlik çalışmasını bu temelde tartışır ve politikalar belirleriz. DGB tartışmaları da esasta ve son kertede buna hizmet etmektedir.

Bu topraklarda köklü bir politik gençlik hareketi geleneği bulunuyor

Bu genelleme ile birlikte, Türkiye tarihinin kimi kesitleri üzerinden, politik gençlik örgütlenmeleri deneyimlerine dair bir takım örnekler aktararak sunuma devam etmek istiyorum. Bu topraklarda, sadece yakın dönem Türkiye'sinde değil, Osmanlı döneminden beri gündeme gelen gençlik hareketleri her zaman politik bir karakter taşımıştır. 1800'lü yılların ortasında, Osmanlı'da ciddi bir gençlik hareketi, önemli bir gençlik yapılanması var örneğin, politik bir niteliği olan (Genç Osmanlılar). Dönemin gençlik unsurları, özellikle yüksek öğrenim gençliği, kendi coğrafyasının, kendi ülkesinin, kendi toplumunun gündemlerine yönelik politik bir hassasiyet gösteriyorlar ve Osmanlı milliyetçiliğine dayalı, Fransız

Devrimi'nin ilkelerine sahip çıkan bir hareket gündeme geliyor. Ki Osmanlı'da Cumhuriyet dönemine kadar gelişen gençlik hareketleri esasta muhalif bir karaktere sahipler, her ne kadar sonradan İttihat ve Terakki Partisi şahsında iktidar gücü haline gelseler de.

Cumhuriyet'in ilk yıllarında ise toplumsal hareketlilik açısından 60'lı yıllara kadar bir durgunluk dönemi var. Toplumun ve onun bir parçası olan gençliğin hareketsiz olduğu, olduğu kadarıyla ise politik gençlik yapılanmalarının gericilik tarafından denetlenip şekillendirildiği bir dönem söz konusu olan. Burjuva cumhuriyetin kendisini inşa ettiği bu yıllar içerisinde, gençliği de her açıdan kazanmaya yöneldiğini söyleyebiliriz.

'60'lı, '70'li yıllar ise; bu topraklarda toplumsal kaynaşmanın giderek yoğunlaştığı, bununla birlikte solun uyanışta olduğu ve kendisini toplumsal bir güç olarak ortaya koymaya başladığı bir dönemi ifade ediyor. Bu tablonun arka planında ise '50'li yıllarda Türkiye kapitalizminde yaşanan gelişmeler yer alıyor. Zira bu yıllar Türkiye'de kapitalist üretim ilişkilerinin hızla geliştiği, modern sınıfların şekillendiği ve modern sınıf çelişkilerinin kendisini giderek öne çıkardığı yıllardır. Bu sürecin sonuçları bizler, '60'lı yıllarda gündeme gelen tarihi işçi eylemleri üzerinden görüyoruz. İşte Kaveller, Paşabahçeler, Kozlular, Alpagutlar, Saraçhaneler bu dönemde yaşanıyor, bu aynı tarihsel koşulların birer ürünü olarak. Kapitalist gelişim sürecinin yarattığı yoğun sömürü koşulları karşısında işçi sınıfı gerçekleştirdiği eylem ve direnişlerle kendisini ortaya koyuyor. Toplumsal yaşamın içerisinde temel bir sınıf olan işçi sınıfı

harekete geçtiği koşullarda, kapitalizmin o gelişim yasaları gereği giderek yıkıma uğrayan, çözülen küçük burjuva katmanlar da buna paralel olarak tepkisini ortaya koymaya, toplumsal hareketin bir parçası olarak sahneye çıkmaya başlıyorlar '60'lı, '70'li yıllarda.

Bakıyoruz, nasıl ki 1860'lı yıllarda Osmanlı milliyetçiliğini ve Fransız Devrimi'nin ilkelerini rehber edinen politik bir gençlik hareketi ortaya çıkıyorsa, solun uyanığı, işçi sınıfının eylemli çıkışlarla tarih sahnesinde yerini almaya başladığı '60'lı yıllarda da gençlik, yani toplumun o en diri ve dinamik kesimi de, bu hareketlilik içerisinde hızla yerini almaya başlıyor.

1950'li yıllara baktığımızda, kendisini Menderes hükümetine muhalefet olarak ortaya koyan *Forum Dergisi*'ne rastlıyoruz. Henüz dar bir politik elit olarak varlığını sürdüren bu çevre, ileride Türkiye gençlik hareketine damgasını vuracak olan Fikir Kulüpleri Federasyonu'nun öncelidir. Toplumsal hareket geliştikçe, sol bu hareket içerisinde giderek bir güç haline gelmeye başladıkça, işte bu tarz yapılanmalar, gençlik içerisinde şekillenen bu tarz çevreler de giderek sürecin önemli bir bileşeni haline geliyor ve FKF şahsında kitlesel politik bir gençlik örgütlenmesi haline alıyor. FKF neydi, FKF esasta yukarıda altı çizilen toplumsal süreç içerisinde şekillenmiş olan Türkiye İşçi Partisi'nin gençlik güçleri tarafından kurulmuş, dar bir politik gençlik örgütlenmesi idi. Zira FKF, Ankara'da dört fakülteден 126 öğrenci tarafından SBF kantininde kuruluyordu. Yani gelişen bir gençlik hareketinin ortaya çıkardığı, gençlik mücadelesinin özgün bir ürünü olarak ortaya çıkmış bir gençlik örgütlenmesi, bir öz örgütlülük değil FKF. Tamamen politik esaslara dayalı,

Birliği üzerine... / 1

çıkışıyla ve vardiği noktayla birlikte politik bir gençlik örgütlenmesi.

Özetle dünyada ve Türkiye’de ‘60’lı yıllar toplumsal hareketliliğin yükseldiği yıllardı ve toplumun genç kesimleri bu hareket içerisinde yerini hızla aldılar. FKF, gençlik adına bu hareketli yıllara dönük hazırlığın adı oldu. Dolayısıyla ‘60’ların ikinci yarısında patlak veren kitlesel gençlik hareketini kucaklayabildi. Yine kendi gelişim süreçleri üzerinden, Türkiye devrimci hareketi tarihi açısından önemli bir çıkışa, DEV-GENÇ’in doğumuna ebelik etti. DEV-GENÇ üzerine diğer sunumlarda fazlasıyla duruldu, bu nedenle ben ayrıntısına girmeyeceğim. DEV-GENÇ üzerinden kısaca şunu ifade edeceğim; DEV-GENÇ çıkışından itibaren politik bir gençlik örgütlenmesidir. Yüzünü her zaman bu ülkede ve dünyada yaşanan toplumsal gelişmelerle dönen, bu eksenle dönen gençlik hareketini kucaklayan, birleşik, kitlesel ve politik bir gençlik örgütüdür söz konusu olan.

‘50’li yılların dar politik bir eliti olan *Forum Dergisi*’nden, FKF ve DEV-GENÇ’e uzanan süreç özetle budur.

TİP’in parlamenterist çizgisini aşarak düzeni cepheden karşısına alan ve dönemin devrimci örgütlerini yaratan ‘71 devrimci çıkışı, sermaye devleti tarafından gerçekleştirilen askeri faşist darbe ile kesintiye uğratıldı. Faşist darbenin hedefinde gelişen sınıf ve kitle hareketinin yanı sıra giderek güçlenen ve devrimci hareketi içerisinde mayalayan politik gençlik hareketi de özel olarak yer alıyordu. DEV-GENÇ bünyesinde şekillenen ve Denizler, Mahirler, İbrahimler şahsında temsil edilen bu devrimci çıkışı kırmak için sermaye devleti kapsamlı bir saldırı süreci işletti. Gençlik hareketinin ve devrimci hareketin önderlerinin kimisini darağaçlarında katletti, kimilerini zindanlara attı, işkencelerden geçirdi.

Fakat darbenin yarattığı durgunluk ve kesinti dönemi çok fazla sürmedi. Daha ‘70’li yılların ortalarından itibaren gençlik hareketinin ve toplumunda toplumsal mücadelenin yeniden güçlenerek kendisini ortaya koyduğunu görüyoruz. Öncülleri işkencehanelerde, darağaçlarında, Kızıldere’de katledilen gençlik hareketi, kendisini hızla inşa etmesini başardı. Zira toplumun ve onun bir bileşeni olan gençliğin yaşadığı sorunlar yerli yerinde durmakta idi. Dahası ‘71 devrimci kopuşunun ve onun temsilcilerinin yarattığı muazzam devrimci birikim ve moral değerler harekete ayrıca güç katıyordu.

‘71 kopuşu sürecinde DEV-GENÇ içerisinde yaşanan ayrışmalar, ‘70’li yılların ortalarında gelişen gençlik hareketi şahsında da kendi sonuçlarını ortaya koydu. Başta birleşik bir karakter taşıyan dönemin gençlik hareketi, yaşanan bu ayrışmalara paralel olarak, o birleşik yapısını da kaybetti. DEV-GENÇ içerisinde

şekillenen ve ayrışan sol örgütler, ‘70’lerin ortalarında kendi analizlerine dayalı politik, kitlesel gençlik örgütleri inşa ettiler. Her birisi binlerce gencin katıldığı kitle eylemleri gerçekleştirebilecek güce sahiptiler. On binlerce üyesi olan politik gençlik örgütleri idi bunlar. Sol kendi içerisinde ayrışmış ve gençlik hareketi içerisinde bunun sonuçları ortaya çıkmıştır fakat, toplumunda ele alındığında gençlik hareketinin o politik karakteri yerli yerinde durmaktadır o dönemde de.

‘80’li yıllara, 12 Eylül askeri faşist darbesini takip eden döneme esas olarak rengini veren şey ise gericiliktir. Bu hem Türkiye’de hem de dünya ölçeğinde böyledir. Türkiye’de askeri bir faşist darbe gerçekleştirilmiştir. İlerleyen yıllarda ise Sovyetler Birliği’nin yıkılışı ile dünya ölçeğinde gericiliğin rengini verdiği yeni bir dönemin kapıları aralanmıştır. Bu tablo kaçınılmaz olarak Türkiye’deki gençlik hareketi ve gençlik mücadelesi üzerinde de kendi sonuçlarını yarattı.

Buna rağmen ‘80’li yılların ortalarında, Türkiye’de toplumun farklı kesimlerinde ciddi bir hoşnutsuzluk ve kıpırdanma yaşanmaya başladığını, kapsamlı neoliberal saldırılara karşı tepkilerin ortaya çıkmaya başladığına tanıklık ediyoruz. Gençlik, yine sol güçlerin etki ve yönlendirmeleri ile kimi yapılanmalara yöneliyor, dernek vb. biçimlerde.

Fakat ‘80’lerden bugüne gençlik cephesinde kimi önemli çıkışlar yaşansa da, hareket kendisini daha ileri bir düzeye örgütleyemiyor. Biz bunu ‘90’lı yıllar boyunca da görebiliyoruz. Bu dönem içerisinde de yine kimi ciddi öğrenci eylemleri yaşandı. Üniversite işgalleri gerçekleştirildi, DTCF’de olduğu gibi. Fakat tüm bu gelişmeler hareketin önünü açmak ve ileriye taşımak noktasında yeterli olmadı, bu eylemli çıkışlar da bir yerden sonra kırıldı. Gençlik hareketine ‘70’lerden miras kalan parçalı tablo bu dönem boyunca devam etti, soldaki ayrışmaların bir yansıması olarak.

Türkiye tarihinden kimi kesitler üzerinden aktarmaya çalıştığım gençlik hareketi tablosunu toparlayarak bağlamak ve şunun altını bir kez daha çizmek istiyorum; gençlik hareketi, bizde ve dünya ölçeğinde her zaman politik bir karaktere sahip. Gerek yukarıda kesitler halinde özetlenmeye çalışılan kendi tarihsel birikimimiz, gerekse dünyaya damgasını vuran önemli gençlik hareketleri (‘68’de olduğu gibi) hep politik esaslar üzerinden kendisini ifade etmiştir. Bizler bugün bir DGB tartışması yapıyor isek, toplumun o genç, dinamik ve esasta alt sınıflara mensup olan kesimleri şahsında gelişecek bir hareketliliğin bu yönünü, politik karakterini kavramak zorundayız. DGB politik bir gençlik örgütlenmesidir derken, o politik kimliğini vurgulamanın gerisinde yine bu olgu yer alıyor.

Bir başka nokta; bunu burada birazdan daha ayrıntılı tartışacağız, gençlik hareketini dizginlemeye, düzen içi kanallara akıtmaya, politik kimliğinden arındırmaya ve akademik alana sıkıştırılmaya çalışan reformizme karşı yürütülmesi gereken bir mücadele alanı var önümüzde. Çünkü gençlik politik dinamizmini ve karakterini kaybederse kendisini boylu boyunca düzenin içerisinde bulacaktır. Zira akademik-demokratik ve ekonomik sorunlar gençliği her zaman düzenin içerisinde doğru itmiştir. Mesleki kaygı ve arayışları beslemiştir. İşte reformizm, gençlik hareketinin o en belirgin yönünü, politik karakterini ve niteliğini yine politik esaslara dayanarak bu sığ alana hapsedmek istiyor. Biz, gençliğin kendisini hareket olarak ortaya koyduğu her koşulda hızla politik bir kimliğe kavuştuğunu, çıkışı hangi esaslara dayanırsa dayansın (ekonomik, demokratik ya da akademik sorunlar) vardiği noktanın politik bir bütünlük oluşturduğunu aklıdan çıkarmayacağız.

Bir başka tarihsel deneyimle bunu açmaya çalışalım. 1960 yılında Ankara Kızılay’da üniversite öğrencileri 555K olarak gençlik hareketi tarihine geçen bir eylem gerçekleştirdi. Dönemin AP hükümetini protesto etmek için üniversiteli gençliğin gerçekleştirdiği bu eylemin talebini ve politik kimliğini en özlü şekilde şu diyalog özetliyor: Eylem sırasında AP şefi Menderes’in “Ne istiyorsunuz?” sorusu karşısında bir genç, Adnan Menderes’in yakasına yapışarak “Hürriyet istiyoruz” yanıtını veriyor. İşte açık, net bir politik tutum var ortada gençlik adına. Gençlik tamamen politik bir duyarlılıkla o alana gelmiştir ve özgürlük talebini o günkü sermaye devletinin sözcüsünün yüzüne dolaysız bir şekilde haykırmıştır. İşte alt sınıflara mensup gençlik böylesine bir toplumsal kategoridir.

Yine aynı dönemin FKF’si ve TİP’i esasta parlamenteristtir, ufku düzen sınırlarını aşmamaktadır fakat; kapitalizmin ve modern sınıf ilişkilerinin hızla geliştirdiği o yıllarda eğitim sorununu alıp düzen sorunuyla ilişkilendirebiliyor. Bu aynı sorunu kapitalist gelişmeye, kitlelerin giderek yoksullaşmasına bağlayabiliyor ve buradan hareketle diyor ki Menderes hükümeti kapitalistlerin hükümetidir. Bunları neden ifade ediyorum? Çünkü o tarihsel dönemin üzerinden 50 yıl geçmişken ve Türkiye kapitalizmi muazzam bir gelişim süreci yaşamışken günümüz reformist çevreleri bu gerçekliği bu açıklıkta söyleyemiyor. AKP hükümeti kapitalistlerin hükümetidir demiyor. Gençlik hareketini Tayyip Erdoğan karşıtı bir alana hapsedmeye çalışıyor. Biz bunu daha ‘60’lı yıllarda, o günün bilinciyle, solun daha yeni vandiği bir dönemde gençliğin “Menderes hükümeti kapitalistlerin hükümetidir” diyerek meydanlara çıktığını görebiliyoruz.

(Sürecek...)

“Nerden baksan tutarsızlık, nerden baksan ahmakça...”

Bir elmanın iki yarısı

K. Toprak

Türkiye sol hareketi geçtiğimiz günler içinde burjuva siyaset arenasına rahmet okutacak bir olaylar dizisini SİP geleneği sayesinde yaşadı. Aynı günde iki ayrı kongre toplayıp iki ayrı MK seçmeyi başaran kapkaççı “TKP”liler, muhtemeldir ki dünya siyasal tarihinde de bir ilke imza atmış oldular. Giriştikleri bilek güreşini nihayete erdiremedikleri noktada ise “TKP”yi güvenilir bir heyete “emanet ederek” anlaşılma boşanma kararlarını kamuoyuna duyurmuş oldular!

Özellikle yaşanan iç tartışmaların sanal dünya eliyle ortalığa saçılmasının ardından dille getirilen karşılıklı suçlulara bakıldığında tartışmaların ekseninin Haziran Direnişi üzerinden şekillendiği gibi bir izlenim oluşuyor. Kuşkusuz bunun belli bir karşılığı da var. Zira, tüm toplumu derinden sarsan bu önemli direnişin ona öncülük etme iddiasında olan siyasal akımları da sarsmasından, kendisini sorgulayıp yenileme arayışına yönelmesinden daha doğal bir şey olamaz. Ancak, burada anlaşılmalı olan “kanatlı TKP”nin her iki kanadının da partinin siyasal ve ideolojik hattında hiçbir kusur görmeden, yöntem sorununa dair “düşünce ve eğilim farklılıklarını” iki ayrı kongre toplayıp iki ayrı MK seçecek noktaya vardırmasıdır. İşin aslına bakılırsa, yaşanan, “kanatlı” demagoglarımızın tartışmalarını politik bir eksene oturtma çabası (elbette iç gerilimlerinin sanal dünyaya taşınmasından arındırılarak) ve bu çaba içerisinde ilerciy kamuoyunu ve daha da kötüsü kendi parti tabanlarını en hafif tabiri ile ‘ti’ye almalarıdır.

Haziran tartışmaları ekseninde “TKP” bölünmesi

Biz yine de, öncelikle söyleneni veri alalım. Öyle yapalım ki, hem tartışmamız doğru bir eksen den şekillensin, hem de ayrışmanın başını çeken “kanatlı” demagoglarımızın sahtelikleri kendi söylemlerinin içinden ortaya çıksın.

TKP’nin yaşadığı ayrışma ilerciy kamuoyunda, ama daha çok da kendi parti tabanlarında gençler/ihthiyarlar bölünmesi olarak dillendiriliyor, formüle ediliyor. Bu, elbette ki ortaya bir yaş skalası konulup bölünmenin gerçekleştiği anlamına gelmiyor. Bu durum daha çok, FKF gelişmesini denetlemekte zorlanan Okuyan-Güler hizbinin yarattığı iç gerilime Metin Çulhaoğlu’nun da dâhil olması ile yaşanan yarılmanın örgütsel tablosunu ifade ediyor. Aslına bakılırsa, dışarıdan bakan bir gözle bile kavranması zor olmayan bu tablo, yaşanan ayrışmanın Haziran Direnişi ile ilgili en temel boyutunu oluşturuyor.

Zira, Haziran Direnişi tüm toplumu derinden sarsmakla birlikte en derin kırılmayı gençlik içerisinde yaratmış oldu. Liseli gençlik başta olmak üzere ezici bir gençlik kesimi Haziran Direnişi’nde ve sonrasında tüm bir yıl boyunca direniş ruhundan bir adım geri atmadı, her fırsatta soluğu sokakta ve barikat

başlarında aldı. Böyle bir tabloda kadro potansiyelinin ezici bir çoğunluğunu üniversiteli gençliğin oluşturduğu TKP’nin kriz yaşamaması mümkün değildi. Çünkü o TKP, “İstanbul’un kapılarını NATO’ya kapatarak” soluğu serin deniz sularında alıyor, on binler “boyun eğmeyerek” Haziran Direnişi’nin yıldönümünde Kızıl’ı zorlarken “her şeyin başladığı yere” Kuşulu Park’a yürümeyi tercih ediyordu. “Herkes Mersin’e giderken tersine giden” bu tutumların gençliğin taşıdığı devrimci potansiyel ile birlikte sorgulanmaması mümkün değildi.

Muhtemeldir ki, TKP MK’sı içinde bu sürecin en kritik ama en fazla yıpranan ismi de Erkan Baş oldu. Zira, “partiyi gençlere emanet etmek” olarak formüle edilse de başkanlığı partideki iç iktidar mücadelesini rahatlatma hedefine borçlu olan Erkan Baş, gençliğin dinamizmini tersine sürüklemek ile yükümlü kişi konumuna gelmiş oluyordu. Bu görevi yerine getirememek ya da eleştirmek ise Okuyan-Güler hizbi için kabul edilemezdi. Kendi ifadesi ile Metin Çulhaoğlu ise, Kemal Okuyan’ın “oğlu yaşındaki insanları ‘hasım’ gibi görüp tasfiyesini istediğini fark ettiği an ‘bu kadar da olmaz!’” diyerek hareket geçiyor, TKP MK’sı içindeki yarılma geri dönümez bir noktaya doğru yol alıyordu.

Hikayemizin buraya kadar olan kısmında Çulhaoğlu-Baş ikilisinin başını çektiği kanadın diğer kanada göre söyledikleri ile daha tutarlı bir duruşu olduğu düşünülebilir. Hatta TKP’nin genç kadroları için bu tutarlılığı (ya da arayışı) genel bir tablo olarak da ortaya koymak mümkün. Ancak, M. Çulhaoğlu’nun siyasal geçmişi az-çok bilenler için böyle bir tutarlılık aramak abesle iştigal olacaktır. Zira, bugünkü tablo ile çok örtüşmese de Çulhaoğlu’nun “Gelenekçiler” ile geçmişte bir ayrılma ve barışma hikayesi daha var. Bugün, Haziran Direnişi’nin ardından “toplumsal muhalefetin diğer katmanları ile ortak hareket etme gerekliliğini” vurgulayan Çulhaoğlu’nun bu ayrılık hikayesi hiç de tesadüf olmayan bir biçimde ÖDP’nin kuruluş öncesi sürecine denk geliyor. Yani sahip olduğu aydın egoizmi ile M. Çulhaoğlu, kendisine daha sağlam bir koltuk edinmek için önüne çıkan her fırsatı büyük bir ustalıkla (ki bu ustalığı da büyük oranda bugünkü hasmı K. Okuyan’a borçludur) değerlendirmeye çalışıyor. Çulhaoğlu’nun hicivli yazısında ifade ettiği gibi SİP ile yollarını ayırdığı dönemde çıkardığı “*Sosyalist Politika*” dergisi etrafında kurduğu çevreyi gizli bir şekilde sürdürüp sürdürmediği, hatta bu çevreden kimi insanları Okuyan-Güler hizbi içine sızdırıp sızdırmadığı bilinmez, ama TKP MK’sının bu önemli isimlerinin bu konuda birbirlerine karşı en ufak bir yoldaşça güvenleri bulunmadığını, hatta Okuyan-Güler ikilisinin gece rüyalarında Çulhaoğlu’nun böyle bir şey yapıp yapmadığını kendilerine sorduklarından şüphe duymamak gerekir.

Az önce de ifade ettik. Çulhaoğlu için durum hayatı boyunca kendisine sağlam bir koltuk

edinememiş, bir türlü bir kitle tabanına sahip olamamış bir aydın depresyonlu ruh halidir. Onu, temel çerçevesini Okuyan-Güler ikilisinin çizdiği ideolojik-politik çizgiye en ufak bir eleştiri yönelmeden ayrı bir kongre toplamaya, ayrı bir MK oluşturmaya iten işte bu aydın egoizmidir. Çulhaoğlu, eğer sorgulamasında samimi olsa idi, eminiz ki “entelektüel birikimi” Haziran Direnişi içinde TKP’nin ideolojik-politik çizgisini yerden yere vuracak fazlası ile veri elde etmeye yeterdi. Ya da örneğin geçmiş yıllarda partilerine birlikte açtıkları “Bu ülkeyi böldürtmeyeceğiz!” pankartının arkasındaki ideolojik kavrayışı görebilir, ortaya serebilir.

Okuyan-Güler hizbi için ise durumun çok daha vahim olduğunu belirtmek gerekiyor. Zira, her şeyden önce bu ikili “geleneğin” mimarları olarak boy gösteriyorlar. Hemen her bölünme hikâyesinde olduğu gibi hasımlarını da geleneğe ihanet etmek ile suçluyorlar.

Biz burada, bu ikilinin sahip olduğu ideolojik-politik çizgi üzerinde uzun uzadıya durmayacağız. Bu, hem konumuz kapsamında gereksiz, hem de geçtiğimiz aylarda K. Okuyan’ın Haziran Direnişi’nin ardından çıkardığı kitap vesilesi ile ele aldığımız bir konu. Burada esas olarak, TKP’deki bölünme vesilesi ile Haziran Direnişi ekseninde dile getirilen kimi tutarsız düşünce ve söylemleri ifade etmek ile yetineceğiz.

Yarılmamın görünürdeki politik nedeni Haziran Direnişi olduğu oranda ya da başka bir ifade ile Çulhaoğlu-Baş hizbi tartışmayı Haziran Direnişi üzerinden gerçekleştirmeye başladığı anda Okuyan-Güler hizbi için hasımlarını “geleneğin” düşmanı ve “likidatör” ilan etmenin ötesinde tek seçenek olarak Haziran Direnişi’nin önemine dair abartmalardan kaçınmak ve hasımlarını “Haziran gogyoyucusu” ilan etmek kalıyor. Okuyan’a göre TKP, Türkiye işçi sınıfının partisi imiş! Haziran Direnişi’nde Türkiye işçi sınıfı etkin bir biçimde sahneye çıkmamış iken diğer toplumsal mücadele dinamikleri ile ortaklaşma zeminleri aramak ise tasfiyeci bir eğilim anlamına

geliyormuş. Kuşkusuz, Okuyan'ın bu söylemini kendi pratik gerçekliğinden kopartıp teorik bir soyutlama düzeyine yükselttiğimiz anda doğru bir değerlendirme olarak kabul edebiliriz. Ancak burada birkaç soru karşımıza çıkıyor. İlki, bir işçi sınıfı partisi olarak TKP'nin, ve onun ideoloğu olarak Kemal Okuyan'ın Haziran Direnişi ardından kaleme aldığı hiçbir değerlendirmede bu sınıfsal eksende bir bakışa biz rastlamadık. Dolayısıyla, K. Okuyan niçin şimdi, yani tam da partinin genç tabanı kendilerini yeterince devrimci olmamakla itham etmeye başladığı anda böyle sınıfsal bir değerlendirme yapma ihtiyacı hissediyor? "İşçi sınıfı partisinin" ideoloğu olarak K. Okuyan, işçi sınıfının ve kapitalizmin gelişiminin en temel unsuru olan "kentleşmeyi" nasıl oluyor da ancak Haziran Direnişi'nin ardından keşfedebiliyor? Buradan ise sınıf çalışmasının stratejik bir yönümlü değil ama, aydınlanmacı ruha yatkın olan beyaz yakalı işçi çalışmasını çıkartabiliyor, açıkçası anlayabilmek pek mümkün değil.

İkinci olarak, toplumsal mücadelenin militan ruhunu temsil eden diğer toplumsal muhalefet kesimleri ile değil ama burjuva aydınlanmacılığını temsil eden CHP'nin ulusalçı kanadı ile yıllardır, ama daha çok da Haziran Direnişi'nin ardından dirsek temasını güçlendiren, birleşme zeminlerini arayan Kemal Okuyan'ın bizzat kendisi değil midir? Partinin beyni olarak ortaya attığı "soL cephe" politikasında niçin bu temel ilkeleri es geçmiş, hatta "soL cephe" kuruluş toplantısında CHP'ye yönelik yapılan eleştirel konuşmaların ardından kürsüye çıktığında "CHP'yi eleştirmenin yeri burası değil!" deme ihtiyacı hissetmiştir. Ve bunların hepsinden önemlisi, Haziran Direnişi "aydınlanmacı bir hareket" iken, işçi sınıfı burada etkin bir güç olarak sahnede yerini almamıştı. Haziran Direnişi'ne TKP'nin damgasını vurduğunu, öncülük ettiğini iddia etmek ne anlama gelmektedir?

Eğer bu beyler, "Boyun eğme!" sloganının kitlelerdeki sahiplenme düzeyinden böyle bir sonuç çıkarırlarsa belki de haklı olarak bu iddiaları yanılıyorlar. Zira, o kitleler her ne kadar bu sloganı benimsemiş olsalar da kendi mücadeleleri ile sahiplendikleri sloganı ortaya atanların politik ve pratik tutumları arasındaki derin açığı da kavrayabilecek bir bilinç düzeyine sahiptir.

Bununla birlikte sınıf çalışmasından kimi sendikalarda tuttukları yönetici ve uzman koltukları ile adam kafalamayı algılayan bir tarz ve kültürün işçi sınıfı partisinin tarz ve kültürü olmayacağı açıktır.

Bir dipnot olarak temel ifadesini FKF tabanının yarattığı örgütsel yapılmada bulan bu bölümde Okuyan-Güler hizbinin "Atılım Kongresi" ile aldıkları önelemler de dikkat çekicidir. Genel politik güzellemeler bir tarafa "Atılım Kongresi'nin tüm kararları, partinin hiçbir çalışmada alanında seksiyon örgütlenmesine gitmeyeceği yönünde kararlı vurgularla tamamlanmaktadır.

Ancak söz konusu olan K. Okuyan gibi usta bir demagog olunca, "real politik hesaplar" ile tüm gerçeklerin iğdiş edilmesi, teoride keskin bir sınıf devrimciliği ile ortaya çıkırlan pratikte bununla taban tabana zıt bir pratik hattın inşa edilmesinden daha doğal bir durum olmuyor.

Bölünmenin ekonomi politikği

Ortaya atılan tüm iddialar bir tarafa TKP bölünmesinin en kritik tarafını ortada kalan mirasın

paylaşılması sorunu oluşturuyor. Zira, yaşanan yarılma sosyal medya eylemleri ortalarına saçılmadan önce de bu gerilimlerin devam ettiğini, ancak gerilimin geri döndürülemez noktaya vardığı anda temel tartışmanın mirasın kimin elinde kalacağı sorusuna kilitlendiğini biliyoruz. Kaldı ki, somut bilgilerden ötesinde tüm bu tartışmalar boyunca ortada dönen protokoller, "eşdeğer" kongreler, dahası bu eksende dile getirilen karşılıklı suçlamalar tüm tersi iddiaların aksine bu miras kavgasına ele veriyor.

Kuşkusuz bu miras kavgasının en kritik eşğini 13 Ağustos günü gerçekleştirilen kongreler oluşturuyordu. İç tartışmaları içinde bir sonuca varamayan, parti içinde topyekün bir süreç tartışmayı siyasallaştırmaktan ve nihayete erdirmekten özenle kaçınan her iki "kanat" içinde en uygun seçene "kimin daha fazla üyeyi toplayacağı"ni göreceklere bir kongreler yarışına girmektir.

Kongreler öncesi dönemde her iki kanat da, ayrışmanın ideolojik-politik bir hattı olmadığını özenle vurguluyor, kongrelerde birbirlerine "yoldaşça" selamlar gönderiyor, bununla birlikte ise parti tabanının TKP geleneğini kimin temsil ettiğini sefekte güçlü bir irade koyacağı olan inançlarını ifade ediyorlardı. Atılım Kongresi'nde ifadesini bulan Okuyan-Güler hizbi bu inançlarını kongre ön sürecinde çıkardıkları bültenle "iki eşdeğer kongre" süreci ile sonucun nasıl belirleneceğine olan düşüncelerini şöyle ifade ediyorlardı: "*Türkiye Komünist Partisi, hangi sürecin kendisini yansıttığını, hangisinin partinin değerlerinden açıkça uzaklaşmayı temsil ettiğini görecektir, ayırt edecek olunluğa, birikime sahiptir.... Bunun ötesinde kongrelerin değerlendirilip notlanacağı bir merci olamayacağı açıktır.*" Gelin görün ki, iç tartışmalarını bütünlüklü bir kongre içinde tamamlayıp çözüme iradesinden yoksun olan TKP'nin "iki kanat arasında seçim yapacak" bir olgunluk ve birikime de sahip olmadığı kongrelerin tablosu ile ortaya çıktı. Aynı salonda olmasalar bile karşılıklı söylemlerdeki sayısız dışı ve kişiselleşmiş tartışmalar bir tarafa, her iki kanadın birbirine yakın sayıda üyeyi kongre salonlarına toplamış olması her iki kanat için de "kapkaç" fırsatını ortadan kaldırıyordu. Böylece, "ideolojik-politik bir altyapısı olmamasına rağmen birlikte yürümenin imkânsız hale geldiği" yani tüm tartışmaların kişiselleştiği böylesi bir atmosferde boşanmanın ekonomi politikği, yani mirasın nasıl paylaşılacağı sorunu, iki kongrenin değerlendirilip notlanacağı bir mercie havale edilmiş oluyordu.

Her fırsatta sayıları yarıştırmayacaklarını söyleyen Okuyan-Güler hizbi, kongreler sonrası yaptığı açıklamalarda, 300 kişilik bir üstünlüğe sahip olduğunu özellikle vurguluyor, bunun dışında her iki "kanat" da kongreleri ile birlikte partiyi temsil etme ehliyetinin kendisinde olduğunu iddia ediyordu.

Ortak bir kongrede politika tartışmaktan kaçınmaların, siyasal geleceklerini "kongrelerin değerlendirilip notlanacağı bir merci"ye havale edenlerin bu merciden ortaya çıkardıkları sonuç ise bir başka ibretlik belge oldu. "Kapkaç" siyasetin simgesi haline gelen "kanatlı" demagoglar birbirlerinden kapamadıkları partiyi, başkasının da kapmasına engel olmak için TKP'nin tüzel kişiliğini tarafsız bir heyete temsil etmeyi seçmiş oldular. Burjuva basına "anlaşılmalı boşanma" başlıkları ile taşınan bu tabloda TKP'nin tüzel kişiliği dışında kalan mirasın paylaşımı için ise tarafların görüşmeye devam edeceğini kamuoyuna açıklaması oldu.

Bu tablo, TKP içindeki yarılmanın ibretlik

durumunu görmek için de fazlası ile önemlidir. Döne döne ifade ettiğimiz gibi politika tartışmayanların tutuştukları miras kavgası her iki "kanadın" da gerçek kimliğini ve sahip olduğu çizgiyi göstermektedir. Aynı çatı altında protokoller ile yol yürüyenler, tutuştukları miras kavgasında sonuca ulaşana kadar parti yayınlarını "kimin yazacağı" tartışması yüzünden askıya alanlar, açıklar ki ne işçi sınıfının partisi olabilirler, ne de toplumsal mücadelenin herhangi bir kesimini temsil edecek şahıs olabilirler.

Burada, geçmiş yıllarda bir sendika çalışanı dostumuzun sendikal bürokrasi üzerinden yaptığı bir hatırlatmayı anmakta fayda var. Bu dostumuz, sendikal bürokrasinin sadece maddi çıkar ekseninde değerlendirilmemesi gerektiğini, aynı zamanda bir siyasal prestij meselesi olduğunu söylüyordu. Açık ki, söz konusu olan bir siyasal parti olduğunda bu konu çok daha kritik bir hal alıyor. TKP içindeki yarılma ise bir yandan partinin maddi mirası için kıyasıya bir yarışa girseler de "kanatlı" demagoglarımızın asıl yarışını tam da bu siyasal prestij üzerinden okumak gerekiyor.

"Halka yalan söylemek suçtur"

Bugün, artık TKP içindeki yarılma nihayete ermek üzere. TKP tüzel kişiliği tarafsız bir heyete temsil edilirken, Okuyan-Güler hizbi "Komünist Parti" adı ile yollarına devam edeceklerini açıklamış durumdadır. Çulhaoğlu-Baş hizbinin ise şu an için yola nasıl devam edeceğine dair bir açıklaması bulunmuyor. Bununla birlikte partinin mal varlığı üzerindeki paylaşımın da yavaş yavaş çözüme doğru yol aldığı görülmüyor. Aydemir Güler, uzun bir aradan sonra *solportal*'da yazdığı yazıda bu tabloyu ifade ediyor. Karşı tarafı likidatör olmakla suçlayan ve likidasyonu başarı ile püskürttüklerini iddia eden Güler'in yazısından anlaşıldığı kadarı ile *solportal* Okuyan-Güler hizbinin elinde kalmış görünüyor.

Tüm bunlarla birlikte, bir yandan hasımlarını en ağır ifadelerle eleştirirken de her iki kanat da ilerleyen süreçte yollarını yeniden birleşeceğine dair vurgular yapmaktan geri durmuyorlar. Karşılıklı olarak tabanlara yapılan güzellemeler biçiminde olsun, veya bildiğimiz ilkesizlikleri ile yolları yeniden keşşisin bu vurguların ortaya serdiği, kendilerinin de ifade ettiği gibi ayrışmanın ideolojik-politik bir nedeni olmadığı geçerdir. Yöntem sorunu veya örgütsel konular olarak ifade etseler de yaşanan tartışmaların özünde tüm başarı iddialarının aksine Haziran Direnişi ve ardından gerçekleşen seçim sürecinde yaşanan hezimetlerin sonucunun kime fatura edileceği tartışması olduğu görülmüyor. Geleneğine "helal" getirmeyen Okuyan-Güler hizbi suçlu olarak parti çizgisini kavrayamayan genç kadroları ilan eder, hedef tahtasına Erkan Baş'ı çarkaren, M. Çulhaoğlu ise bu süreci bugüne kadar elde edemediği etkin bir pozisyonu elde etme telaşı ile değerlendirme yolunu tutuyordu. Sonuç ise iki tarafında beklemediği şekilde kılıçların bütünüyle kuşanıldığı bir yarılma ortaya çıkardı.

Tam da bu nedenle bu yarılmada ayrışmalarına kılıf giydirmeye yönelik her çabaları halka ve parti tabanlarına söylenen bir yalandan ibarettir. TKP'nin gayri-resmi yayın organı olan *soL* gazetesinin sloganında ifade ettikleri gibi de "Halka yalan söylemek suçtur!" Bu suçla hesaplaşacak olanlar ise öncelikle, devrime ve komünizme samimiyetle inanan TKP kadrolarıdır.

Bürokrasiyi ve tıkanmayı aşmak için ortak mücadele programına sahip taban inisiyatifleri

Büro Emekçileri Sendikası İstanbul 3 No'lu Şube Eğitim ve Örgütlenme Sekreteri Taylan Özgür Tekmil ile kamu emekçileri cephesindeki gelişmeleri, KESK Genel Kurulu ve Temmuz zamlarının verilmemesi karşısında yapılanlarla üzerine konuştuk.

- Kamu emekçileri genel kurul süreçlerini geride bıraktı. Genel kurul süreçleri nasıl geçti, bu süreçlerdeki tartışmalar ve değişiklikler konusunda neler düşünüyorsunuz?

- Genel kurul süreçlerini kendi içerisinde, öncesi süreçleri ele almadan değerlendirmek doğru olmaz. Uzun bir süredir, sahte sendika yasası çıktıktan bugüne sendikal harekette giderek kitle tabanından kopan, onun taleplerinden kopan, hedefsiz, programsız, günübirlik bir mücadele algısı gelişti.

Birincisi hareketin nesnel tıkanma noktaları var. Şunlar doğası gereği etkiliyor; '90'lı yıllarda metal grevleri, bahar eylemleri vb. oldukça önemli bir katkı sağlıyordu kamu emekçileri hareketine.

Esas mesele burada kamu emekçileri hareketindeki dönüşümden ziyade Türkiye solunun dönüşümüydü. Harekette özne etkeni belirleyen sonuçta Türkiye solunun hareketle olan ilişkisiydi. Eğer bu ilişkide düne kadar hareketin önderliğini yapmış siyasal akımlar giderek düzen içi akımlara doğru dönüşürse, kendi yaşam alanlarını düzenin çatlakları üzerinde bir yaşam arayışına dönüştürürse bu doğaldır ki pasif kitle desteğini örgütlenmeye dönük bir çabaya dönüşür. Ki yasadan sonraki esas mesele üyelik yarışları oldu. Toplu görüşme masalarında yer almak oldu. Ta ki KESK'in Kültür Sanat Sen dışında toplu görüşme masasında temsiliyeti kalmayana kadar. Ne var ki KESK Toplu görüşme masasında artık temsiliyeti kalmadıktan sonra (ben masadan kovulmuş olarak görüyorum bunu) yasanın sonrası, toplu görüşmelere bu tür yasal prosedürlere kendini bağlayan, (biraz da galiba bu konuda ümit besleyen bir algı vardı) bu ümidi hayat kırdı.

KESK hareket içindeki önderliğini yitirdi

- KESK'in toplu görüşmelerde temsiliyet hakkını yitirme sürecini nasıl değerlendiriyorsunuz?

- Başlangıçta Kamu Sen devlet tarafından desteklendi, örgütlendi. AKP iktidarı sonrasında ise daha düne kadar üyesi bile olmayan Memur Sen beslendi ve güçlendi. Ama bunların güçlenme zeminini sağlayan şey ise; KESK'in kamu emekçileri hareketindeki önderliğini yitirmiş olmasıydı.

Bu gerçekten yola çıktığımızda; KESK'teki bu tablo artık KESK'teki örgütlü, her unsurun, ister siyasal bakış açısına sahip olsun ister olmasın her unsurun dile getirebileceği kadar sade ve açık bir gerçeklik.

Öte yandan KESK içerisinde belli bir yer tutan sendikal anlayışlar, siyasal anlayışlar, (ki bunlar Türkiye solunun bu alandaki uzantıları biçimindedirler ve esas bakışlarını oradan alırlar) kitlelerin eylemine yaslanmak, onları kendi "hak verilmez alınır" eksenli bir mücadele çizgisinde taleplerini kazanmak için örgütlemek yerine, kitleleri kendi eylem programlarının dolgusu olarak gören bir algıyla daha

doğrusu onların pasif desteğiyle sendikal hareketi yürütme çabası içinde oldular. Buradaki pasif destek şu anlama gelmiyor. Yer yer milyonlarca kamu emekçisinin katıldığı grevler yaşanıyor. 2012 25 Mayıs grevi buna bir örnektir. Üstelik taban dinamikleri beklentilerin de ötesinde olmuştur. Memur Sen'in tabanı dahi bu süreçte katılmıştır. Ne var ki bu süreçler, hakim sendikal anlayışlar tarafından yalnızca hükümetle ya da hakem kurulunda yapılan görüşmenin dolgu malzemesi olmaktan başka bir anlam taşımamıştır. KESK Memur Sen'i ardından hakem kurulunda yer aldı. Bu kadar olunmuş bir dönemde milyonlarca insanın katıldığı bir greve sırtınızı dönmeniz, üstelik Memur Sen'in masada daha güçlü olduğu bir dönemde kitlelerin sizin arkasına geçtiği bir süreçte sizin eylem programınıza dahil olduğu bir süreçte sizin kısa vadede kitlelerle buluşmak için ortaya çıkan bir olanağı heba etmekle kalmaz, 10 yıl kadar geriye doğru sürüklenmeye de iter sizi. Sonraki toplu görüşme süreçleri de bunun artık göstergesi olmuştur; KESK neredeyse varlığını gösterememiştir. Sadece göstermelik Ankara yürüyüşleri yapılmıştır.

Burada sendikal grupların KESK genel kurulları öncesinde bir dizi iddiaları vardır; bu dönem bu konuda da büyük bir şey var, KESK genel kurullarına merkez genel kurullarına gelene kadar sendikal grupların bu alana dönük hiçbir öngörüsü ve tutumu olmadı.

Sanki ortada hiçbir şey olmamış gibi sadece merkez genel kurullarında broşürler çıkarıldı ama kendileri de bu broşürlerde dile getirilen kimi olumlu şeylere de uygun davranmadılar.

Başkana dayalı değil kolektif bir yönetim

Aslında bu dönemde gerçekleştirilen hangi genel kurula gidip sorsanız cansız bir atmosferde geçtiğini görürsünüz. O genel kurulların kamu emekçileri hareketini, mücadelesini yükseltmeye dönük bir plan

ve proje ortaya koyacak bir çaba içinde geçmediğini görürsünüz. Bunların yalnızca siyasal uzantılarının bu alandaki temsiline ilişkin bir bakış açısının hakim olduğunu görürsünüz.

Getirilen eşbaşkanlık bize su mantıkla getiriliyor; kadın-erkek birlikte temsil edilsin. Oysa biz sendikadaki temsiliyetin başkana dayalı olmaması gerektiğini söylüyorduk. Bütün merkez yönetim kurulu ya da yürütme kurulu üyelerinin eşit temsiline dayalı bir kolektif yönetim öngörüydük. Gerçekten kadın-erkek eşitliği anlamında değil bu. Yürütme kurulu üyelerinin her birinin eşit temsiline ve kolektif yönetimine dayalı bir yöntem öngörüydük. Ne var ki KESK genel kurulunda eşbaşkanlık sistemine geçildi.

Eşbaşkanlığın gündeme gelmesinin nedeni şuydu; bunun kamu emekçileri hareketine herhangi olumlu bir katkısı olmayacağı açık. Temel mesele neydi? İki ana grup; Devrimci Sendikal Dayanışma ve Demokratik Emek Platformu (yurtsever emekçiler) sendikal alanda güçlü iki ana dinamiği oluşturuyorlardı (bu güç kamu emekçileriyle buluşma anlamında bir güç değil; delegasyon ağırlığı anlamında bir güç.) Burada kuşkusuz Kürt hareketinin sorunlarından, örgütlü tablosundan, siyasal tablosundan kuşkusuz Kürt illerinde bir etkinliği muhakkak vardır. Ama bu güç daha çok delegasyona yansıyan bir güç. Bu güç dengesine oynayan bir bakış açısıydı aslında eşbaşkanlık. Yani her dönem yaşanan başkanlık krizini çözmeye yönelik bir bakış açısıydı. Ne var ki bu dönem DSD buna yanaşmadı. DSD'nin temel derdi Kürt hareketinin sendikalarındaki gücünün sınırlanmasına dönük (bizce bu yanlış bir bakış açıdır) bir bakış açısı oldu. Başka güçleri de yanına alarak onu olabildiğince yönetimlerde sınırlamaya dönük bir bakış açısıyla süreci işletmeye çalıştı.

Fakat bu dönem temel meselelerinden biri (bence geçmişten beri) sendikal hareketteki önderlik sorunudur. Bu önderlik sorununun da iki temel noktası olduğunu düşünüyorum.

Yönetim koltuklarını temsiliyet olarak algılayan bürokratik mekanizmalar gelişti

Bunlardan birincisi; sendikal hareket özellikle 2001 yasadından sonra (ki öncesinde de bürokratism eğilimleri vardır) sendikalarımız giderek bugünün DİSK'ine yakınlaşan, giderek kitlelerden kopan ve bürokratik mekanizmalar (yönetim koltuklarını temsiliyet olarak algılayan) gelişti. Bu sendikaların iç dinamiklerini, örgütsel dinamiklerini tüketen bir yan oldu.

İkincisi ise; sendikal harekete dönük bakış açısıyla ilgili bir problem var. Fiili-meşru mücadele zemini üzerinden şekillenen sendikalarımız bugün eylemi hak alana aracı olmaktan çıkarak onu sadece kendi varlığını, alandaki varlığını ortaya koymaya dönük bir çabaya dönüştüren bir algıyla sendikal mücadele

veriliyor. Üye yapmak, üye kazanmak temel hedefi haline gelmiş. Oysa ki kamu emekçilerini talepleri doğrultusunda örgütlemek ve harekete geçirmeye dönük olması gerekir. KESK'teki bu gerilemenin bu dönem yapılan sendika merkez genel kurullarına ve KESK genel kurullarına da yansığını görüyoruz.

Bütün meselenin özü şurada; biz şubede şunu başarabildik. Burada sınıf sendikacılığı adı altında bir inisiyatif oluşturduk. Sendikamızda şöyle bir gündem vardı. Sendikamızda genel kurul süreleri bizde iki yılda bir yapılıyordu, üç yıla çıkarılması gündemiydi. Biz tok bir şekilde buna karşı tutum alınmadan hiç kimseyle birlikte davranmayacağımızı söyledik. Çünkü bu salt bir tüzüksel mesele değil, politik bir meseledir. Bu sınıf mücadelesine nereden baktığınızla ilgili bir meseledir dedik. Arkadaşlarımızla en nihayetinde 3 yılı savunan bir tutumu genel kurulda geliştirmeme noktasında bir uzlaşa sağladık. Bu uzlaşa üzerinden genel kurula gittik ve şubemizin 30 delegasyonu bu konuda 3 yılı onaylayan bir tutum içerisine girmedik.

Fakat genel kurul süreci üç yıla çıkarıldı yine tüzükte.

Üstelik geçtiğimiz dönemde Eğitim Sen'de, Eğitim Sen Genel Meclisi yapılanmasında lehte oy kullananları yüz fazla sayarak tüzüğe işlemlerle hakim anlayışlar.

Bu dönemde benzer bir durum bizim genel kurulumuzda yaşandı. BES'te 2 yıl 3 yıl meselesi yıllardır tartışılan ve üç yıla geçişi engelleyen bir tutum geliştiriliyordu. Bu dönem belli sendikal gruplar merkezi düzeyde anlaşılır. Şubemizin muhalefetine rağmen, üstelik içeride yeterli sayı olmasın diye katılanları fazla sayarak genel kurul sürelerini 3 yıla çıkardılar. Diğer yandan aidatları yükselttiler, kadın sekreterliği getirdiler.

Biz ise tam tersine sekreterliğe dayalı yapının, bu tür her sekreterliği özerk gören alginın yıkılması gerektiğini düşünüyorduk. Bunun yerine daha kolektif bir yapının oluşturulması gerektiğini düşünüyorduk.

Nihayetinde bizim merkez genel kuruluna baktığınızda; DSD'nin Kürt hareketini geriletmeye dönük tutumu, Kürt hareketinin ise bir dizi siyasal açılımda kendisini dayatan tutumu bu "ana dinamikler" (kendilerine ana öyle diyen) yan yana gelişini olanaksız kıldı. Nihayetinde ayrı listeler halinde gidildi. DSD, SES genel kurulunda da aday çıkarmadı bu tartışmalar nedeniyle. KESK genel kurulunda da aday çıkarmadı. Bizde çıkardılar. Diğerleri ise bizzet çok ilkesiz bir ittifağa (her ikisi için de öyle; çünkü siyasal bakış açısı, sendikal bakış açısıyla birbirleriyle kavga edenler aynı listelerde yer aldı) imza attılar. Bu oldukça çarpıcı!

Biz bu sürece yeterli müdahale yapamadık. Kürsülerde bürokrasiyi, bakış açısını teşhir ettik. Sendikal hareketin sorunlarına dönük bir yaklaşım ne yazık ki yaşanmadı.

- Zamların verilmemesi, insanların buna tepkisi nedir? Bundan sonra neler yapmayı planlıyorsunuz. Neler yapılmalı?

- Yaşadığımız dönem aslında bir dizi olanakların kimisi bir dizi acılı bir sürece denk düşüyor. Ama bir dizi teşhir ve eylemsel süreçlerin örgütlenebileceği bir süreçti. Bir Soma katliamı yaşandı, resmi rakamlara göre 301 bir insanımız maden patronlarının ve devletin kâr hırsı nedeniyle yaşamını kaybetti. Biz o dönemde çok anlamlı bir tepki ortaya koyduk. Önemli bir eylemsellik ortaya koyduk. Üstüne torba yasa denilen bu yasa gündeme geldi; taşeronluğun ve başka şeylerin içiçe geçirildiği bir yasa karşımıza çıktı.

Bir defa torba yasa gündeme gelmeden önce siz bir sürece taraf olmak istiyorsanız tasarruflarınızın gündeme çıkmasını beklemezsiniz; ortada bir Soma katliamı, taşeronluk gerçeği var. Her geçen gün hastanelerde ağırlıklı olarak taşeronlar çalıştırılıyor, bizim alanımızda 4/C'liler giderek yaygınlaşıyor. Böyle bir durumda bir sendika, konfederasyon taşeronluk sistemi yasaklansın, 4/C yasaklansın gibi taleplerle kitleyi örgütleyerek torba yasa karşı çıkmalı.

Bir yasa müdahale etmek için de önce talepleriniz doğrultusunda örgütlenirsiniz, böyle bir bakış açısı olmadıktan sonra bir sendikamızın konfederasyonun tasarı geldikten sonra yapacağı şey en fazla protesto amaçlı olur.

- KESK protesto örgütü mü, yoksa hak alma örgütü mü?

- Biz protesto örgütü müyüz, hak alma örgütü müyüz? Öncelikle KESK bunu sorgulamalı. Biz sendika mıyız, herhangi bir çevre derneği miyiz?

Siz biliyorsunuzdur ki, kamu çalışanları da bunu biliyorlardı ki o yasa gelip geçecek. Eylemi örgütlerken de biliyorsunuz, çünkü siz protesto örgütölüyorsunuz. BES'in eylemi açısından soruyu şöyle sormak gerekiyordu:

"Temmuz zamlarını istiyoruz" diye kitleni örgütlemek mi gerekiyordu yoksa "Temmuz zamları verilmiyor" diye protesto mu yapmak gerekirdi?

Bu iki farklı dünya iki farklı tercih aslında.

Kitle hareketini yükseltmek isteyen bir bakış açısı kitlenin taleplerini önden görür, nerde ne zaman yapacağını önden planlar ve onun üzerine şekillendirir. Eğer siz Mayıs ayında veya bu toplu sözleşme imzalandıktan bugüne "Temmuz'da zam olmayacak zam istiyoruz" biçiminde çıksaydınız ya da Soma'dan sonra taşeronluk yasaklansın biçiminde çıksaydınız, sürekli ıstıkrarlı bir çalışma örgütleyesiniz; ne torba yasa bugün böyle karşınızda durabilirdi (bunu KESK bütünlüğü için söylüyoruz) ne de BES'in yaptığı yarım günlük bir iş bırakma biçiminde bir eylemle şekillenirdi.

Biz toplu görüşmelere de böyle giriyoruz; KESK geçişte masaya çağrılmadan görüşmeler yaptı, talepler aldı, ama bu dönem bunu bile yapmayan bir sendikal gerçekliğimiz var. BES'in eylemi buna rağmen şu dönemde anlamlıydı. Ama BES'in yarım gün iş bırakma çağrısı yanlışti. Yarım gün iş bırakma çağrısının bizim alanımızda denk düşmediği çok iyi bilinir. Düne kadar bunu şubelerinde eleştirenler bugün merkez yönetim kurullarında bu kararı alıyor.

Ya tam gün iş bırakırsınız koşul varsa, ya da iş

birakarak alana çıkma çağrısı yaparsınız. Siz eğer hizmet üretimini durduramazsanız onun adı grev, yarım gün iş bırakma olmaz. Burada bilinçli ya da bilinçsiz eylemin içini boşaltma eğilimi vardır. Biz yarım gün iş bırakmayla hizmet üretimini durdurmaya yönelmedik. Tam gün iş bırakmak için de zaten ön hazırlıkları yoktu.

Ama işi alana yönelttik ve 250 kişiyle Kadıköy'de bir eylem örgütledik.

Sendikal yönetimlerinde yer alan anlayışlar sendikalarda yer alan üyelerini, kadrolarını askerleri gibi görüyorlar. Anlık çağrılar, eylem programları merkez temsilciler kurulu üzerinden yapıldı bizim eylem takvimimiz ama, orada bunlar tartışılmadı. Sendikal hareketin sorunları, önemimizdeki sürece ilişkin çok sınırlı bir tartışma oldu.

Yine de Memur Sen'in teşhiri açısından anlamlıydı. Ama dönüp süreçler böyle mi örgütlenir KESK'in toplamında herkesin buna bakması gerekir.

Eğer siz yarın iş güvencesini ortadan kaldıran bir yasa karşımıza geldiğinde, taşeron ve 4C yaygınlaşıyor. Bu tür şeyler gündeme geldiğinde siz çalışanın talebini örgütlemek yerine tasarrufların gelmesini beklerseniz tabandaki memurlara da kamu emekçilerine de sizlere geçmiş olsun demek düşer.

Kamu emekçileri sunları çok iyi biliyor; sizin bu bir günlük iş bırakmalar, arkası gelmeyen eylem biçimleri, hak almaya dayanmayan bakış açınızla biz peyderpey katılıyoruz... biz güvenmiyoruz diyorlar. Gidiyoruz, geliyoruz, sonuç alamıyoruz diye bakılıyor.

Bir kamu emekçisi hayatında mücadeleyle elde ettiği bir kazanım hatırlamıyor ('90'lı yılların mücadelesini dışında tutuyoruz), kamu emekçisi şunu görüyor: Sendikal hareket mücadeleyle elde ettiği tek bir kazanım bırakmamış, tam tersine bütün hastanelerde, bütün kamu kurumlarında statü farklılıklarıyla çalışanlar parçalanmış. Kamu hizmeti paralı hale getirilmiş. Bunları gören bir kamu emekçisinin sizin ön süreci örülmemiş bir gün yapacağınız eylemler üzerinden sizinle bütünleşmesi mümkün değil.

Bunu değiştirme gücü var mı? Ben sınıf mücadelesinin dinamiklerini inanan bir insanım. Sendikal hareketteki bürokrasiyi de bu tıkanmayı aşmanın yolunu da tabandan yaratılacak tepki diyen öncü, ilerici kesimlerin taban inisiyatiflerine dayalı, tekkeci bir bakışla değil belli bir mücadele programı etrafında örgütlenmeye yönelen inisiyatiflerin yaratılması sonucu olacağını düşünüyorum.

Kızıl Bayrak / İstanbul

“Kızıl Bayrak elimizde bir kılavuz olarak durmaktadır!”

Bir metal fabrikasında yanan direniş ateşi sayesinde tanıdım *Kızıl Bayrak*'ı. Dışarıda karın altında direnen, içeride direnişi büyötmek için çabalayan işçiler vardı. İçerideki işçiler tarafından öğrendim sınıfın, devrimin, sosyalizmin sesi olan *Kızıl Bayrak*'ı. “Direnen işçiler kazanacak!” sloganını sadece slogan olarak duydum ve nasıl olacağı üzerinden de hiç kafa yormazdım. Çünkü bana çok uzak, gerçekçi değil gibi duruyordu. Koskoca sermayeye üç-beş işçi ne yapabilir ki diye düşünüyordum. Ta ki işçi sınıfının sesi soluğu olan *Kızıl Bayrak*'ta gördüğüm şıara kadar. “Sınıfa karşı sınıf, düzene karşı devrim, kapitalizme karşı sosyalizm!” şıarı bana üç-beş işçi de olsa ne yapması gerektiğini gösterdi.

Dünyada ve Türkiye'deki sınıf ve sol hareketi incelediğimizde aslında yalnız da olmadığımızı görmüş oldum. Ve sınıfı, her zaman sokağa, eyleme, mücadeleye çağırın şıarlarımız sayesinde ben de o kavgaya atesini Ontex Fabrikası'nda yakmış oldum. Bu düzende işçi ve emekçilerin mücadele etmekten başka alternatifini olmadığı için lokal de olsa sendikal bürokrasiye ve sermayeye karşı kendi öz örgütlülüğümüz olan komitelerimizi kurarak karşı durmuştuk. Tabii her mücadele gibi bizim mücadelemiz de çetindi; bir yandan sendikal bürokrasi bir yandan sermaye. “Direniş bir okuldur” diyoruz ve bu okulun içinde dost görünen siyasetleri, sözde sosyalist, duyarlı basını da çok iyi görüyoruz. Direnen işçileri değil sendika ağalarını referans alan reformist çizgideki gazeteleri, direnişimizi görmezden gelen diğer sol basını da bu süreçte çok iyi tanıdık. Sadece sermaye devleti ve onun kolluk kuvvetleri tarafından değil aynı zamanda sendika ağalarının ve diğer sol basınında saldırılarına ve karalamalarına karşın 20 yıldır bu mücadelenin içinde devamlılıkla ısrarın bir göstergesi durumundadır *Kızıl Bayrak*.

20 yılını dolduran mücadele döneminde nice

saldırıları ve kapatmaları göğüsleyen, tutumundan ve kararlılığından bir nebze dahi ödün vermeyen gazetemizin 20. yayın yılını kutluyorum. Büyük bir özveri ve mücadeleyle bugüne kadar gelen *Kızıl Bayrak*'ı ve kızıl bayrak şahsında komünist hareketin sınıfla etle tırnak gibi bütünleşme çabalarını gazeteye gönderilen mesajlar sayesinde bir kez daha görmüş oldum.

Tek başına bir haber gazetesi değil aynı zamanda komünist hareketin ideolojisini-politikasını kitlelerle buluşturan önemli bir araçtır. Yazılarında dünya ve Türkiye'de yaşanan güncel olaylara; Kürt sorunu, kadın sorunu, gençlik ve sınıf hareketi üzerinden ortaya koyduğu bakış açısıyla da bilinçlendiren bir yayın organıdır. Ve her sayısı büyük bir emekle ve özenle çıkartılan gazetemizin daha fazla işçi ve emekçiye taşıyabilmek biz sınıf bilinçli işçiler ve gazetemizi okuyan her emekçiye düşen bir görevdir. Hele ki içinden geçtiğimiz bu dönemde işçi ve emekçilere tek kurtuluşunun devrimde ve sosyalizmde olduğunu anlatmaktan çok eylem alanlarına taşımaya çalıştığımız şu günlerde. *Kızıl Bayrak* elimizde bir kılavuz olarak durmaktadır.

**Devrimin, sosyalizmin sesi *Kızıl Bayrak*; oku, okut!
*Ontex/Can Bebe Direnişçisi bir işçi***

Devrimci sınıf faaliyetleri

Sarıgazi'den sınıf devrimcileri 18 Temmuz'da işçi ve emekçileri Ortadoğu halklarının yanında saf tutmaya çağırıldı. Demokrasi Caddesi'nde yapılan kitlesel *Kızıl Bayrak* satışında ajitasyon konuşmalarıyla Siyonist İsrail teşhir edildi. Gerici saldırganlığa karşı işçilerin birliği halkların kardeşliği şıarı yükseltildi.

Ayrıca Demokrasi Caddesi'nde “Direnen Filistin halkı kazanacak!” yazılı BDSF imzalı pankartı asıldı. Faaliyet esnasında işçi ve emekçilerin *Kızıl Bayrak* gazetesine ilgisi yoğun oldu.

İzmir'de Kızıl Bayrak'ın 20. yılı vesilesiyle örgütlenen kampanya kapsamında *Kızıl Bayrak*, işçi ve emekçilerle buluşturulmaya devam ediyor.

Karşıyaka İskele'de işçi ve emekçilere seslenen sınıf devrimcileri ajitasyon konuşmaları eşliğinde *Kızıl Bayrak*'ı tanıtarak satış gerçekleştirdiler. Sınıf devrimcileri gazete satışının yanısıra BDSF'nin Filistin

halkıyla dayanışmaya ve Siyonist İsrail'den hesap sormaya çağırın bildiriilerinin dağıtımını yaptılar.

Ankara'da sınıf devrimcileri yaygın bir afiş çalışmasıyla Filistin halkının sesini işçilere, emekçilere taşımaya devam ediyor.

İvedik Organize Sanayi Bölgesi'nde “Emperyalizm ve Siyonizm yenilecek! Direnen halklar kazanacak!” BDSF imzalı afişler kullanan sınıf devrimcileri, işçilerle Ortadoğu üzerine sohbetler gerçekleştirdi. Kızılay'da da birçok bölgeye afiş yapıldı.

Emperyalizme karşı verilen mücadelenin önemini vurgulayan DGB ve DLB'liler açtıkları stand ve astıkları ozaltilerle “Seçimimiz intifada!” dedi. Sakarya, Ziya Gökalp, Yüksel ve Selanik caddelerine ozaltiler asılırken, Konur Sokak'ta açılan stand ile gençler emperyalist saldırganlığa karşı eyleme çağırıldı. Standda dağıtılan 400 bildiri kısa sürede tükenirken emekçilerin ve gençlerin İsrail Siyonizmi'ne karşı öfkeli olduğu gözlemlendi. Ayrıca DGB Girişimi üzerine sohbet edildi.

Ellerimizde *Kızıl Bayrak*'larımızı savaşıyoruz dört cephede!

Tarihler 1987 yılını gösterdiğinde tasfiyeciliği parçalayan komünist devrimciler Türkiye coğrafyasında kızıl bir meşale yaktılar. 1980 faşizminin kanlı icraatlarının yaşandığı dönemde “bir bir çekilirken teslim bayrakları, göçmelerle taşarken Avrupa yolları, durdu bir avuç yiğiti, bir tutam kır çiçeği, girdiler zulüm tufanına”. Zor dönemim zor yıllarında yeraltıyla başlayan devrimci sınıf mücadelesi ilk meyvesini 1994 yılına gelindiğinde verdi. Büyük bir özveri ve fedakarlıklarla “onlar ki bir ayrı otu tarlasında, bir tutam çiçektiler, bir tutam çiçek ve en dayanılmazında tufanların, adlarını bile söylemediler” adlarını söyleyenler *Kızıl Bayrak*'ı diktiler kapitalizmin burçlarına.

Aradan yirmi yıl geçti. Bu yirmi yılda “her şey bitti diyenler, korkunun sofrasında yılgınlık yiyecekler” görüldü. Ancak zorla karşılaşılan her anda “ne kırılarda direnen çiçekler, ne kentlerde devleşen öfkeler, henüz elveda demediler”. Habip olduk, Ümit olduk, Hatice olduk, Alaattin olduk, Hüseyin olduk! “Bin kez korkuya boğdular zamanı, bin kez ölümler, yine doğumdayız işte, yine sevinçteyiz”. *Kızıl Bayrak* larımızla birlikte “sularla birlikte aşım çağları, güneşle birlikte yükselceğiz, yeni doğumlarla yeni sevinçlerle, zafere dek yürüyeceğiz”. Bizden önce dövüşerek düşenler, yani sizler, Habipler “taşlarla söyleştiniz her sabah, yaptıkları sordunuz kendinizi ve ıslak beton çıplaklığında, karanfeller koparızın topraktan, her kokuda bir daha, bir daha dirildi vurulanlar” yeraltında kızıl bir meşale yakanlar, bizlere emanet ettiler *Kızıl Bayrak*'ı. Bir yanımızda yürüyerek düşenler vardı bir yanımızda milyonlarca işçi ve emekçinin haklı davası uğruna “bugünden yarınları görenler, ölüm oruçlarında şiiirleş”en Hatice Yürekli vardı.

Çürüyen ve çürüten bu sistemde bir tarafta partinin özü ve özeti örnek devrimciler yaratılırken, kapitalizmin bataklığına düşenler yorulup da dökülenler de eklendi. Bir mikrop gibi kanserleşmesin diye çürüyenleri ayıkladık içimizden. Yeni bir dünya, yeni bir kültür yaratmaktı istediğimiz. Çok yönlü bir savaş meydanında her cephede savaştık düşmanla ve savaşıyoruz halen daha. 20 yılda çok şey biriktirdik. “Belki de bir zamanlar usta bilinenler, çiraklardan önce adlar, adresler sayacak”tı. Ancak ihanetleriyle kurtulacaklarını sananlar da yanıldı bu yirmi yılda.

Şimdi 20 yıl sonra “yılmayan gözler dikiliyor ufuklara, okuyolar dayanmanın bitimsiz şiiirlerini”. Ellerimizde *Kızıl Bayrak*'larımızı savaşıyoruz dört cephede. Dostun ve düşmanın gözünün içine baka baka haykırıyoruz “yaşayan kimdir, gerçekte ölen kim, yaşarken bile tükenenler, yığın yığın düşenler mi, yoksa çekilip tarihin burçlarına, bayrak bayrak düşenler mi”. Ve haykırmaya devam edeceğiz saraylarda yaşayanların saltanatlarını yıkıncaya dek, “bitmedi daha sürüyor o kavga ve sürecek, yeryüzü aşkın yüzü oluncaya dek!”.

***İzmir*'den bir sınıf devrimcisi**

“Kavganın bayrağı kızıldır, Kızıl Bayrak işçi sınıfının elindedir!”

Hey gidi koca dünya...

Sen benim için, sendekiler benim için, bizimkiler herkes için, bizimki kim? Ben kimim? Bu kimin? Araştırmacılar, tarihçiler milyarlar yıl öncesinden bahsedip duruyorlar. Ufacık nesnelere, ipuçları... İnsanlık tarihi milyar yıllara uzanır. Barbarlık, yamyamlık, toplu yaşama geçeli yine epey uzun yıllar önceymiş. Barınma, yaşama, istek, ihtiras, aşkta zamanla var olmuş. Üreme içgüdüsel dürtüleriymiş. Bireyler, aile, akraba, kabile ve sonrasında geniş aileler, çoğul kabileler, ortak yaşam mecburiyetinden olmuş. Dinler türemiş. Günümüzde hala din olgusu ilk çıkış dönemlerindeki kadar güçlü ve gündemde. Savaşlar, katliamlar olmasına rağmen insanlık gelişmiş. Ateşi kullanmaktan suyun kaldırma kuvvetine kadar birçok şeyi keşfetmiş. Toprak işleme, taşı delme, hayvanları evcilleştirme insanlığın gelişiminin bir aşamasıdır. Fakat bu gelişim özel mülkiyet anlayışını da beraberinde getirmiştir. Buna bağlı olarak bencilik, zayıf olanı ezme ve ötekileştirme gelişmiştir. Çitler, sınır taşları dahası utanmadan duvarlar örülmüş. Daha fazlasına sahip olma hırsı katliamları doğurmuş. Sermaye birikimi birilerinin elinde artmış. Köleler yaratılmış, ücretli emek sömürsü dönemi başlamış. Hep gücü elinde bulundurmanın egemen olduğu düzenler kurulmuş. Birileri hep hayatta kalma karşılığında birilerinin kölesi olmuşlar. Bu sömürü düzeni farklı biçimlerde yüzlerce yıldır devam ediyor.

Ruhunu ve kimliğini para için satan hainler...

Tarihte hükmedenler kral, padişah, ağa bey, patron olmuşlar. Madalyonun diğer yüzündekiler ise köle, ırgat, maraba, işçi olmuşlar. Bunlar yetmezmiş gibi taşeron kölelik türemiş. Ortaçağ'ın köleliği farklı

biçimde taşeronlukla can bulmuş. İnsanlığın büyük bir kısmı (en az %95) aynı sınıftayız. Fabrikada, tarlada, hayatın olduğu her yerde dünyanın zenginliklerini üretiyoruz. Ürettiklerimiz bize layık görülmez. Biz onları alamayız.

Madenlerde ölürüz, ölümden korktukları için çıkarmazlar. Fabrikada iş kazası geçiririz, hastane önüne atılırız... Birileri bizim için “iyi öldüler” der. Kırıntılarla yetinmemizi isterler. Şükürle kandırılır. Yasalarla başımızdaki sopa eksik edilmez. Her türlü baskıya rağmen onur her dönem var olmuştur. İnsanlık karşı karşıya kaldığı baskılara karşı tarihin her döneminde baş kaldırmıştır. Onuru ayakları üstünde tutmayı başarmıştır. Ezilenler zulme karşı örgütleniyor. Örgütlenme bilinci sanayileşmenin gelişimi ile birlikte işçi sınıfının devrimci düşünceleri oluşmaya başlıyor. İşçi sınıfının sömürüye başkaldırılarını toplu katliamlarla bastırılrsa dahi. Zulme karşı mücadele küllerinden sürekli yeniden doğuyor. Dayanışma sandığı oluyor, işçi birliği oluyor, sendika oluyor, Sovyet oluyor, hepsinden öte işçi sınıfının partisi oluyor, yeniden yeniden kendini var ediyor. Fakat ülkemize bu gelişkin sınıf örgütleri ve mücadelesi 150-200 yıl sonra geliyor. 1960 yıllardan sonra oluşmaya başlıyor. Mücadele büyüyor, büyüyor... 1980 gelindiğinde ise faşist darbe sınıfın örgütlerini ve kazanımlarını yok ediyor. Mücadelenin canına ot tikiyor. Geçmişin kazanımları bir bir yok ediliyor. Devlet ve sermaye hükümetleri emperyalistlerin ve sermayenin çıkarları doğrultusunda saldırıya geçiyorlar. Özelleştirmeler, kölelik uygulamaları, ağır vergiler, uzun çalışma saatleri... Rutin saldırılar haline geliyor. İşçilerin mevzisi olan sendikalar patron örgütüne dönüştürülerek işsizleştiriliyor. Ruhunu ve kimliğini para için satan hainler patronların işçiler içindeki ajanları olarak

çalışmaya başlıyorlar. İşçilikle alakası kalmayan ağalar mantar gibi çoğalıyorlar.

10 Şubat korkuları oldu

Her şey sendika ağaları ve patronlar için güllük güllüştürken 10 Şubat birden korkuları oldu. Taşeron kölelik başta olmak üzere insan onuruna aykırı olan ne varsa onlara karşı başlayan Greif işgali işçi sınıfına izlenmesi gereken yolu bir kere daha gösterdi. Patronlara ise hiçbir şey sizin için artık iyi olmayacak mesajını onlarca yıldan sonra bir kere daha verdi. İşçi sınıfının kadın-erkek ayrımı yapmadan, Alevi-Sünni ayrımı yapmadan, Kürt-Türk ayrımı yapmadan sınıf kimliğinde birleştiğinde neler yapabileceğini gösterdi. Bende sınıf bilinci ile hareket etmenin onurunu yaşamış biriyim. Adını bilmediğim binlerce sınıf kardeşimle aynı duyguları yaşamamanın sınıf olma bilincine varmanın onurunu yaşadım. Artık biliyorum ki işçi sınıfı sınıf olma bilinciyle hareket ederse önde hiçbir güç duramaz. Ben bu gerçekliği yaşayarak gördüm. Bundan sonra da sınıfımın davasına katkı sunmak için elimden geleni yapacağım. Sömürü düzeninin ilk yeşermeye başladığı zamanlarda sömürüye karşı direnenlerin mücadelesini yaşatmanın onurunu taşıyorum. Bu onuru geleceğe taşıyacak olan kuşaklar da yetişiyor. Bu kuşaklara sınıfın davasını taşıyacak olan ve bugünün mücadelesinin basın yayın alanında temsilcisi olan *Kızıl Bayrak* gazetesinin 20. yılını kutluyorum. Kavganın bayrağı kızıldır, kızıl bayrak işçi sınıfının elindedir. Bunun bilinmesini istiyorum.

Greif Direnişçisi Hüseyin Güvenc

Esenyurt'ta Kızıl Bayrak'ın 20. yılı semineri

Devrimci yayın hayatında 20. yılına giren *Kızıl Bayrak* gazetesinin seminerler dizisi Esenyurt'ta devam etti.

İlk olarak tarihsel örnekler üzerinden devrim mücadelesinde yayınların önemine değinilen seminerde, Rusya'da Bolşevikler'in ilk örgütlenme süreçlerinden itibaren yayınlara verdikleri önem üzerinde duruldu. Bu örnekler üzerinden sınıfın sesi olma iddiasıyla çıkan bir gazetenin devrimci mücadelede önemli bir silah olduğunun altı çizildi.

Yayın hayatına 15 günlük periyotta 1994 Haziranı'nda başlayan, 1997 Martı'ndan sonra haftalık olarak çıkmaya başlayan *Kızıl Bayrak*'ın 20 yıllık kesintisiz mücadelesinde, pek çok kere devletin yayın durdurma-kapatma-toplatma saldırılarıyla karşılaştığı, bunu devletin *Kızıl Bayrak*'ın çalışan ve okurlarına karşı devreye soktuğu tehdit, gözaltı, işkence, tutuklama vb. saldırıların izlediği ve bu 20 yıllık birikime büyük bedellerle ulaşıldığı dile getirildi.

Sunumlarda dile getirilen “*Kızıl Bayrak rolünü en iyi Greif direnişinde oynadı. Peki Greif'te bunun karşılığı oldu mu?*” sorusuna, seminerdeki bir Greif işçisi “*Bize göre Greif direnişinin en başarılı yönlerinden birisi Kızıl Bayrak'ın yayın akışı ve politikası oldu*” yanıtını verdi. İşçilerin, “*Kızıl Bayrak bizim gazetemiz oldu*” dediğini aktardı. Ayrıca “*Greif sürecine bize dönük dair eleştirel ifadede bulunan herkese Kızıl Bayrak'ı açıp bakmalarını, orada süreçle ilgili tüm ayrıntıları bulabilecekleri cevabını veriyorduk*” dedi.

“*Kızıl Bayrak politik çalışmanın bir yansımasıdır. Neyin eksik olduğunu düşünürseniz o boşluğu siz dolduracaksınız. Her Kızıl Bayrak okuru hem yayıncı, hem yazar ve hem de dağıtımcıdır*” ifadeleri üzerine bir işçi “*O halde Kızıl Bayrak fabrikalardan ve sanayi havzalarından muhabirler alıyor*” diyerek genel tartışmaları özetlemiş oldu.

Kızıl Bayrak / Esenyurt

Emperyalist gericilik, İsrail barbarlığının suç ortağıdır!

İsrail saldırısının temel hedefi Filistin halkının direnme iradesini kırmaktır. Bundan dolayı emperyalist gericilik, İsrail vahşetini pervasızca destekliyor. Saldırının öncelikli hedefi Filistin direnişi olsa da, özünde emperyalist/siyonist gericiliğe karşı direnişi bir bütün olarak darbelemektedir.

İsrail'i bir hançer gibi Arap dünyasının kalbine saplayan emperyalistler, yasa/kural tanımaz, terörist bir devlet yaratmışlar. Kuruluş sürecinden bu yana saldırı ve katliamlara devam bu devletin Gazze'yi hedef alan son vahşi saldırısı devam ediyor. Havadan, karadan, denizden attığı füze ve bombalarla yıkım ve katliamlar gerçekleştiren İsrail ordusu ne yasa ne kural ne uluslararası anlaşma ne de herhangi bir insani değer tanıyor. Devam eden Gazze saldırısında yüzlerce ölü ve binlerce yaralıya sürekli yenileri ekleniyor.

İsrail saldırganlığı emperyalist gericilikten güç alıyor

İrkçi-siyonistlere İsrail'i kurduran batılı emperyalistler, 1948'den beri bu terörist devlete "özel koruma" sağlıyorlar. Dolayısıyla her saldırısı emperyalistler tarafından onaylanan İsrail'in, sıkıştığı anda imdadına yetişen de batılı emperyalistler olmaktadır.

Kapitalist/emperyalizmin "şımarık çocuğu" olma ayrıcalığına sahip olan siyonist İsrail, attığı her adımda, kendisini şımartan efendilerinden onay ve destek almaktadır. Diğer bir ifadeyle, Filistin'in işgali, Filistin halkının mülteci durumuna düşürülmesi, bu halkın maruz kaldığı yıkım, kıyım ve zulümlerin tümünden, İsrail kadar batılı emperyalistler, özel de ise ABD emperyalizmi de sorumludur.

Filistin halkına karşı dolaysız suç ortaklığı

Kimler tarafından yapıldığı açıklığa kavuşmayan üç Yahudi yerleşimcinin kaçırılıp öldürülmesi olayını bahane eden İsrail'in başlattığı barbar saldırı, ilkin batılı emperyalistler tarafından sessizlikle karşılandı. Ancak barbarlıkta sınır tanımayan ırkçı-siyonist İsrail devletine karşı tepkiler gösterilmeye başlayınca, batılı

emperyalistler çirkin/katil yüzlerini birkez daha gösterdiler.

İsrail'in batılı emperyalistler tarafından onaylanıp desteklenmeyen bir saldırı başlatmasının mümkün olmadığı biliniyordu. Ancak siyonist vahşete karşı tepkilerin yoğunlaşmaya başladığı günlerde Washington, Paris, Berlin gibi emperyalist merkezleri İsrail'e destek ilan etmeleri dikkat çekicidir. Zamanlaması dikkat çekici olan bu pervasız destek ilanı, Gazze'de insanlığa karşı ağır bir suç işleyen İsrail ile batılı emperyalistlerin tam bir suç ortaklığı içinde olduklarını gözler önüne sermiştir.

Obama: İsrail sivil Filistinlileri öldürmeye devam edebilir!

İsrail Başbakanı Benyamin Netanyahu ile gerçekleştirdiği telefon görüşmesinin ardından Beyaz Saray'da açıklama yapan ABD Başkanı Barack Obama, siyonistlerin vahşi saldırganlığına destek verdiğini ilan etti.

ABD ile müttefiklerinin Gazze'deki krizin tırmanmasından endişe ettiğini iddia eden Obama, "İsrail'in sivil yapıları en aza indirecek şekilde davranmaya devam etmesini umduğunu" söyledi. Yani Obama'ya göre, aralarında onlarca kadın ve çocuğun da olduğu yüzlerce Filistinli sivil katleden İsrail, aynı şekilde davranmaya devam etmelidir. Obama'nın emperyalist zihniyetine göre, Filistin halkını toplu

şekilde cezalandıran, çocukların üstüne bombalar atan İsrail, kendini savunuyor.

Merkel: İsrail'in tarafındayız!

Almanya Başbakanı Angela Merkel, İsrail'in Gazze'ye yönelik saldırılarına ilişkin, İsrail'in kendini savunma hakkı bulunduğunu belirterek, Almanya olarak İsrail'in tarafında olduklarını söyledi.

Berlin'deki Federal Basın Merkezi'nde gazetecilerle bir araya gelen Merkel, "Hamas'ın elinde yeni silahlar var. Her saldırıya uğrayan ülke kendisini savunacaktır. Almanya olarak İsrail'in tarafındayız" diye konuştu. Her zaman ırkçı-siyonist saldırganlığın destekçisi olan Alman emperyalizminin şefi Merkel'e göre saldırıya uğrayan taraf, F16 savaş uçaklarıyla Gazze'yi bombalayıp Filistinli çocukları katleden İsrail'dir.

Fransa: İsrail saldırganlığını protesto etmek yasak!

Son yıllarda saldırgan/emperyalist icraatlarla anılan Fransa, bekleneceği üzere, siyonist İsrail saldırganlığının arkasında duran güçlerden biridir. İşi, İsrail'in Gazze'de katliam yapmasını protesto etmek isteyen ilericiler kurum ve örgütlerin eylemini yasaklayacak noktaya vardırıran Fransa, geçtiğimiz günlerde başkent Paris'te yapılmak istenen eylemi yasakladığını ilan etti.

İsrail karşıtı gösterinin yasaklandığını açıklayan Paris Valiliği, "şiddet olayları çıkabilir" gibi gülünç bir iddiaya dayanıyor yasaklığını.

İçişleri Bakanı Bernard Cazeneuve tarafından yapılan açıklamada yasağın savunulması, Paris Valiliği tarafından açıklanan rezil yasaklama kararının, hükümet tarafından alındığını gözler önüne seriyor. Zira Fransız bakan da, düzenlenmesi planlanan İsrail karşıtı gösterinin yasaklanmasından yana olduğunu ilan etmişti.

Emperyalist/siyonist saldırganlığa karşı Filistin halkıyla dayanışmaya!

İsrail saldırısının temel hedefi Filistin halkının direnme iradesini kırmaktır. Bundan dolayı emperyalist gericilik, İsrail vahşetini pervasızca destekliyor. Saldırının öncelikli hedefi Filistin direnişi olsa da, özünde emperyalist/siyonist gericiliğe karşı direnişi bir bütün olarak darbelemektedir.

Gecikmeli de olsa, siyonist vahşete karşı kitle eylemleri başladı. Bu eylemleri geliştirmek, güçlendirmek ve yaygınlaştırmak gerekiyor. Eylemlerde siyonist saldırganlığın teşhir edilmesi ve Filistin halkıyla enternasyonal dayanışmanın öne çıkartılması doğal olsa da, emperyalist gericiliğin doğrudan hedef alınması da şarttır. Zira ırkçı-siyonistlerin saldırganlığına onay veren de destekleyen de emperyalist güçlerdir. Dolayısıyla mücadele ırkçı-siyonizmi ve bölgesel gericiliği olduğu kadar, emperyalizmi de hedef almalıdır.

Fransa'da Gazze ile dayanışma eylemine polis saldırısı

Paris'te Barbes Meydanı'nda toplanan binlerce kişi İsrail'in Gazze'de gerçekleştirdiği saldırıları protesto etti.

İsrail bayraklarının yakılarak Filistin halkına destek sloganlarının haykırıldığı eylem polis ablukası altında gerçekleşti. Fransız polisi her taraftan abluka altına aldığı kitlenin yürüyüş yapmasına izin vermediği gibi, kitleye katılmak isteyen protestocuları da engelledi.

Polisin yasaklığına rağmen eylemde kararlı olan kitle, bir süre sonra saldırıya uğradı. Gaz bombaları ile aralarında çocukların da bulunduğu kitleye saldıran polis, birçok kişiyi gözaltına aldı. Polis

saldırısından korunmak için kitlenin bir kısmı metro istasyonuna sığınırken, geri çekilen göstericilerin bir kısmı polise taşlarla karşılık verdi.

Gazze ile dayanışmak için yapılan eylemler Nice'de de yasaklanırken, Marsilya, Lille, Lyon, Nimes, Stasbourg ve Montpellier kentlerinde protesto gösterileri düzenlendi.

Çad'da bulunan Cumhurbaşkanı François Hollande ise göstericileri açıkça tehdit etti. Hollande, "Yasağa rağmen gösteriye katılanlar sonuçlarına katlanı"r" ifadelerini kullandı.

Uzlaşmacı çizginin açmazları...

Gazze’de çocukların bedenleri, AKP’nin verdiği izinle eğitim gören İsraili pilotların attığı bombalarla parçalanırken, “sırıtkanlar” güruhuna katılarak figüranlık yapan Abbas, dinci-gericiliğin propaganda aracı durumuna düşmüştür.

Filistin Yönetimi Başkanı Mahmud Abbas, AKP şefi Tayyip Erdoğan’ın daveti üzerine 18 Temmuz’da Türkiye’ye geldi. İsrail F-16 savaş uçakları Gazze’yi bombalarken, dinci-gerici partinin propaganda aleti olarak kullanılan Abbas, bir talihsiz icraata daha imza attı.

Uzlaşmacı çizginin resmi iflası...

İsrail saldırısı devam ederken, AKP şefleri saldırı karşısında demagojik açıklamalar dışında kılını bile kıpırdatmamışken, Abbas’ın Tayyip Erdoğan’ın “ünlü” çanak yalayıcılarını topladığı iftar yemeğinde boy göstermesi, en iyimser deyimle, talihsizliktir. Filistin halkının acılarını siyasi rant kaynağı gören Tayyip Erdoğan gibi bir gericilik abidesine propaganda malzemesi olmak, uzlaşmacı, emperyalistlerden medet uman çizginin resmi iflası olmuştur.

Siyonist İsrail rejiminin özel hamisi ABD’den bile medet uman Mahmud Abbas liderliğindeki uzlaşmacı çizgi, döne döne hayal kırıklığı yaşadı. Abbas’ın, AKP şefinin iftar yemeğine figüran olmayı kabul ederek akıl almaz bir icraata imza atması da, bu iflah olmaz uzlaşmacı zihniyetin yeni bir fiyaskosu olmuştur. İsrail’e kalkan olmak için Kürecik Malatya’da füze kalkanı üssü kurduran AKP gibi gerici, Siyonizm destekçisi bir partiden medet umabilen Abbas ve onun ekibinin yaptığı, çaresizlik içinde kıvranmaktan başka bir şey değildir.

Gazze’nin ölü çocukları ve sırttan “ünlü”ler...

Görünen o ki, Abbas, İsrail saldırısı devam ederken, Ankara’dan aldığı daveti nimetten saymıştır. Emperyalist gericiliğin İsrail’e tam destek verdiği dikkate alındığında, Abbas ve ekibinin soluğu Ankara’da almaları, bir yere kadar anlaşılabilir bir durumdur. Bunu, çaresizlik ve sıkışmanın ürünü saymak da mümkün; fakat buna rağmen AKP gibi gerici, kaba pragmatist, Siyonizm destekçisi bir iktidardan medet ummak, aymazlığın dik alasıdır.

Nitekim AKP şefinin, iftar sofrasında kendini bulan

Abbas, ilk adımda, gerici propagandanın figüranı durumuna düşürülmüştür. Tayyip Erdoğan’ın peşinden koşan kişilik yoksunu, “sanatçı” kılıklı güruhum sırtıarak poz verdikleri bir karede, AKP şefinin kanatları altında duran Mahmud Abbas, böylece son saygınlık kırıntılarını da tüketmiştir. Gazze’de çocukların bedenleri, AKP’nin verdiği izinle Konya Ovası’nda eğitim gören İsraili pilotların attığı bombalarla parçalanırken, “sırıtkanlar” güruhuna katılarak figüranlık yapan Abbas, yazık ki, dinci-gericiliğin propaganda aracı durumuna düşmüştür.

Gerici abidesinden medet ummak...

AKP şefi sadece iç politikada değil, dış politikada da Ortadoğu’daki gericiliğin abidelerinden biridir. İç politikada, zaten kırıntı düzeyindeki demokratik hakları ortadan kaldıran, ezilen halklar üzerindeki baskıyı daha da arttıran, mezhepçi politika izleyen dinci-gerici iktidar, bölge politikasında ise, cihatçı katillerin en büyük destekçisi ve suç ortağıdır.

Emperyalist/Siyonist güçlerin halkları birbirine kırdırma planının uygulayıcıları olan cihatçı çetelerin hamisi olan bir iktidarın, Filistin halkına sunacağı bir şey olamaz. AKP iktidarının safında yer aldığı cihatçılar,

Filistin direnişini ezme isteyen emperyalist gericiliğin tetikçileridir.

Hem iç hem dış politikada gericiliğin koçbaşı olan dinci-gerici AKP iktidarı ve şefleri, aynı zamanda Filistin halkının Siyonist cellatlarıyla da yoğun işbirliği içindeler. Son dönemde aralarında gerilimler yaşandı; fakat bu aynı dönemde Malatya Kürecik’te İsrail için füze kalkanı kurulmasına izin veren de bu iktidardır. Bu dönemde İsrail’le hiçbir anlaşma iptal edilmediği gibi, Siyonistlerden aldığı “Cesaret Madalyası” ise, halen Tayyip Erdoğan’ın boynundadır. Bu arada “Ortadoğu sultanı olma” hayalleri suya düşünce, AKP şefinin Filistin sorununa gösterdiği “yakın ilgi”den de eser kalmamış, bir süreden beri Siyonist rejimle yaşanan gerilimi aşmanın yollarını arıyordu.

Hai böyleyken, Mahmud Abbas’ın dinci-gericilikten medet umup Tayyip Erdoğan’a figüranlık yapması, uzlaşmacı çizginin nasıl da açmaza düşürdüğünü, nasıl da çaresiz bıraktığını göstermektedir.

Çıkış yolu siyonizme, emperyalizme ve gericiliğe karşı mücadeledir.

Filistin halkı, yarım asırdan uzun bir süredir Siyonist işgal ve saldırıların bedelini ödüyor. Bu sürecin toplamı emperyalistlerden medet ummanın beyhude bir çaba olduğunu döne döne kanıtlamıştır. 93’te başlayan “Oslo Barış” süreci, Siyonist İsrail’in yayılmacı, işgalci, saldırgan politikalarını devam ettirmesine hizmet etmiştir. Devam eden Gazze saldırısı da, uzlaşmacı çizginin Filistin halkına ve direnişine sürekli kaybettirdiğini kanıtlıyor.

Mahmut Abbas’ın AKP’nin figüranı durumuna düşmesine yol açan bu uzlaşmacı çizginin, Filistin halkı nezdinde hiçbir inandırıcılığı yoktur. Zira bu halk, Filistin sorununu yaratan emperyalist güçlerle işbirlikçilerinden hayır gelmeyeceğini, deneyimlerle öğrenmiştir. Filistin halkının her tür meşru mücadele aracını kullanarak, militan bir direniş hattı yaratmaktan başka çıkış yolu bulunmuyor. Bu direnişçi çizgi, bölgesel gerici güçlerle ittifakı veya onlardan medet ummayı değil, emperyalist/Siyonist güçlerin işbirlikçisi olan bu gerici rejimlerle mücadeleyi de içermesi gerektiriyor.

FHKC’den işbirlikçi Erdoğan ve Abbas’a protesto!

Başbakan Erdoğan ile Filistin Yönetimi Başkanı Mahmud Abbas arasındaki görüşmeyi protesto etmek isteyen Filistinli gruplar, 18 Temmuz günü Dolmabahçe Sarayı önünden, Başbakanlık Ofisi’ne yürümek istedi. Ellerinde Filistin bayrakları ve Abbas’ı teşhir eden dövizler yer alan kitlenin önu bir süre sonra polis tarafından kesildi. Polis Filistinli protestocuları abluka altına alarak, yürümelerine izin vermedi. Hamas taraftarlarının geriye dönmesi üzerine FHKC’liler gruptan ayrıldı ve Beşiktaş yönüne doğru geçti.

FHKC’liler Beşiktaş’ta bulunan Başbakanlık

Ofisi’nin karşısında basın açıklaması gerçekleştirerek, işbirlikçi Erdoğan ve Abbas ikilisini protesto ettiler.

FHKC adına yapılan basın açıklamasında Mahmud Abbas’ın İsrail ile Filistinlileri eşit mesafede gördüğüne dikkat çekilerek, Abbas’ın Filistin halkını temsil etmediği ifade edildi.

Basın açıklamasının ardından sivil polisler kitleye dağılmaları için baskı yaptı. Kendi iradeleri ile Barbaros Zamanı yönüne doğru yürüyüşe geçen kitle zaman zaman polis tarafından tartaklandı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Filistin: Katliamların ve direnişin tarihi

Tarih ırkçı, Siyonist İsrail devletinin katliamlarını yazarken, Filistin halkının haklı ve meşru direniş örneklerini de yazdı ve halen de yazmaya devam ediyor.

İsrail devleti, 14 Mayıs 1948 yılında emperyalistlerin desteğiyle Filistin topraklarında kuruldu. Filistinlilerin "El Nakba" yani "Felaket" günü diye andıkları tarihtir bu. O zamandan beri İsrail katliamlardan hiç vazgeçmedi, Filistin halkı da direnişten. Tarih ırkçı, Siyonist İsrail devletinin katliamlarını yazarken, Filistin halkının haklı ve meşru direniş örneklerini de yazdı ve halen de yazmaya devam ediyor.

Filistin Birinci Paylaşım Savaşı sonunda İngiliz emperyalizminin işgaline geçti. 1917'de, İngiltere Dışişleri Bakanı Arthur Balfour tarafından Filistin'de Yahudi halkları için bir vatan kurulması sözü verilmesinden -bilinen adıyla Balfour Deklarasyonu'ndan sonra- El Nakba gününe dek Filistin'de Siyonist bir devlet kurmak için bir süreç işletilmiştir. Bu siyonist proje kapsamında yüz binlerce Yahudi bölgeye göç ettirildi. 1929'dan 1938'e kadar Filistin halkı bu politikalara karşı ayaklanma içindeydi. Bu ayaklanma İngiltere'den gönderilen takviye güçlerle bastırıldı. Sonrasında "yaratılan" Siyonist-Arap sorununu "çözme" işi 1947'de Birleşmiş Milletler'e devredildi. BM'nin kurduğu özel komite, bölgeyi Filistin ve Arap devletleri arasında bölmeyi önerdi. Bu öneride Filistin'in yüzde 56,47'si Yahudi devletine, yüzde 43,53'ü de Arap devletine bırakılıyordu. Arap Yüksek Komitesi diye anılan Filistinli temsilciler, teklifi reddederken, Yahudi temsilciler kabul etti. Kudüs ise uluslararası bir idare altında olacaktı.

1947'de BM Genel Kurulu'nda 33 ülkenin oyuyla bu plan onaylandı (13 ülke karşı oy vermiş, 10 ülke de çekimser kalmıştı. Türk sermaye devleti bu kararı tanıyanlar arasındaydı.) Siyonistler, Filistin devletinin üzerinde kurulacağı toprakların %78'ini de yıkım ve katliamlar eşliğinde işgal ederek İsrail devletine kattılar. 1967'de Altı Gün Savaşı'nda Batı Şeria, Kudüs, Sina Yarımadası ve Gazze Şeridi'ni işgal ettiler. 500'ü aşkın Filistin köyünü haritadan silip 700 bin Filistinli'yi yerinden yurdundan ettiler..

Ancak bu baskı ve sürgün politikaları Filistinliler'e El Nakba'yı unutturamadı. Bu nedenle Filistin direnişinin tarihi, 1960'lı yıllardan itibaren Siyonist işgale karşı direniş önemli bir şekilde güçlendi.

Direnış bayrağını ilk olarak ilerici-devrimci örgütler taşımıştır. Sonrasında İslami eğilimli örgütler de güç kazanmıştır. Filistin direnişi içinde yer alan ve öne çıkan örgütler arasında 1965 yılında Yaser Arafat liderliğinde kurulan El Fetih'i, 1967 yılında kurulan Marksist eğilimli Filistin Halk Kurtuluş Cephesi'ni, 1969 yılında FHKC'den ayrılan Nayif Havatme liderliğindeki bir grup tarafından kurulan, Marksist eğilimli Filistin Demokratik Kurtuluş Cephesi'ni (FDKC) sayabiliriz. 1986 yılında Dr. Fethi Şikaki ve Abdülaziz Udeh'in öncülüğünde kurulan İslami Cihat Hareketi'ni ve de 1987 yılında Şeyh Ahmed Yasin liderliğinde kurulan Hamas'ı bölgede yer alan İslami örgütler arasındadır.

Filistin halkının İsrail siyonizmine direnişinin gerisinde işgal, katliam, işkence gibi insanlık dışı uygulamalara karşı gelişen haklı ve meşru bir zemin

vardır. Siyonizm'in pek çok vahşet örneği içinde Sabra ve Şatilla katliamları öne çıkmaktadır. 1982 yılında İsrail Lübnan'ı işgalinde Filistin mülteci kampları olan Sabra ve Şatilla'da gerçekleştirdiği Ortadoğu'daki en kanlı katliam nedeniyle Ariel Şaron Beyrut Kasabı olarak anılmaktadır.

İsrail Siyonizmi'nin işgaline ve katliamlarına karşı ilk kitlesel halk ayaklanması -intifada- ise 1987'den 1993 Oslo Anlaşması'nın imzalanmasına kadar sürdü. İlk Gazze Şeridi'nde başlayarak kısa sürede Batı Şeria'ya yayıldı. Protestolar, ordu emirlerine karşı sivil itaatsizlik, genel grevler, İsrail ürünlerine boykot, İsrail yerleşkelerinde çalışmamak, Filistinli araçları İsrail ehliyetleriyle kullanmayı reddetmek, grafitiler yapmak, barikatlar kurmak, Filistin sınırları içindeki İsrail'e ait askeri binalara taş ve molotof kokteyli atmak gibi çeşitli biçimlerde halk harekete geçti. Bu intifadanın simgesi ise ağır silahlarla donanmış İsrail askerlerine karşı taş atan Filistinliler oldu. 1993'e kadar süren bu süreç Filistin halkının belleğine önemli bir direniş manifestosu olarak yazıldı. İkinci İntifada ya da El Aksa İntifadası ise Eylül 2000'den 2005 yılına kadar sürdü.

İkinci İntifada...

Oslo Anlaşmaları'yla, İsrail, Gazze Şeridi ve Batı Şeria'dan aşamalı olarak silahlı kuvvetlerini geri çekmeyi ve Filistinlilerin kendi kendilerini yönetme hakkını tanımayı kabul etmişti. Böylece bu bölgelerde Filistin yönetimi kurulacaktı. Filistinliler işgal topraklarından aşamalı çekilmeye başlaması karşılığında İsrail devletini tanımayı kabul ediyordu. Çeşitli görüşmeler, varılan mutabakatlar olsa da sonuçta işgal topraklarından çekilme olmadı. Kudüs'ün durumu, mülteciler, yerleşimler ve sınırlar gibi nihai statü pazarlıkları sonuçsuz kalmıştı. Bu süreç Filistin halkında biriken büyük tepkiler neden oldu. Böylelikle Beyrut Kasabı Ariel Şaron'un, Mescid-i Aksa'nın bulunduğu kompleksi ziyaret etmesi vesilesiyle başlayan eylemler ikinci ya da El Aksa İntifadası'na dönüştü.

İkinci İntifada'nın gerçekleştiği 2000'den bu yana İsrail ile pek çok "ateşkes" anlaşması da yapıldı. Bunların çoğunda İsrail devleti kendinden beklenildiği gibi bu kuralara uymamıştır. Örneğin Haziran 2003'te imzalanan ve 3 ay sürmesi öngörülen anlaşmaya İsrail uymamıştır. 2005 yılındaysa ateşkes anlaşması ise yaklaşık 1 yıl sürmüştü, 2008 yılında ise ateşkes anlaşması İsrail'in Gazze'ye hava saldırısı düzenlemesiyle bozulmuştur. 2009 ateşkes anlaşması ise İsrail'in Gazze'ye düzenlediği ve 23 gün süren operasyonda bin 436 kişiyi katletmesi sonrasında gerçekleşmiştir. 2011 yılında Esir Takası anlaşması yapılırken, 2012'de El-Kerame Anlaşması ise Filistinli tutsakların hapisane şartlarını ve idari tutukluluk siyasetini protesto etmek için 28 gün süren açlık grevi sonrasında Mısır öncülüğünde Filistinli tutsaklar ile İsrail hapisaneler idaresi arasında 17 Nisan 2012'de imzalanmıştır. 2012 ateşkes anlaşması ise İsrail'in 14 Kasım 2012'de Gazze'ye düzenlediği ve 8 gün süren "Bulut Sütunu" isimli operasyonda 162 kişiyi katletmesi sonrasında yapılmıştır.

İki ayrı tarih!

Tarih bir yanda Siyonist İsrail'in utanç verici katliamlarını yazarken diğer yandan da Filistin halkının direniş tarihini yazıyor. Bu geçmişe bakıldığında görülecektir ki İsrail Siyonizm'i Filistin halkına karşı yürüttüğü kirli ve haksız savaşta vahşilikten vazgeçmese de Filistin halkının direnişini bitirememektedir. Yüzlerce Filistinli'nin İsrail Siyonizm'i tarafından katledildiği şu günlerde bu gerçek bir kez daha tarihe not edilmektedir. Filistin halkı direnmeye ve haklı davasını için bedel ödemeye devam etmektedir.

Ancak Filistin topraklarındaki en büyük iki akım olan Hamas-El Fetih ikilisinin Filistin halkının beklediği çözüme taşımayaacağı da ortadadır. Filistin halkı direniş geleneğinden güç alarak devimci önderlik ihtiyacını çözdüğünde zafere ulaşacaktır.

Dünyadan Filistin ve Rojava için eylemler

Wuppertal'da İŞİD ve İsrail karşıtı eylem

Filistin ve Rojava/Kürt halkına dönük emperyalist, gerici ve Siyonist saldırganlık karşıtı eylemlerden biri de 21 Temmuz'da Wuppertal kentinde gerçekleştirildi. Eylem çağrısını MLPD yaptı. Filistin'in ilerici örgüt ve kurumlarının yanı sıra BİR-KAR ve AGİF'te eyleme katılıp, destek sundu.

Eylem için, MLPD'nin her Pazartesi günü eylem yaptığı City Arkadien'in önünde toplandı. Filistin ve Kürdistan'a özgürlük talep eden ve Siyonist barbarlığı kınayan dövizlerin taşındığı protesto eylemde, sırasıyla MLPD, Filistin, BİR-KAR ve AGİF temsilcileri kısa konuşmalar yaptılar. Onları Meksikalı bir dayanışmacının sempati toplayan konuşması izledi. Kökten dinci İŞİD çetelerinin ve Siyonist barbarların teşhir edildiği, katliamların lanetlendiği konuşmalar oldu. Protesto eyleminde, önümüzdeki hafta daha güçlü eylemler örgütlemeye çağrısı da yapıldı.

Yahudilerden Gazze için eylem

İsrail'in Gazze'deki saldırılarına karşı çıkan 'Soykırım Karşıtı Yahudiler' grubu, İsrail meclisi önünde ve dünyanın farklı kentlerinde oynacak bebeklerle eylem yaparak öldürülen Gazzeli çocukları anıyor.

aljazeera.com.tr'nin haberine göre, İsrail'in Gazze'deki saldırılarına karşı çıkan 'Soykırım Karşıtı Yahudiler' grubu, İsrail meclisi önünde ve dünyanın farklı kentlerinde oynacak bebeklerle eylem yaparak öldürülen Gazzeli çocukları anıyor. Jews Against Genocide (JAG) grubu Facebook sayfasında farklı ülkelerde, öldürülen Gazzeli çocukları temsil eden oynacak bebeklerin yığıldığı fotoğrafları yayımlayarak İsrail saldırılarına tepkisini gösteriyor.

Grup söz konusu eylemi İsrail parlamentosu Knesset binası önünde de gerçekleştirdi. Grup, eylemin dünya çapında yayılması ve fotoğrafların paylaşılması çağrısında bulundu. Grubun sözcüsü Miko Peled konuyla ilgili mesajında, Gazze'de öldürülen çocukların sayısının her geçen gün arttığını belirterek

tüm dünyaya Filistin mücadelesini desteklemeleri ve Filistin'deki apartheid rejiminin son bulması için birleşmeleri çağrısı yaptı.

Brüksel'de Gazze eylemi

Brüksel'de yaklaşık 6 bin kişi Gazze'deki saldırıları protesto etmek için bir araya geldi. Stalingrad Caddesi'nde toplanan eylemciler Filistin halkıyla dayanışma sergiledi ve İsrail vahşetine son verilmesini istedi. Çoğunluğunu Arap kökenlilerin oluşturduğu göstericiler İsrail'in Gazze'ye yönelik hava bombardımanını ve kara saldırılarını derhal durdurmasını istedikler. Göstericiler İsrail'in Filistin'i işgaline de tamamen son vermesini talep ettiler. Ayrıca eylemciler Avrupa Birliği ve Belçika hükümetinden sivil katliamına son verilmesi ve siyasi tutukluların serbest bırakılması için çaba göstermesini istedi.

Daha sonra kalabalık sloganlar eşliğinde Place Rouppe'ya doğru yürüdüler Eylemciler, "Katil İsrail!", "Suskunluğunuz öldürüyor!", "Gazze Gazze, unutmuyoruz!", "İnsanlık katledildi!", "Terörist İsrail!" ve "İsrail'e boykot!" sloganlarını attı.

Bielefeld'de Rojava'ya destek!

Emperyalist efendilerinin desteğiyle Rojava'yı hedef alan dinci gerici İŞİD katillerine karşı Rojava halkına ve YPG'ye destek vermek için Bielefeld merkezinde bir miting gerçekleştirildi.

Mitingde yapılan konuşmalarda İŞİD katillerinin hedefi ve buna karşı neler yapılacağına dair açıklamalar yapıldı. Rojava halkının ve YPG gerillalarının desteğe ve yardıma ihtiyaç duyduğu, bu konuda herkesin duyarlı olması gerektiği vurgulandı. Ayrıca "Rojava ve Kobane'de katliama son!" yazılı büyük bir pankart açıldı. Miting halaylarla sona erdi. Kürdistan derneğinin organize ettiği ve BİR-KAR, AGİF gibi örgütlerin destek verdiği mitinge yaklaşık 200 kişi katıldı.

İsrail protestosuna polis saldırı

DLB ve DGB Girişimi tarafından Ankara'da 21 Temmuz'da İsrail Büyükelçiliği'ne yapılmak istenen yürüyüşe polis saldırı.

İsrail'in Filistin'e yönelik saldırılarını protesto etmek için Kuşulu Park'ta toplanan DGB ve DLB'liler, buradan İsrail Büyükelçiliği'ne doğru yürüyüşe başladılar. Büyükelçilik önüne gelmeden polis barikatıyla karşılaşan genç komünistler, "Bu barikat bizlere değil halkların kardeşliğine kurulmuştur. Bizler bu barikatı tanımıyoruz. Büyükelçiliğin önünde basın açıklamamızı yapacağız" diyerek barikata yüklenildiler. Bunun üzerine polis biber gazı ve coplarla azgınca saldırı.

Saldırıya karşı çıkan devrimciler bir süre barikat başında beklemeye devam ettiler. Daha sonra polis yeniden saldırarak gözaltı yapmaya başladı ve 8 devrimciyi işkenceyle gözaltına aldı.

Gözaltına alınanların Adli Tıp'a gönderilmesi ile birlikte tekrar yürüyüşe geçen devrimciler Tunali Caddesi'ni bir süre trafiğe kapattılar. Burda ajitasyon konuşmaları yaparak hesap sorma çağrısını yinediler ve ara sokaklardan ajitasyonlar ile Yüksel Caddesi'ne geçtiler. Gözaltına alınan devrimcilerin Adli Tıp'a getirildiğini öğrenen DGB ve DLB'li devrimciler, Adli Tıp önünde beklemek için Yüksel Caddesi'nden hareket geçtiler. Ardından gözaltı otobüsünde Adli Tıp önünde bekletilen devrimciler ile birlikte coşkulu bir bekleyiş başladı. Sloganlar ve halaylar eşliğinde gözaltındaki direnişçilerle dayanışma içinde olundu.

Adli Tıp kontrolünden sonra Ankara Emniyet Müdürlüğü'ne götürüldüler. Yaralıların hastanede tedavisinin bitmesi sonrası ilerleyen saatlerde tüm gözaltılar serbest kaldı.

Emperyalist savaşta ve polis terörüne son!

İzmir DGB Girişimi ve DLB giderek tırmanan ve Ortadoğu'yu kan gölüne çeviren emperyalist ve Siyonist savaşta karşı 22 Temmuz'da alanlara çıktı.

Karşıyaka İzban'dan başlayıp iskeleye kadar süren yürüyüş boyunca emperyalist savaş ve Ortadoğu'daki bilanço aktarıldı. İşçiler, emekçiler ve gençlik sokağa, eyleme ve hesap sormaya çağrıldı.

İskele önüne gelen kitle burada bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Basın açıklamasında, emperyalist güçlerin halklar üzerindeki sistemli saldırılarına dikkat çekildi.

Bu saldırıları protesto etmek için sokağa çıkanlara ise polis ve devlet terörü uygulandığı, bir yenisinin de 21 Temmuz'da Ankara'da yaşandığı aktarılarak Ankara DGB Girişimi ve DLB üyelerine yönelik polis saldırısı protesto edildi.

Kızıl Bayrak / Ankara-İzmir

İmam hatip okulları kimin ihtiyacıdır?

Osmanlı, teokratik bir yönetim şekline sahip olmakla birlikte toplumsal alanlarla dinci gericiliğin etkisinin hayli hissedildiği bir devlettir. Özellikle eğitim alanında faaliyet gösteren medreselerde eğitimin ana çerçevesini dinsel kuralları oluşturuyordu. Yanı sıra din adamlarının yetiştirilmesi için farklı eğitim kurumları da faaliyet yürütüyordu. Bunlardan biri de imam hatip yetiştirmek üzere açılan ve daha sonra Medresetü-l Vaazin ile birleştirilerek Medresetü-l İrşad adını alan Medresetü-l Eimmeti vel Hutaba idi. 1913 yılında kurulan ve varlıklarını 1924 Tevhid-i Tedrisat Kanunu'na kadar devam ettirebilen bu okullar bugünün imam hatip liselerinin temellerini oluşturmaktadır. 1923'te hakimiyetini ilan eden burjuva cumhuriyet, Osmanlı devletine ait birçok kurumu yıkarken, birçoğunu farklı isimlerle bugüne taşımıştır.

Yeni kurulan burjuva cumhuriyet ise anayasasına göre "laik" bir devlettir. Ancak laikliğin esaslarına uygun olarak ne din devletin yakasını bırakmış ne de devlet din işlerinden elini çekmiştir. İsmi değişse de işlevi değişmeyen bir kurum olan imam hatip mektepleri ise 1924 yılında yayınlanan ve eğitimde düzenlemeleri içeren Tevhid-i Tedrisat Kanunu'yla birlikte kurulmuş ve müfredatları devlet eliyle belirlenmiştir. 29 merkezde açılan bu okulların sayısı 1929'da ikiye düşmüştür. 1930 yılında ise öğrenci yokluğu nedeniyle kapatılmıştır. 1930-1948 yılları arasında din eğitimi, Diyanet İşleri Başkanlığı bünyesinde açılan Kur'an kurslarına verilmiştir. Kur'an kurslarının "din adamı" yetiştirmede yetersiz kaldığı bir raporla belirtince, 1949 yılında, Milli Eğitim Bakanlığı'na bağlı "imam hatip kurslarında" yetiştirme uygulaması başlamıştır. İmam hatip okulları 1951 yılında Demokrat Parti iktidarı döneminde tekrar açılmıştır. Bu yıllarda yedi merkezde açılan okulların sayısı 1970'lere gelindiğinde 72'yi bulmuştur. Askeri cuntanın toplumu baskı altına aldığı ve postalların karanlığın bekkilğini yaptığı yıllarda, bu okullar lise statüsüne kavuşturulmuş ve mezunlarının üniversitelerin edebiyat kollarına girebilmelerinin önü açılmıştır. Takip eden yıllarda CHP-Millî Selamet Partisi koalisyonu döneminde İHL'lerin ortaokul bölümleri tekrar yürürlüğe konulmuş ve sayıları hızla artırılmıştır.

1980 askeri faşist cuntasının Temel Eğitim Kanunu'nun 32. maddesinde yaptığı değişiklikle İHL mezunlarının üniversitelerin tüm bölümlerine girebilmesine olanak tanınırken, darbeyi izleyen yıllarda imam hatip liselerinde okuyan öğrenci sayısı oldukça artmıştır. Bu dönemde dinci-gericilik bizzat devlet eliyle palazlandırılmış ve özellikle genç kuşakları hedef alan dinci-gerici propaganda güçlendirilmiştir. 28 Şubat sürecine gelindiğinde ise imam hatiplerin ortaokul bölümü aynı ordu eliyle kapatılarak, üniversiteye giriş sınavlarında katsayı uygulaması devreye sokulmuştur. İlköğretim ve Eğitim Kanunu ile Bazı Kanunlarda Değişiklik Yapılmasına Dair Kanun ile birlikte, yani çok bilinen ismiyle 4+4+4 ile, 2012-2013 eğitim öğretim döneminde imam hatip liselerinin

ortaokul bölümleri tekrar açılmış ve 5. sınıf öğrencileri bu okullara kaydedilmeye başlamıştır.

Yukarıda verdiğimiz tarihsel bilgilerden görüldüğü üzere imam hatip okulları cumhuriyetin ilk yıllarından itibaren, hatta Osmanlı'dan devralınan bir miras olarak, varlıklarını bugüne kadar sürdürmüşlerdir. Bir devlet politikası olarak, dönem dönem sayıları azaltılan, kimi dönemlerde artırılan imam hatip okulları, imam ve hatip yetiştirmekten daha fazla işlevlere sahip olmuşlardır. Demokrat Parti iktidarı döneminde ve 1971 ve 1980 olmak üzere iki darbe sürecinde imam hatiplere verilen önem bunun en açık kanıtıdır. Toplumun baskı altında tutulduğu her dönemde din silahına sarılan egemenler, Türkiye'de de eğitim alanında, imam-hatip yetiştirme adı altında bu silahı kullanmışlardır. Özellikle günümüzde AKP iktidarı eliyle gerçekleştirilen eğitime yönelik müdahaleler ve İHL'lere verilen değer egemenlik ve din bağlantısını daha iyi kurmaktadır.

AKP'nin imam hatip atağı

AKP döneminde yasalara eğitimde 4+4+4 uygulamasıyla çok küçük yaşlarda imam hatip okullarına gönderilmenin önü açıldığı gibi son dönemlerde aileler çocuklarını bu okullara göndermeye teşvik ediyor. İmam hatip okullarının ve bu okullarda okuyan öğrencilerin sayısı hızla artıyor. Geçtiğimiz aylarda yayınlanan Milli Eğitim Bakanlığı (MEB) Din Öğretimi Genel Müdürü Nazif Yılmaz imzalı genelgede, "halkımızın ilgi ve talebinin artması" gerekçesiyle, tüm il ve ilçe milli eğitim müdürlerinden "önümüzdeki yıllarda ihtiyaç olacak imam hatip lisesi ve imam hatip ortaokulu sayısının tespit edilmesi" istendi. Genel Müdür Yılmaz'ın talimatı üzerine 26 ilden yanıt geldi. 26 ilin valiliği bakanlıktan 29 yeni imam hatip lisesi istedi. Bakanlık taleplerin bir kısmını yeni bina tahsis ederek karşıladı. Kalan kısmı için aldığı kararlar ise 2014-2015 eğitim öğretim yılında başlatılacak "imam hatip atağından" ipuçları sundu. Milli Eğitim Bakanı Nabi Avcı ise, Din Öğretimi

Genel Müdürlüğü'nün 26 ili kapsayan yeni imam hatip lisesi açılmasına ilişkin önerilerini onayladı. Kararda, "Eğitim sistemi içerisinde faaliyetlerini sürdüren imam hatip liseleri ve Anadolu imam hatip liselerine halkımızın ilgisi artmakta, mevcut okullarımızın kapasitesini vatandaşlarımızın taleplerini karşılayamamaktadır" ifadeleri kullanıldı. Üstelik yeni tercihli lise modelinde, istediği okulu kazanamayan öğrencileri imam hatip liselerine yerleştirmeye hazırlanan Milli Eğitim Bakanlığı başarılı öğrencilerin imam hatip liselerini tercih etmelerinin sağlanması için Ankara Milli Eğitim Müdür Yardımcısı Hilmi Karabacak imzasıyla 25 ilçe milli eğitim müdürlüğüne ve müdürlükler aracılığıyla okullara gönderdiği genelgede imam hatip liseleri için yapılacak teşvik raporlanmasını da istedi.

Bu örneklerin de apaçık gösterdiği gibi, imam hatip okulları ülkenin dört bir tarafında hızla yaygınlaştırılmakta ve mevcut okullara alternatif haline getirilmeye çalışılmaktadır. AKP'nin özel bir politikası olarak tekrar hayat şansı bulan imam hatip ortaokulları ise nesli şekillendirme ve dindar-kindar yetiştirme amacıyla paralellik taşımaktadır. Süleyman Demirel'in de kendi iktidarı döneminde söylediği gibi imam hatiplerin gayesi yalnızca "din adamı" yetiştirmek değildir. Mevcut eğitime alternatif olarak ortaya konulan ve geliştirilen bu okullar bugün "altın çağlarını" yaşamaktadırlar. 2011-2012 verilerine göre sayıları 600'e yakın olan ve 300 binden fazla öğrencinin eğitim gördüğü imam hatip okullarının son yapılan düzenlemeler ile atağa geçeceğine kuşku yoktur.

Ancak burada akıllara "imam hatip okulları kimin ihtiyacıdır?" sorusu bir kez daha geliyor. Camilerde imam kılığı yaşanmakta ve binlerce imam alımına mı ihtiyaç duyulmaktadır? Ya da din elden gidiyor da acilen din bilgisi verecek insanlar mı gerekiyor? Öğrenciler akın akın mevcut eğitimi reddedip din eğitimi almak istiyor? Elbette hepsinin cevabı hayır! İmam hatip okulları sistemin ihtiyacını karşılıyor, bir yandan da sistemin devamı için çalışabilecek "nitelikli" kadrolar yetiştiriyor.

Dinci-gerici zihniyetten yeni tavsiye...

“Evlenirken seçici olmayın!”

İstatistikî verilere göre 2014 yılının ilk 5 ayında 114 kadın cinayeti yaşandı. Kadına yönelik şiddet, taciz, tecavüz olayları ise her geçen gün tırmanıyor. Sermaye devleti ve onun temsilcisi dinci-gerici AKP iktidarının tüm yaşananlar karşısında yaptığı ise kadına yönelik şiddet ve cinayet olaylarını “sıradanlaştırma”nın ötesine geçmiyor.

Aile ve Sosyal Politikalar Bakanı Ayşenur İslam Temmuz ayı başında gerçekleşen “Türkiye’de Aile Yapısı Araştırmaları İleri İstatistik Analizi Araştırması” tanıtım toplantısında yaptığı konuşmada bakanlığın kadına yönelik şiddet karşısındaki “çaresizliği”ne vurgu yaptı. Ayrıca, İslam konuşmasında “kutsal aile” yapısını yüceltirken, aile içi şiddet olaylarının faturasını da “modernleşme”ye ve topluma kesti.

İşte İslam’ın konuşmasından öne çıkan başlıklar: *“Ailenin iyi gelenekleri ve çözümleyici imkanlarıyla toplumun temel kurumlarından biri olduğuna inanıyorum... Geleneksel hayat ile modern hayatın karşılaşması toplumsal hayatın tüm alanında olduğu gibi ailede de ciddi değişimler, sancılar ve yeni dinamikler ortaya çıkıyor... Küresel ölçekte artan toplumsal şiddetin bir yansıması olan kadına karşı şiddeti engellemek ne bir insanın, ne bir bakanın, ne de bir bakanlığın tek başına yapabileceği bir iş değil. Bunu engelleyebilmek için topyekûn bir çalışmaya ihtiyacımız var. Hepimiz birlikte çalışmak mecburiyetindeyiz... Şiddet ile ilgili birtakım bilgiler alacaksınız, bunların çok yüksek olmadığını göreceksiniz Türkiye’de ama var. İnkâr edilemeyecek seviyede var. Bu failleri bu toplum yaratıyor. Bu insan yetiştirme tarzıyla ilgili acilen bir şey yapmamız gerektiğini düşünüyorum ve bu insanı bu şekilde yetiştirmemiz gerektiğini düşünüyorum. Bununla ilgili önlemler almamız gerektiğini düşünüyorum.”*

Bakan İslam şahsında sermaye devleti kadına yönelik şiddet olaylarını sıradanlaştırmaya ve üzerindeki sorumluluğu atmaya çalışırken, kadınlara yönelik dinci-gerici zihniyetin yansıması söylemlere de bir yenisi eklendi. Tayyip Erdoğan TÜRGEV (Türkiye Gençlik ve Eğitime Hizmet Vakfı) Fatih-Mevlanakapı Kız Öğrenci Yurdu açılış iftarında yaptığı konuşmada öğrencilere evlilik konusunda “seçici olmama” tavsiyesinde bulundu ve şunları dedi:

“Her şeyden önce Üstadın ifade ettiği gibi hakikaten evlilik olayını geri atmayın. Öğrenciyken,

öğrencilik biter bitmez nasibinizi bulduğunuz anda hemen karar verin. Çok seçici de olmayın. Çok seçici olmaya kalkarsanız o zaman gülistandan boş çıkarsınız. Yanılmıyorsam Sadi’nin idi, gül beğenecek gülistana giriyor. Birine bakıyor daha güzeli var diyor, daha güzeli vardır daha güzeli vardır diye gülistanın sonuna geliyor. Hiçbir gülü alamadan gülistandan çıkıyor. İnşallah bunlardan olmayız. Burada da hassas olalım. Çünkü sevgili peygamber nikahlanınız çoğalınız, kıyamet gününde diğer topluluklara oranla ümmetimin çokluğuyla iftihar edeceğim diyor.”

Böylece AKP şefi Erdoğan Ortaçağ zihniyeti kalıntısı söylemlerine bir yenisini daha eklerken çocuk gelinliği meşrulaştıran bir “açılım” yapmış oldu. 4+4+4 eğitim sistemi ile eğitim gereileştirilir, çocuk gelinliğe “meşru” bir zemin yaratılmaya çalışılırken AKP şefinin, bir kız yurdu açılışında öğrencilere “seçici olmadan, bir an önce evlenmeleri”ni tavsiye etmesi şaşırtıcı değildir.

Yukarıda verilen kadın cinayeti verileriyle de bağlantılı olarak kız çocuklarının “seçici olmadan evlendikleri” takdirde yaşayacakları ile ilgili örnek vermek gerekirse yakın zamanda gerçekleşen “çocuk gelin cinayeti” haberlerine bakmak yeterli olacaktır:

* Kelekeçi’de bir adam, 15 yaşındaki ikinci eşini vahşice öldürüp cesedi bilinmeyen bir yere attıktan sonra kayıplara karıştı. (Mayıs 2014)

* Aile içi şiddetten kaçarak sığındığı baba evinde 17 yaşındaki Emine Yayla’yı öldüren 2 yıllık eşi Süleyman Yayla 24 yıl hapis cezasına çarptırıldı. Kamuoyunda ‘Çocuk Gelin Cinayeti’ olarak bilinen davada, mahkeme kocaya cinayeti hafif tahrik altında işlediğinden dolayı ceza indirimini yaptı. (Ocak 2014)

* Bursa’nın Mudanya İlçesinde 20 yaşındaki Vural Ünyayla, iki yıldır evli olduğu 16 yaşındaki Özlem Taşoğlu’nu 8 bıçak darbesiyle öldürdü, ablası 17 yaşındaki Burcu Taşoğlu’nu da yaraladı. (Eylül 2013)

Kuşkusuz ki çocuk gelin cinayetleri, çocuk gelinliği yaratacağı sonuçların sadece bir boyutunu oluşturacaktır. Kadını ikinci sınıf cins olarak gören, çifte sömürüye mahkum eden zihniyet çocuk gelinliği de kullanılarak bu bakışını güçlendirmektedir. Dün evde oturur üç çocuk yapması nasihat verilen kadınlara bugün de seçici olmadan evlenmeleri tavsiye edilmektedir. Kadınların özgürlüğünü git gide kısıtlayan bu dinci-gerici söylemler karşısında kadınların mücadele yolunu tutmaktan başka seçeneği yoktur.

Polis raporuyla olağanlaşan Bonzai

Bonzai adı altındaki ağır uyuşturucu kullanımından ölümlerin yansıması üzerine düzen kurulumları ‘bir şey yapar’ gibi görünmek için açıklama yapıyor. Emniyet Genel Müdürlüğü’nün sunduğu uyuşturucu raporu bu yapıyla düzenin konuya ilgisini özetliyor.

Önümüzdeki iki yıl içinde Bonzai’den kaynaklı ölümlerin artacağını söyleyen raporda ‘bu duruma karşı atılacak adım’ diye bir başlık dahi bulunmuyor.

Raporda, Bonzai’nin 2010 yılında Antalya’da ilk kez bulunduğu aktarılırken esrardan dört kat etkili olduğu belirtiliyor.

Düzenin çarpıklığı da kanıtlayan rapor Bonzai’den kaynaklı hastaneye kaldırılanların genellikle kalp rahatsızlığı olarak gözüktüğü belirtiliyor.

Raporda konuya ilişkin Ayık Yaşamda Buluşalım Derneği üyesi bir bağışlının şu sözleri aktarılıyor: “Bonzai’den ölümler Bonzai olarak kayda girmiyor. Genç yaşta kalp krizinden bu kadar ölüm olmayacağını insanlar bilmiyorlar mı? Nasil dikkatlerini çekmiyor anlamak mümkün değil.”

Çürük sistem hastanelere gelen hastaların gerçek rahatsızlık nedenleriyle ilgilenmediği için genç yaşta kalp krizi şikayetiyle işlem yapıp ödemeleri alıp geçiyor.

Olmayan tedavi politikası

Ayrıca raporun aktarmadığı bir diğer detaysa özel kliniklerin tedavi için çok büyük meblağlar istemesi. Binlerce liralık faturaları karşılama şansı olmayanları, devlet hastanelerindeyse çözümsüzlük bekliyor. Rapora yansımayan, AMATEM’de kalanların aktarımları devletin sağlık açısından da bu konuda bir politikasının olmadığını gösteriyor. Tedaviden çok yasal ilaçlarla uyuşturma yöntemlerini kullanan sağlık merkezlerinde dahi torbacıların dolacağı anlatılıyor.

Sorunun çözümü için derdi olmayanların raporu uyuşturucu satışı da o kadar olağan görüyor ki raporun yazım dilinde açıkça bu durum yansıyor. Uyuşturucu satışı için “piyasa” tanımı yapılarak Bonzai’nin ücretlendirilmesindeki kistaslar anlatılıyor. ‘Piyasada’ 400 farklı çeşidi bulunan Bonzai’nin kâr oranının yüksek olduğu, torbacıların 10 lira maliyette 10 bin lira kazandığı aktarılıyor.

Raporda uyuşturucu bağımlıların sorumlu gösterilerek ‘işin aslı Bonzai kullanıcıları ne bağımlılık polikliniğine geliyorlar ne de akıl hastalıkları kliniğine geliyorlar. Onlar genellikle kalp krizi gibi şikayetlerle acil servislere gidiyorlar” deniyor.

Buna karşı da polis planı olmadığı rapor, Bonzai’nin getireceği felaketi tanımlamak dışında bir içerik taşıyor.

Bu rapor sermaye düzeninin, kendi yarattığı çürüme ve yozlaşmanın bir ürünü olan uyuşturucu kullanımına karşı alternatif olmadığı kabulüdür. Kapitalist sistemin bir dizi ülkesinde uyuşturucu satışı yasallaştırmayı ‘çözüm’ olarak gören düzen için, yaşamını yitirecek gençlerin değeri ‘piyasa’daki kayıp maddi değer kadardır. Bunun için uyuşturucu kullanımı olağanlaştırılıyor.

Çocuk istismarı / 4

Atılacak en iyi 'çığlık' örgütlülüktür!

Çocuğa yönelik istismar başlığını daha önceki yazılarımızda ayrıntılı olarak inceledik. Ekonomik, fiziksel, psikolojik boyutu ve ihmali çocuk işçilik ve hapishaneler başlığı ile ayrıntılandırdık. Çocuk istismarının bir diğer boyutu ise çocuğa yönelik cinsel istismardır. Bu başlık açısından İstanbul Tabip Odası'nın açıkladığı verileri de sunacağız. Son dönemde çıkartılan yasanın da 'cinsel suçlar' ile ilgili olan kısmını da aktarmış olacağız. Bunu aktarmak bizim için sorunun parçası olanların göstermelik çözüm önerilerini gözler önüne sermek bakımından önem taşıyor. Aynı şekilde temelinde sömürü, zulüm ve istismar olan bir sistemin kurumlarının bu soruna bir çözüm üretmesini beklemenin anlamsız olduğunu biliyoruz.

Çocuk istismarının genel kapsamı

Çocuk istismarının genel tanımına baktığımız zaman şöyle denmektedir: 0-18 yaş grubundaki çocuğun, kendisine bakmakla yükümlü kişi veya kişiler tarafından (ebeveyn, toplum, devlet gibi), zarar verici kaza dışı ve bilinçli ya da bilinçsiz ve önlenilebilir bir davranışa maruz kalmasıdır. Tanımda dendiği gibi aslında önlenilebilir fakat bu, bu sistemde hiçbir zaman mümkün olmadığı gibi, olsa bile garanti altında değildir. Bütün araştırmalar, istatistiki bilgiler bize gerçekleri olduğu gibi sunmasa da ortalama çıkarttığı rakamlar bile bizi ürkütmeye yeterlidir. Dünyada 1-14 yaş arası 40 milyon çocuğun istismar veya ihmale uğraması ve desteğe ihtiyaç duyuyor olması bilgisi bile korkunç tabloyu görmek için yeterlidir.

İstismarın türleri ise fiziksel, psikolojik, duygusal, ekonomik, ihmali ve cinsel olarak başlıklara ayrılmaktadır.

Fiziksel istismar, çocuğa bakmakla yükümlü olan kişilerin elinde fiziksel açıdan zarar görmesi, bedensel bütünlüğünün bozulması anlamına gelir. 'Çocuğu dövme' fiziksel bir istismar olmasına rağmen 'Dayak cennetten çıkmadır', 'Kızını dövmeyen dizini döver', 'Öğretmenin vurduğu yerde gül biter' gibi atasözleri bu toplumdaki çıkan sözlerdir ve çocuğa toplumda nasıl bakıldığını gösterir.

Psikolojik istismarın genel tanımı; gelişmenin duraklamasına neden olacak sözlü istismar veya aşırı emirleri kapsayan, çocuğun kimliğini zedeleyen ve bozuk davranışları ortaya çıkaran tavırları içerir. Bu sistem, insanın psikolojisini bozmakla kalmayıp, kendisine yabancılaşan ve çok yönlü saldırlara maruz bıraktığı insanların, çocuklarına da davranışlarının kalitesini belirlemiş olur böylelikle.

Duyusal istismarın genel tanımı; sevgi ve ilgi ihtiyacının karşılanmaması, gereksinimlerinin yok sayılması, sürekli küçümseme, aşağılama, eleştirme, çocuklar arasında ayırım yapma, tehdit etme, reddetme, izole etme, yok sayma, yaşının üzerinde sorumluluklar yüklemeye, aşırı baskı ve otorite kurma, aşırı koruma, bağırma vb. birçok sebep duygusal istismar tanımına girmektedir.

Ekonomik istismar; çocuğun gelişimini engelleyici,

haklarını ihlal edici işlerde ya da düşük ücretli iş gücü olarak çalışması ya da çalıştırılmasıdır.

İhmal de istismardır ve tanımı şöyledir; çocuğa bakmakla yükümlü kişilerin yükümlülüğünü yerine getirememesi, çocuğu fiziksel ya da duygusal olarak ihmal etmesidir. Beslenme, giyim, tıbbi gereksinimler, duygusal ihtiyaçlar veya optimal yaşam koşulları için gerekli ilgiyi göstermemek şeklindedir.

Çocuğa yönelik cinsel istismar

Cinsel istismarın tanımı ise şöyle; cinsel haz amacıyla çocuklara karşı gerçekleştirilen her türlü cinsel davranış cinsel istismardır. Çocuk tam olarak algılamasına da davranışın erişkinin cinsel uyarı/tatmin sağlayıcı nitelikte olması cinsel istismar kapsamında değerlendirilmesi için yeterlidir. Dokunma olmaksızın yapılan söz atma, cinsel içerikli konuşmalar yapma, dokunmanın yer aldığı öpme, okşama, çocuğun oral, vajinal, anal bölgesine bir başka kişinin penis, parmak gibi bir organıyla ya da yabancı cisimle teması, cinsel sömürü amaçlı kullanılan çocuk pornografisi ve çocuk fuşu cinsel istismarın çeşitleridir. Türkiye çocuk pornografisinde üst sınırlarda yer almaktadır.

Aynı yaşta çocukların aralarındaki cinsel etkileşimler, oyunlar, genital organlarına bakması veya ellemesi, ilişki olmadıkça normal olarak kabul edilir. Fakat Türk Ceza Kanunu'nun 5237 sayılı yeni değiştirilen yasada cinsel suçlarla ilgili olan bölümde yukarıda bahsedilen bilimsel bilgilerin göz önüne alınmayarak değiştirildiği görülmektedir. 15-18 yaş arası gençlerin kendi rızalarıyla giriştiği cinsel eylemlerin cezası arttırılıyor. Flört eden genç kadın ve erkekleri (ve hatta ailelerini), daha uzun sürelerle hapse atma tehdidiyle cezalandırırken, yasaya 'ani hareket' kavramı getirilerek taciz eden ceza indiriminden yararlandırıyor. Fakat ani hareketle tam olarak neyi kastettiği bilinmiyor. Yasanın birçok değiştirilen bölümünde belirsizlik mevcut, cinsel suçlara karşı ceza arttırılıyor dense de, yeni eklenen bölümlerle cezaların arttırıldığı değil, bir takım belirsiz

kelimelerle indirildiği gözlemleniyor.

Çocuklar cinsel istismara uğradıklarını söylemekten korkarlar çünkü; kendilerine inanılmayacağını, damgalanacaklarını, saldırganın kendilerine zarar vereceğini, olayı ispatlayamayacaklarını, saldırganın cezalandırılmayacağını ve gidecek başka bir yer olmadığı düşünebilirler. Fakat birçok cinsel istismar davalarında görüldüğü gibi, istismara uğrayan çocuğu polis, hakim, aile gibi devletin kurumları birçok kere olayı anlatırlar. Çocuğun yaşadığı travma yetmiyormuş gibi birçok kere aynı anı yaşamasını sağlar. Çocuğa bir bakıma baskı oluşturulur. Bu sorunun birçok çözümü olmasına rağmen, örneğin; olay anını anlatırken kayda alarak çocuğun bir kez daha yaşadığı kötü durumu anlatmasına gerek olmamasına rağmen devlet yetkileri yüksek duvarlı 'adalet' saraylarında çocuğu ezip bükür, kravat taktığı için ise sanığa ceza indirimli uygular. Cinsel istismarın en özgün bulguları olan genital kanama, cinsel yolla bulaşan hastalıklar, beklenmedik cinsel davranışlar ve ruhsal sorunlardır. Bütün bu bulgulara rağmen devlet cinsel istismara uğrayan kişinin 'bekaretinin' bozulup bozulmamasına önem verir. Eğer 'bekareti' bozulmamışsa, taciz ve tecavüz edenin cezasını indirebilir. Yeni yasada çocuğun ruh sağlığının bozulması cezaı arttıran sebepler arasında değil, çocukta 'görünmeyen' ruhsal sorunlar delil olarak sayılmamaktadır.

Neredeyse tacize, tecavüze uğradığı için çocuğu suçlayan devletin, toplumda yarattığı algıda aynıdır. Belki en uç örneği Hüseyin Üzmez vakasıydı. 1952 yılında Malatya'da lisedeyken *Vatan* gazetesi sahibi Ahmet Emin Yalman'a, "Allah düşmanı" olduğu için altı el ateş ederek ağır yaralamasıyla gündeme oturan Hüseyin Üzmez, yıllar sonra 14 yaşındaki kız çocuğu B.Ç.'ye cinsel istismarda bulunduğu iddiasıyla tutuklanmasa ve yargılanmasa nedeniyle tekrar gündeme gelmişti. Bu tür örnekler sadece coğrafyamızda değil dünyanın birçok yerinde aynı işlemektedir. Bu senenin Ocak ayında Hollanda'da kurulması planlanan Hayırseverlik, Özgürlük ve Farklılık Partisi (NVD) "Çocukların cinsel ilişkiye girme

yaşı 16'dan 12'ye indirilmeli, 16 yaş üstü çocukların porno filmlerde oynamasına izin verilmeli, herkesin halka açık yerlerde çıplak dolaşabilmesine olanak tanınmalı" gibi kimi talepler ileri sürmüştü.

* * *

Cinsel istismar ile ilgili yanlış bilinen bilgileri ve çok karşılaşılanları derleyen İTO'nun verileri şöyle:

* Cinsel istismar yalnızca çocuğun hayal gücünde var olan bir şeydir.

* Çocuklar hikayeler uydururlar.

* Hayal etmiyorsa bile yakın zamanda unuttur, bir öne mi yoktur.

* Güzel kızlar, kendine güvensiz çocuklar, yaramaz çocuklar daha çok istismar edilir.

* Uslu, akıllı, açığız olmaları istenilirse korunmuş olurlar.

* Şüpheli yabancılardan uzak durmalılar.

* Parklar, umumi tuvaletler, boş sokaklar hele karanlıkta tehlikelidir.

* Kadınlar çocuklara cinsel istismarda bulunmazlar.

Gibi doğru olduğu sanılan birçok yanlış vardır. Pekli doğrular ve gerçekler nelerdir?

* İstismar konusunda hikaye uyduran çocuklar çok azdır.

* İstismarın kısa ve uzun dönemde önemli etkileri vardır.

* Çocukların görünüşü ya da davranışı istismara neden olmaz.

* İstismara uğrayan çocuk yardım istemeli.

* İstismarcılar %80-95 çocuğun tanıdığı kişilerdir.

* Olay genellikle çocuğun çevresinde ve bildiği mekanlarda gerçekleşir.

Bu durumda ne yapmalı?

* Olay dışı insanların gereksiz şekilde olaya dahil olmalarına izin verilmemeli, ilgisiz insanlarla olayın yorumu yapılmamalı.

* Olaya karşı aşırı umursamaz davranılmamalı yada olay fazla dramatize edilmemeli.

* Çocuk suçlanmamalı, eleştirilmemeli, cezalandırılmamalı.

* Çocuk istismarcı ile karşı karşıya getirilmemeli.

* Çocuğa olanları unutmaması konusunda baskıcı olunmamalı, onu yaşam için cesaretlendirme ve destekleme dışında yönlendirici olunmamalıdır.

* Çocuk yargılanmamalıdır.

* Tehdit edilmemeli.

* Sorgulanmamalı.

* Teşhis konulmamalı.

* Çocuk sağlıklı bir iletişim için dinlenmelidir.

* 'Hayır' denmesi öğretilmelidir.

Çocuk istismarına uğrayan bir çocuk ebeveynlerine, arkadaşlarına, güvendiği bir akrabasına veya öğretmenine, bir hekime direkt ya da dolaylı olarak söyleyebilir. Bu durumda çocuk için rahat bir ortam sağlanmalı, uygun bir dil ve teknik geliştirilmeli, aceleci olunmamalı, yeterli zaman ayrılmalı ve sabırlı olunmalı, çocuğun güveni kazanılarak, iyi bir iletişim kurulmalı, yönlendirici sorulardan kaçınılmalı, özel durumlar hariç olaya yönelik direk sorular sorulmamalı ve hemen bir profesyonele yönlendirilmelidir.

Atılacak en iyi 'çığlık' örgütlülük!

Tabi bütün bu önlemler cinsel istismara maruz kalan çocuklara müdahale etmek için yapılması gerekenlerdir. Fakat bu sistem her insana müşteri gözüyle baktığı için, zenginsen özel hastanelerde

çocuğuna parayla iyi bir bakım sağlayabilirken, emekçiler için aynı koşulları yaratmamaktadır. İşçilerin, emekçilerin çocukları kötü sağlık koşullarında fazla ilgilenilmeyen çocuk olacaktır. Çözüm noktası bile sistemin yapısal zaaflarına takılıyor ve sınıfsal farklılıklar işaretliyor.

Bunun yanı sıra yapılmaması gerekenlerde bir madde var ki bu sistemin yapısına taban tabana zıt ve ironik duruyor. Çocuğunuza 'hayır demesini öğretin' maddesi... Bütün yaşamı boyunca 'hayır' dememesi için yetiştirilen bir çocuğun cinsel istismara maruz kalırken 'hayır' demesini veya çığlık atmasını beklemek abartı olacaktır. Keza sorunun çözümü noktasında hiçbir adım atmayan ve attığı her adımda sorunu büyüten sistem karşısında atılacak en iyi 'çığlık' örgütlülük, en güzel 'hayır' ise bu sistemin tüm sunduklarına hayır demek olacaktır.

Sunulan çözüm önerilerinin altında kalan bir diğer gerçeklik ise cinselliğin öğrenilebilen bir durum olduğudur. "Heyecanların örgütlü duygulara dönüşmesinin insanda toplumsal bağları doğurduğunu ve bu olgunun aynı zamanda uygarlığın tüm ilerlemesinin ön koşulunu oluşturduğunu, bu sırada yaşamın cinsel davranış olarak adlandırılan bölümü öğrenilmiş ve sonradan dahil edilen davranışların ürünüdür. Cinsel ilişki dahi öğrenilmiş tepkiler sonucu ortaya çıkmıştır." (Malinowski, *İkel Toplumda Cinsellik ve Baskı*).

Bu aynı zamanda cinsel istismarın, şiddetin öğretilmediğini, örgütlenebildiğini, aktarıldığını gösterir. Okuluyla, ailesiyle, sokağıyla yani her yanıyla bu sistem cinsel istismarı uyguluyor, yayıyor ve kabulendirir hale getiriyor. Bunlarla karşılaşıldığında ise sınırlı koşullarda alınacak önlemleri tartışmak bir yanıyla bilgi açısından bir ihtiyacı karşılıyor. Sorunun çözümü için ise fazlasıyla eksik kalıyor.

Bütün bu sorunların kaynağı olan kapitalist sistem değiştirilmedikçe, çocuk istismarı da devam edecektir. Eğer istenirse çözülebilecek bir sorun olan çocuk istismarı, bu sistemde ve devletler, burjuva sınıfı tarafından bu zaman kadar çözülmemiş, hatta artırılmasına yönelik adımlar atılmaktadır. Vergisini ödemeyen bir insanı hemen tespit edip, cezalandırabilen sistem, ya da devrimcileri tek tek sivil polisleriyle takip ettiren, dinleyebilen devlet kadına yönelik taciz tecavüz, çocuk istismarı konularında aynı hassasiyeti göstermemektedir. Hiçbir zaman göstermeyecektir.

"Cinsel suçlarla ilgili cezaları arttırdık!" yalanı

Kötülüklerin temeli kapitalizmdir, sömürü ve katliamların sistemi... İşçi cinayetleri, kadın cinayetleri, çocuk istismarı örnekleri, ırk katliamları, din katliamları vb. her alanda sömürü ve cinayetle kendini var eden bir sistem olan kapitalizm, çocukların da istismar

edilmelerinin en büyük sebebidir.

Milyonlarca işçi ve emekçinin sömürüsüne dayanan, devleti ve yasaları elinde bulunduran burjuvaziden çocuk istismarını, kadın cinayetlerini, işçi ölümlerini durduracak yasalar beklemek ölüden gözyaşı beklemekle eşdeğerdir. Nitekim, yeni geçen yasada devletin cinsel suçların artmasına nasıl zemin hazırladığını, suçluların ise cezalarını azalttığını görüyoruz.

Sağlıklı bir toplum, sağlıklı bir işleyiş ile, sağlıklı insanlarla ve çocuklarla olur. Sağlıklı bir toplumun kapitalizm ile olamayacağı yüzyıllardır tecrübeyle kanıtlanmıştır. Emek gücünün sömürüsüne dayanan kapitalist sistemde kadınlar gibi çocuklar da ucuz işgücüdür. Çocuk bakımı bireyler üzerindedir ve bunun da sonucu olan birçok durum yaşanmaktadır. Çocukların ucuz işgücü olarak görüldüğü, kötü çalışma koşullarında çalıştırıldığı, hapse atıldığı, hapiste şiddete, tecavüze, işkenceye maruz kaldığı, oyuncak yerine mayınlarla oynadığı, havan toplarıyla vurulup insansız hava uçaklarıyla bombalandığı, küçük yaşlarda büyük adamlarla evlendirildiği, eşitsiz eğitim sisteminde sınavların arasında sıkıştırıldığı, tiner kokladığı, yetimhanelerde ezilip gördüğü, alınıp satıldığı, para karşılığı bir fiyatının belirlendiği, toplumsal yaşamın her alanında cinsel istismara uğradığı bu sistemde sağlıklı çocukların büyümesi beklenmez.

Çocuk istismarının bir çeşidi olan cinsel istismarın sonuçları üzerinden bir değerlendirmeyi aktardık. Nedenleri üzerinden yürüttüğümüz tüm tartışmalar bizi sınıflı toplumların yapısına götürdü. Sosyalist inşanın bir deneyimi olarak Ekim Devrimi döneminde çocukların durumu ve konumu kapsam açısından önemli bir yerde duruyor. Son olarak çocuklarla birlikte örgütlenmenin önemini vurguluyoruz.

Kartal Emekçi Kadın Komisyonu

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2014/30 * 25 Temmuz 2014

Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Tayfun Altıntaş

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yanetim Adresi:

Eksen Yayınlık Millet Cd. Selçuk Sultan Cami Sk. No 2 / 9 Fatih / İstanbul
Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25
e-mail: info@kizilbayrak.net
twitter: @kizilbayraknet
http://www.kizilbayrak.net

Baskı: ESMAT Matbaacılık
M. Nezih Özmen Mah. Yüksel Sk. No: 19
Güngören / İstanbul

Komünist tutsaklara ithafen...

Fırtına kuşları

*"dinleyn turnalar, ağır balıkçılar
ve dalgalar ve deniz
kendi ihtilalinin köpüğünde
türkölere tutsak
ve aç ve özgür ve öfkeli
yarına için bir düş
dinleyn sesimi, ses verin sesime
yakındır ve muştusudur size
kopacak fırtına!"*

Maksim Gorki

Başka bir şehir, başka bir ev, başka bir kimlik, başka bir yoldaş; ama aynı gökyüzü, aynı kavga, aynı coşku, aynı inanç... Sanki bin yıldır buradaymış gibi alıştılar Hazal'ın, Habip'in, Alaattin'in alıntlarıyla yeşeren kızıl çiçeklerin kentine. Şimdi sıra onlardaydı, yoldaşlarının kanlarıyla kızıllaşan çiçekleri, fabrika avlularına serpeceklerdi. Ürkekti biraz yürekleri. Hayır, korku yaşamamıştı onların kavganın ortasında çelikleşen bilinçlerine. Ürkeklerdi evet. Çünkü ikisi de cellatlarının dört bir yanda aradığı, yeraltının zorlu geçitlerinde bilenmiş devrimcilerdi. Kendilerini korumak, göz bebekleri belledikleri partiyi korumaktı.

Zorluydu belki yaşamları. Lakin birer fırtına kuşuydu ikisi de. Korkunç kasırgalarda kayalarla dübine sığınanlar, dalgalara kapılıp gidenler, fırtınalara boyun eğenler bir bir yok olurken , onlar rüzgarın döneceği günü soluk soluğa bekliyorlardı. Her fırtınada bir şeyler veriyorlardı kendilerinden. Ama sonsuz denizlerin sütlüman olacağı günler gelince düşlerine, unutuveriyorlardı acılarını. Şimdi geçmişe gidince bir kez daha anımsamışlardı. Nice kavganın başı dik çıkmanın haklı gururu dolduruyordu göğüs kafeslerini. Biraz da buruktu içleri. Özlemin hüznü vardı bakışlarında. Ardlarında bıraktıkları kaçak yıllar, biriktirmişti o kahredici suskunluğa. Ama sarsılmaz bir inançla biliyorlardı tüm hasretler bitecekti bir gün. Bu yüzden karşılındakilere güven veren gülüş eksik olmuyordu yüzlerinden.

Yine yorgun bir günün akşamıydı. Yemek yemiş, sohbet etmiş, sonra ikisi de sessizliğe gömülmüştü. Bedenleri bunca yorulmuşken, yorgunluk nedir bilmeyen yürekleri tedirgindi. Bugünü diğerlerinden ayıran neydi? Geliş-gidişlerini tarttılar ama tedirginliklerini somutlaştıracak bir neden bulamadılar. Sonra sustular yine, upuzun... O anda hatırlarına geldi geçmişin o sıcak, kıpkızıl, kalabalık yılları. Mitingler, festivaller, boykotlar, grevler, direnişler... Nasıl da hızla akıyordu zaman. Tarihin bu dördürdülamaz akışı içinde geleceği ilmek ilmek örenler dalgalara karşı kükrek çekiyorlardı. Kavgayı onurlu kılan da bu değil miydi zaten? Fırtınalara direnmek, fırtına kuşları kadar cevval olabilmek...

Saat epey ilerlemişti. Yarın yapacak çok işleri vardı. Sessizliği bozan Ekin oldu. - "Ben yatıyorum artık, senin uykun yok mu?" Orhan, yüzyıllık bir uykudan uyanır gibi irkildi. - "Tamam sen yat yoldaş, ben biraz kitap okuyacağım." Ekin ortalığı biraz toparladıktan sonra uyumaya gitti. Orhan söylediği gibi yaptı. Kitabını aldı eline ama kapağına dikip gözlerini öylece kalakaldı. İçindeki huzursuzluk bir türlü geçmiyordu. Kalbi engel olamadığı bir hızla çarpıyor, göğsü düzensizce soluk alıp veriyordu. Daha fazla dayanamadı. Ağaya kalktı, pencereye yanaştı. Gökyüzünü izlemeye koyuldu. Karanlık gece, tek tük serpilmiş yıldızlar, cılız ışıklarıyla aydınlatmaya çalışıyorlardı sonsuz, koyu lacivert perdeyi. Biz de birer yıldız diye düşündü karanlık göğe bakan genç adam. Yalnızken cılız kalan ama birleşince güneş olan...

Sabah ne kadar nazlı, gece ne kadar inatçıydı bugün. Biri vermek istemiyordu iktidarını, diğeri ise yeniliğe dünden razıydı sanki. İçerde böylesine güzel iki insan hiçbir şeyden habersiz yarını beklerken, dışarda hain bir pusunun son hazırlıkları yapıyorlardı. Her şey tamamdı artık. Harekete geçmek için komut bekliyordu karanlık gecenin çakalları. Onlarca ağır silahla çevriliyken özgür yarınlara hayat bulduğu hücrenin etrafı, acele etmiyorlardı. Önce uyku teslim alsın istiyorlardı asla büsbütün teslim alamayacaklarını bildikleri "avlarını."

Vakit ilerledi. Şafak sökmek üzereyken tüm kent uykudaydı. Birazdan yapılacak düelloda, ölseler dahi hayatta kalacak olanlar da... Ayak sesleri çoğaldı birkaç saat sonra bir işçinin gözlerini ovuşturarak olay mahalline bakacağı sokakta, kapıdan çıkarılırlarken umudun adını haykıracaklarını şimdi uykuda oldukları apartmanın dört bir yanı kalabalıklaştı. Ve dairenin kapısı çınladı koçbaşının korkunç çığlıklarıyla. Fazla direnemedi, yoksul evin tahta kapısı, açılıverdi ardına kadar. İstemeye istemeye aldı içeri, yüzleri karanlık, korkudan sesleri titreyen adamları... Ve onlar belki milyoncu kez girirdiler evlerimize...

Kötü bir kabustu sanki yaşananlar. Uyanınca da bitmeyen bir kabus... Nasıl olmuştu? İkiisi de uykusunda yakalanmıştı zalimlere. Bir ses çalındı kulaklarına: "Yat yere! Teslim ol!" Teslim olmak mı? Uykularında boğazlarına sarılan yaratık söylüyordu bunu. Üstelik onlarca namlu üzerlerine çevriliyken. Ne yapabilirlerdi ki? Tek silahları bedenleri ve bilinçleriydi şimdi. Polis amirinin teslimiyet çağrısına karşılık verdiler. Dillerinden düşmanı çığına çeviren

ahengiyle bir türkü yükseldi. Yatırıldılar yere, elleri ters kelepçeyle. Onlarca adam böcekler gibi üşüştü evin her köşesine.

- "Kimlikler! Kimliklerini bulun!" diye kükreyen bir adamın etrafında pervane olanlardan bir tanesi: - "Amirim, kimlikleri bulduk. Ama isimler tutmuyor." dedi. Bu sözleri duyduğu anda yerde yatanlara bakan, gözleri kanlı, çopur suratlı, kel amir: - "Siz kimi kandırıyorsunuz? Bal gibi biliyoruz sizin kim olduğunuzu!" diyerek sinirden çatlayan sesiyle bağırıldı. Evi darmadağın ettikten sonra hiçbir şey bulamamanın verdiği hınçla ekledi. - "Siz bize yapacağımızı biliyoruz. Hele bir gidelim şubeye!"

Şaşkın ve uykulu gözlerle birbirine bakan fırtına kuşları apar topar çıkarıldılar kapıdan. Bir anda şimşekler çakmaya, gök gürüldemeye başladı. Fırtınanın habercisiydi bu. Şubeye getirildiklerinde yağmur da çiseledi hafiften. Burada ayrıldılar birbirlerinden. İşte asıl savaş şimdi başladı... Fırtına da koptu. Dalgalar azgın, taşkın öfkeleriyle rüzgarla çarpışıyorlar. Ve şiddetli rüzgar, güçlü kollarıyla bir daha hiç bırakmamacasına sarıyor suları, kurşunu ve yeşil kütelleri kayalara koşturuyor...

Zaman ereceği ufka özlemle su gibi akmaya devam ediyor. Asi boranların tutsak edildiği şubede gün geceye devrildi. Gece, kör karanlık hücrelerde düşmandan daha düşmandı sanki. Usul bir ses duydu Ekin. Ses çok uzaktaydı ama yanı başındaymışçasına seçiyordu sözcükleri bir bir. Direnişin egzisi dolaşıyordu, kim bilir kaç kez bu şarkıyı dinlemiş işkencehanenin odalarında. Ve ona ulaşıyordu. Orhan'ın sesiydi bu. Tanklar, toplar, zırlılar değil iradeler çarpışmıştı yine. Nitekim devrimci irade bir kez daha galip gelmişti. Sorgu bitmiş tek kelime çıkmamıştı ağızlarından.

Sabah olmuş, fırtına dinmişti. Şimdi başka bir durağaydı yolculuk...

Fırtına kuşlarının öyküsü biter mi böyle? Fırtına bu! Fırtına kopmaya devam ediyor. Yiğit fırtına kuşları gururla dolaşıyorlar çakan şimşeklerin arasında. Kaynapık köpüren okyanusun üstünde uçuyorlar. Ve çığlıklarının, gelecek zaferi müjdeleyen çığlıklarının, güvenli, onurlu yankıları yükseliyor. Kop fırtına, tüm hiddetle kop!